

ТОМ ШАРП УИЛТ

Част 1 от „Уилт“

Превод от английски: Светла Христова, 2000

chitanka.info

Посвещава се на „Месо първа“.

1.

Когато Хенри Уилт извеждаше кучето на разходка, или по-точно, когато кучето извеждаше него, или още по-точно, когато госпожа Уилт нареждаше и на двамата да се ометат от къщи, за да си направи на спокойствие йогийските упражнения, винаги поемаше по един и същ маршрут. Всъщност маршрута избираше кучето, а Уилт просто го следваше. Минаваха до пощата, прекосяваха игрището, пресичаха под моста на железницата и излизаха на пътеката край реката. Вървяха около миля по брега, после пак под моста и обратно по улиците, където къщите бяха по-големи от дома на Уилт, където имаше огромни дървета и просторни градини, а паркираните коли бяха все роувъри и мерцедеси. Точно там чистокръвният лабрадор Клем си кършеше работата, очевидно чувствайки се съвсем на място — за разлика от стопанина му, който стърчеше и се оглеждаше смутено, с ясното съзнание, че този квартал не е за неговия ранг, колкото и да му се искаше да е обратното. Това всъщност бяха единствените мигове от разходката, когато осъзнаваше къде е. През останалото време разходката на Уилт бе вътрешна и следваше съвършено различен маршрут от онзи, по който се носеше физическото му тяло. Това бе пътуване в мечтите, странстване по пътеките на твърде смътни вероятности, които включваха безвъзвратното изчезване на госпожа Уилт, внезапното добиване на богатство и власт, делата, които ще извърши, когато го изберат за министър на образованието, или още по-добре — за премиер. Мисленото му пътешествие бе сглобено от поредица отчаяни планове и от неизречен диалог, тъй че ако някой се взреше в Уилт (а повечето хора не се взираха в него), щеше да види, че от време на време устните му се движат, а лицето му се озарява от нещо, което си представяше като сардонична усмивка, докато мислено разрешаваше спорни въпроси или парираше аргументи с унищожително остроумие. По време на такава разходка, докато крачеше под дъжда след един особено изтощителен ден в колежа, Уилт за пръв път осъзна, че би могъл да осъществи дремещите си заложби и

да стане господар на живота си само ако жена му бъде сполетяна от някоя не изцяло случайна беда.

Като всичко останало в живота на Хенри Уилт и това решение не дойде внезапно. Той по начало не се отличавахе с решителност. Десетте години, прекарани като преподавател втора степен във Фенлъндския колеж за изкуства и технологии, достатъчно ясно го доказваха. Десет години преподаваше в катедрата за хуманитарна просвета на младежи, подготвящи се да бъдат в живота газопроводчици, мазачи, зидари и водопроводчици. Всъщност просто полагаше усилия да ги накара да пазят тишина. Цели десет години бе прекарвал дните си, минавайки от една класна стая в друга, нарамил по двайсетина екземпляра от „Синове и любовници“, есетата на Оруел, „Кандид“ или „Повелителят на мухите“, като се скъсваше от усилия да разшири чувствителността на въпросните чираци в свободния им от професионални занимания ден, при това със забележителна липса на успех.

„Пропиване с култура“, така наричаше тези действия господин Морис, ръководителят на катедрата, ала от гледна точка на самия Уилт по-скоро самият той се пропиваше с варварство — преживяване, несъмнено разрушително за идеалите и илюзиите, подкрепяли го на младини. Същото можеше да се каже и за дванайсетте години брачен живот е Ева.

Докато газопроводчиците се опитваха да минат през живота съвършено безразлични към емоционалната натовареност на описаните в „Синове и любовници“ междуличностни отношения и посрещаха с вулгарен хилеж дълбоките прозрения на Д. Х. Лорънс за сексуалната природа на битието, то за Ева Уилт подобно равнодушие бе напълно чуждо. Тя се втурваше във всякакви културни дейности и начинания за самоусъвършенстване с ентусиазъм, който дълбоко измъчваше Уилт. Нещо по-лошо представите ѝ за култура се сменяха всяка седмица, като се насочваха ту към Барбара Картланд и Ан Сетън, ту към Успенски или Кенет Кларк, ала най-често се задоволяваха с инструктора от курса по грънчарство във вторник или с преподавателя по трансцендентална медитация в четвъртък, тъй че Уилт никога не знаеше какво го очаква у дома в добавка към набързо забърканата вечеря — дали Евините енергично изразени заключения относно

неговата липса на амбиции, или някаква недоварена интелектуална каша, от която съвсем му присядаше.

За да избяга от спомена за газопроводчиците като хипотетични човешки същества и за Ева, седнала в поза лотос, Уилт крачеше край реката, потънал в мрачни мисли, допълнително помрачени от съзнанието, че вече пета поредна година молбата му за повишение до старши преподавател почти със сигурност ще бъде отхвърлена, и че ако не вземе своевременни мерки, ще е обречен на групите „Газопроводчици трета“ и „Мазачи втора“ — и на Ева — до края на живота си. Перспективата бе непоносима. Не, той ще действа решително, на всяка цена. По моста над главата му с тътен премина влак. Уилт остана загледан в отдалечаващите се светлини, мислейки за инциденти, свързани с минаване през прелези.

* * *

— Напоследък е станал много особен каза Ева Уилт. — Просто не проумявам какви го прихващат.

— О, аз съвсем вдигнах ръце от Патрик — обяви Мейвис Мотръм, оглеждайки критично на вазата на Ева. — Мисля да преместя тази лупина мъничко наляво. Тогава ще подчертае качествата на розата, които са същинска оратория. Перуниката пък ще дойде ето тук. Човек трябва да се опита да постигне ефект от контрастни цветове, който почти се чува. Контрапункт, така да се каже.

Ева кимна с въздишка.

— Преди беше толкова енергичен — рече тя, — а сега само се мотае из къщи и зяпа телевизия. Нищо не похваща, най-много да разходи кучето.

— Навярно тъгува за децата каза Мейвис. При Патрик е така.

— Така е, защото има деца, за които да тъгува — отвърна Ева Уилт с горчивина. — Хенри дори не можа да събере достатъчно енергия, за да ми направи дете.

— О, Ева, моля те за извинение. Просто забравих — каза Мейвис, нагласяйки лупината така, че да влезе в изразителен дисонанс с едно мушкато.

— Няма за какво да се извиняваш — рече Ева, в чиито недостатъци не влизаше самосъжалението. — Всъщност трябва да съм благодарна. Представяш ли си какво би било да имам деца като Хенри. Той е напълно лишен от творчески пориви, а и децата са тъй изтощителни, отнемат цялата творческа енергия.

Мейвис Мотръм се отдалечи, за да помогне на друг курсист по икебана да постигне контрапункт, този път с латинки и ружи в разлата виненочервена ваза. Ева неспокойно въртеше в ръце розата си. Мейвис беше такава късметлийка. Тя си имаше Патрик, а Патрик Мотръм бе много енергичен мъж. Въпреки внушителните си размери Ева отдаваше голямо значение на енергията и на творческия порив, тъй че и напълно здравомислещи хора, които не страдаха от прекалена впечатлителност, се чувстваха съвсем изтощени след десет минути, прекарани в нейната компания. Дори когато седеше в поза лотос в курса по йога, излъчваше енергия, а при опитите трансцендентално да медитира заприличваше на къкреща тенджера под налягане. Творческата енергия бе придружена и от ентусиазъм, от трескавия ентусиазъм на очевидно неосъществена жена, за която новият ден означава нова идея и обратното. Но понеже тези идеи бяха или тривиални, или неразбираеми и за нея, привързаността ѝ към тях бе кратка и изобщо не успяваше да запълни празнотата, която неуспехите на Хенри Уилт оставяха в живота ѝ. Докато той водеше бурен живот във въображението си, изцяло лишената от въображение Ева живееше бурно в действителността. Тя се втурваше в занимания, ситуации, нови познанства, групи и събития с безразсъдство, което прикриваше факта, че не притежава нужната емоционална стабилност, за да се установи някъде за повече от минута. В този миг, отстъпвайки, за да погледне вазата си от разстояние, тя изведнъж се блъсна в някого.

— Прощавайте — рече Ева и се обърна, за да озове срещу чифт тъмни очи.

— Няма нищо — отвърна жената с американски акцент. Беше стройна, а дрехите ѝ се отличаваха със семпла небрежност, която надхвърляше скромните доходи на Ева Уилт.

— Аз съм Ева Уилт — рече Ева, която бе посещавала курс на тема „Как да се запознаваме“ в колежа на Оукрингтън вилидж. — Съпругът ми преподава в техническия колеж и живеем на „Парквю авеню“ № 34.

— Сали Прингсхайм — рече жената с усмивка. — Ние сме на „Роситър гроув“. Тази година мъжът ми е свободен от лекции. Гаскел е биохимик.

Ева Уилт отчете тънките разграничения и се поздрави за проникателността при преценката на джинсите и пуловера. Да живееш на „Роситър гроув“ бе по-престижно, отколкото на „Парквю авеню“, а съпрузите биохимици със свободна от лекции година очевидно преподаваха в университет. Светът на Ева Уилт бе изграден от такива нюанси.

— Знаете ли, не съм съвсем сигурна, че понасям рози, които са същинска оратория — каза Сали Прингсхайм. — Симфониите са нещо чудесно, когато са в зала, но във ваза са просто излишни.

Ева я изгледа със смесица от изненада и възхищение. Да критикуваш открито икебаните на Мейвис Мотърм бе все едно да изкрешиш богохулства на „Парквю авеню“.

— Знаете ли, и аз винаги съм искала да кажа същото — каза тя, обзета от внезапен прилив на топлина, — но все не ми стигаше кураж.

Сали Прингсхайм се усмихна.

— Смятам, че човек винаги трябва да казва каквото мисли. Истината е нещо толкова важно за всяка важна връзка. Винаги казвам на сладурчето Джи онова, което си мисля.

— Сладурчето Джи? — зачуди се Ева Уилт.

— Съпругът ми Гаскел — поясни Сали. — Не че наистина ми е съпруг. Просто имаме свободно споразумение да живеем заедно. Разбира се, женени сме си законно и тъй нататък, но според мен е важно човек да разполага със свободен избор в сексуално отношение. Не е ли така?

* * *

Когато Ева се прибра у дома, речникът ѝ бе набъбнал с няколко нови думи. Тя завари Уилт в леглото да се преструва на заспал, събуди го и му разказа за Сали Прингсхайм. Уилт се обърна на другата страна и се опита отново да заспи, като страшно се надяваше тя да се вразуми и да си остане при контрапунктните икебани. Свободният сексуален избор бе последното нещо, което му трябваше в момента, а фактът, че

тази теория идваше от съпругата на биохимик, който може да си позволи да живее на „Роситър гроув“, не вещаеше нищо добро Ева Уилт прекалено лесно се влияеше от богатството, интелектуалния статут и новите познанства, за да ѝ се позволява да се среща с жена, според която оралната стимулация на клитора е важен съпътстващ елемент на всяка напълно еманципирана връзка, а унисексът все повече ще се утвърждава. Уилт си имаше достатъчно проблеми със своята мъжественост и без изискванията на Ева съпружеските ѝ права да бъдат зачитани и орално. Той прекара една безсънна нощ, обзет от черни мисли за нещастни случаи, които включваха бързи влакове, прелези, техния форд ескорт и предпазния колан на Ева, а на сутринта стана рано и си приготви закуска. Тъкмо се канеше да излезе за лекцията, която трябваше да изнесе в девет часа на група „Автомонтьори трета“, когато Ева слезе от горния етаж със замечтано изражение.

— Току-що се сетих нещо, за което се канех да те питам снощи — рече тя. — Какво означава „транссексуална диверсификация“?

— Да пишеш стихове за педали — сприхаво отвърна Уилт и излезе да запали колата.

Подкара по „Парквю авеню“ и попадна в задръстване на околоръстното. Докато чакаше, проклинаше безмълвно. Беше на трийсет и четири години и пилееше дарбите си с „Автомонтьори трета“ и с една жена, чисто образование очевидно бе под всякаква норма. А най-лошото беше, че откриваше известна истина в постоянната критика на Ева относно неговото мъжество. „Ако беше мъж на място — вечно опяваше тя, — щеше да проявиш повече инициатива. Трябва да се утвърдиш по някакъв начин.“

Уилт се опита да се утвърди на околоръстното, като се впусна в кавга с един шофьор на микробус. Както обикновено, успя да завоюва второто място.

* * *

— Според мен проблемът при Уилт е, че му липсва хъс — каза ръководителят на английската катедра, самият той апатичен човек,

склонен да внася в проблемите двусмисленост, която успешно прикриваше вродената му липса на увереност.

Комисията, която разглеждаше молбите за повишение, единодушно кимна в знак на съгласие, както ставаше вече пета година.

— Може и да му липсва хъс, но затова пък е всеотдаен — каза господин Морис, който винаги воюваше в защита на Уилт.

— Всеотдаен ли? — изсумтя ръководителят на отдела по снабдяване. — В какво е всеотдаен? В абортите, в марксизма или в промискуитета? Сигурно в някое от трите. Не съм срещал лектор по хуманитарна просвета, който да не е хахо, извратеняк или запален революционер, а обикновено и трите едновременно.

— Вярно е — рече ръководителят на катедрата по инженерство и механика, на чиито стругове един побъркан ученик веднъж бе изработил няколко бомбички.

Господин Морис се наежи.

— Признавам, че един-двама лектори наистина проявиха малко... тъъ... прекалено политическо усърдие, но протестирам срещу намека, че...

— Хайде да оставим настрана обобщенията и да се върнем към Уилт — рече заместник-директорът. Значи според вас не му липсва всеотдайност.

— Просто трябва да го насърчим малко — каза господин Морис. — Дявол да го вземе, човекът е при нас вече цели десет години, а все още е преподавател втора степен.

— Точно това имах предвид, когато ви казах, че му липсва хъс — обади се ръководителят на английската катедра. — Ако заслужаваше да бъде повишен, досега да е станал старши преподавател.

— И аз съм на същото мнение — рече ръководителят на катедрата по география. — Всеки, който се задоволява да прекара десет години в занимания с газопроводчици и водопроводчици, очевидно е негоден да заема административна длъжност.

— Необходимо ли е винаги да даваме повишения единствено по административни причини? — уморено попита господин Морис. — Уилт е добър преподавател.

— Ако мога да изтъкна следното — намеси се доктор Мейфийлд, ръководител на катедрата по социология, — именно на този етап е жизненоважно да имаме предвид, че с оглед на предстоящото

въвеждане на общата диплома за научен профил в областта на градските изследвания и средновековната поезия, условното одобрение на която диплома от Националната атестационна комисия имам удоволствието да оповестя поне по принцип, та с оглед на това трябва да поддържаме жизнеспособна позиция по отношение присъждането на звание старши преподавател, като отреждаме места за кандидати със специализирани познания...

— Ако мога да ви прекъсна само за миг, навреме или не — рече доктор Борд, ръководител на катедрата по съвременни езици, — да не би да твърдите, че трябва да присъждаме степени на висококвалифицирани специалисти, които не умеят да преподават, вместо да повишаваме преподаватели без докторати, които умеят?

— Ако доктор Борд ме бе оставил да продължа — рече доктор Мейфийлд, — щеше да разбере какво искам да кажа...

— Съмнявам се, че щях да разбера — отвърна доктор Борд, — и то не само заради вашия синтаксис...

И тъй, за пета поредна година повишението на Уилт бе отхвърлено. Фенлъндският колеж за изкуства и технологии се разрастваше. Нови курсове никнеха като гъби и все повече курсисти с все по-ниска квалификация се вливаха в тях, за да бъдат обучавани от все повече преподаватели с все по-висока квалификация, докато един ден колежът щеше да престане да бъде обикновен технически колеж и да се издигне до политехнически. Това бе мечтата на всеки ръководител на катедра и в процеса на нейното осъществяване самоуважението на Уилт и надеждите на Ева бяха пренебрегнати.

Уилт узна новината преди обед в столовата.

— Съжалявам, Хенри рече господин Морис, докато се редяха на опашката с подносителите си, за всичко е виновна проклетата икономическа принуда. Дори в катедрата за съвременни езици трябваше да затегнат колана. Имаше само две повишения.

Уилт кимна. Друго не беше и очаквал. Не бе сполучил нито в катедрата, нито в брака, нито в живота изобщо. Той занесе рибните си филенца на една маса в ъгъла и започна да се храни в усамотение. Край него други лектори обсъждаха разни отлични перспективи. Те преподаваха математика, икономика или английски, все предмети,

които водеха до лесно повишение. А хуманитарната просвета никой не я зачиташе, тъй че за повишение и дума не можеше да става. Това бе положението, просто и ясно. Уилт довърши обедата си и отиде до библиотеката, за да провери какво пише за инсулина във фармацевтичния справочник. Беше останал с убеждението, че той е единственото средство да отровиш някого, без да оставиш следи.

* * *

В два без пет, ненаучил нищо ново, той слезе в стая 752, за да разшири чувствителността на петнайсет чираци касапи от група, означени в графика му като „Месо първа“. Както обикновено, те се явиха пияни и със закъснение.

— Поркахме за здравето на Бил — обявиха те, когато се доवлякоха в два и десет.

— Нима? — рече Уилт, раздавайки на всеки от тях екземпляр от „Повелителят на мухите“. — И как е той?

— Много кофти — отвърна едно едро момче с надпис „Край на дрогата“, наплескан с боя на гърба на коженото му яке. — Направо си изповръща червата. Нали днеска има рожден ден и взе, че опъна четири водки и една...

— Стигнахме до онази част, където Прасчо е в гората — каза Уилт, мъчейки се да ги отклони от дискусията какво е изпил Бил на рождения си ден.

Той взе гъбата и изтри огромната диафрагма, нарисувана на черната дъска.

— Туй е запазената марка на господин Седжуик — обади се един от касапите. — Той все ни плямпа за противозачатъчни и разни такива. Много си пада по тия работи.

— Тия работи ли? — лоялно попита Уилт.

— Тъй де, по контрола на раждаемостта. Той нали е бил католик. Ама сега вече не е и гледа да си навакса — каза един дребен младеж с бледо лице, докато разкъсваше обвивката на шоколадче „Марс“.

— Някой трябва да го откrehне за хапчетата — обади се друг младеж, вдигайки сънено глава от чина си. — С гума нищо не се усеща. С хапчетата има повече тръпка.

— Предполагам, че е така — каза Уилт, — но, доколкото ми е известно, има странични ефекти.

— Зависи от коя страна си — каза един момък с бакенбарди.

Уилт неохотно се върна към „Повелителят на мухите“. Вече бе чел тези редове поне двеста пъти.

— А сега Прасчо навлиза в гората... — поде той, но веднага бе прекъснат от друг касапин, който очевидно споделяше неговата неприязън към злочестините на Прасчо.

— С хапчетата е лошо само ако имат много естроген.

— Колко интересно — рече Уилт. — Естроген, така ли? Явно знаеш много неща за него.

— Оная старата кошница на нашата улица получи тромб в крака...

— Ама и тя си беше глупачка — обади се Шоколадчето „Марс“.

— Чуйте — намеси се Уилт. — Или ще изслушаме какво има да ни каже Питър за ефектите от хапчетата, или ще продължим да четем за Прасчо.

— Майната му на Прасчо — каза онзи с бакенбардите.

— Много добре — съгласи се Уилт охотно, — в такъв случай пазете тишина.

— Ами — подхвана Питър, — оная дърта чанта значи, е не беше чак толкоз стара де, май на трийсетак, та тя значи беше на хапчета и взе, че получи тоя тромб, и докторът казал на леля ми, че било от естрогена, та по-добре да пиела други хапчета, за всеки случай де, пък на дъртата чанта нейничкият трябваше да си направи вазектомия, за да не вземе да й стане и друг тромб.

— Да пукна, ако дам да ми направят вазектомия — обади се Шоколадчето „Марс“. — Искам да знам, че всичко си ми е на мястото.

— Всички имаме амбиции — рече Уилт.

— Ама на никой не давам да посяга с нож на топките ми — обяви собственикът на бакенбардите.

— Че кой ли пък се е засилил? — каза някой друг.

— А оня, дето му изтряска мадамата? — подхвърли Шоколадчето „Марс“. — Бас държа, че той няма да има нищо против.

Уилт отново прибегна до заплахата да говорят за Прасчо и ги върна към темата за вазектомия.

— То вече не е до гроб — каза Питър. — Могат да ти сложат едно златно кранче вътре и да си го пускаш, когато ти се прище да имаш дечурлига.

— Хайде де! Не е вярно!

— Е, в държавните болници не го правят, ама ако си платиш, става. Четох го в едно списание. В Америка вече са почнали експерименти.

— А какво става, ако нещо се запуши? — попита Шоколадчето „Марс“.

— Ами сигурно викат водопроводчик.

Уилт седеше и слушаше, докато „Месо първа“ обсъждаха надълго и нашироко вазектомията и спиралата, и индийците, които получавали безплатни транзистори, и самолета, който кацнал при Одли Енд с цяла тълпа нелегални имигранти, и какво бил казал за негрите нечий брат, полицаи в Брикстън, и че ирландците били същата стока с техните бомби; после се върнаха на католиците и на контрола на раждаемостта, и се зачудиха кой ли луд ще отиде да живее в Ирландия, където дори не можеш да си купиш презерватив, та накрая стигнаха пак до темата за хапчетата. През цялото време в съзнанието му натрапчиво се въртяха всевъзможни начини и способности да се отърве от Ева. Ами ако я подложи на диета от противозачатъчни хапчета с високо съдържание на естроген? Ако ги чука на прах и ги смеси с настойката овалтин, която Ева пиеше преди лягане, имаше вероятност за нула време цялата да се задръсти с тромби. Уилт обаче пропъди тази идея. Една издута от тромби Ева би била прекалено непоносима гледка, пък и в края на краищата методът можеше да не подейства. Не, трябваше да избере нещо бързо, сигурно и безболезнено.

Уилт събра книгите и се отправи към стаята на персонала. Предстоеше му свободен час. Пътьом мина край мястото, където щеше да се издигне новият административен блок. Площадката беше разчистена и строителите пробиваха дълбоки дупки, в които щяха да напиват бетон за основите. Уилт спря и загледа как машините бавно се връзват в земята. Правеха широки дупки. Достатъчно широки, за да поберат човешко тяло.

— До каква дълбочина ще карате? — попита той един от работниците.

— Десет метра.

— Десет метра? — възкликна Уилт. — А кога ще наливате бетона?

— В понеделник, живот и здраве — отвърна човекът.

Уилт се отдалечи. Току-що му бе хрумнала нова и твърде зловеща идея.

2.

Беше от добрите дни на Ева Уилт. Тя си имаше добри дни, просто дни и „онези“ дни. В просто дните всичко си вървеше по установения ред и тя успяваше да изпере, да пусне прахосмукачка в дневната, да измие прозорците, да оправи леглата, да изтърка ваната и да дезинфектира тоалетната чиния с харпик, да отиде до общинския център „Хармония“, където обикновено помагаше да ксерокопират разни материали или сортираше стари дрехи за благотворителния базар и изобщо здравата се разшетваше, а после се прибираше у дома за обяд и отиваше до библиотеката, и пиеше чай с Мейвис или Сюзън, или Джийн, и разговаряше за живота, и се оплакваше колко рядко се любел с нея Хенри, напоследък даже съвсем формално, а каква възможност пропуснала тя, като отказала да се омъжи за оня банков чиновник, който вече бил мениджър; сетне се връщаше у дома и приготвяше вечеря за Хенри, и отиваше на курс по йога или икебана, или медитация, или грънчарство, а накрая си лягаше с чувството, че все пак е успяла да свърши нещо.

В „онези“ дни обаче нищо не вървеше както трябва. Дейностите бяха абсолютно същите, но всеки епизод бе белязан от някакво малко произшествие — прахосмукачката се повреждаше, кухненската мивка се оказваше запушена от парченце морков, тъй че когато Хенри се прибереше у дома, тя го посрещаше или с мрачно мълчание, или го заливаше със съвсем неочаквано експозе на всичките му неуспехи и кусури. В „онези“ дни Уилт обикновено водеше кучето на удължена разходка и маршрутът минаваше през кръчмата „При лодкаря“, а после цяла нощ посещаваше клозета, като по този начин ликвидираше почистващия ефект на харпика, с който Ева бе напръскала тоалетната чиния, и й предоставяше прекрасен повод да изтъкне недостатъците му още веднъж сутринта.

— Какво, по дяволите, да правя? — бе попитал той след една такава нощ. — Ако пусна водата, има да мърмориш, че съм те събудил, а ако не я пусна, опяваш, че всичко съм оплескал.

— Ами точно така си е, пък и в края на краищата не е нужно да отмиваш всичкия харпик. И хич не ми казвай, че не го правиш, защото съм те виждала. Целиш се в него и всичко се отмива. Правиш го съвсем нарочно.

— Ако пусна водата, той така или иначе ще се отмие, а отгоре на това и ти ще се събудиш — отвърна Хенри, съзнавайки, че наистина има навика да насочва струята към напръскания харпик. Проклетият препарат му бодеше очите.

— Не можеш ли просто да изчакаш до сутринта? Ама така ти се пада — продължи тя, изпреварвайки очевидния му отговор, — като се наливаш с бира. Трябва да разхождаш Клем, а не да лочиш бира в онази отвратителна кръчма.

— Да пикаеш или не, туй е въпросът — рече Уилт и си сипа овесени ядки. — Какво очакваш да направя? Да си вържа оная работа на възел?

— И да го направиш, няма да усетя — злъчно отвърна Ева.

— Сърдечно ти благодаря, ама аз дори много ще усетя.

— Говорех за нашия сексуален живот и ти много добре го знаеш.

— А, това ли било — каза Уилт.

Но такъв разговор се водеше в някои от „онези“ дни.

А в добрите дни на Ева се случваше нещо неочаквано, което придаваше нов смисъл на всекидневието и пробуждаше дремещите й надежди, че по някакъв начин всичко изведнъж ще се промени към по-добро и промяната ще бъде трайна. Именно на тези надежди се крепеше вярата й в живота. Те бяха духовният еквивалент на тривиалните занимания, които не я оставяха да остане дори за миг със скръстени ръце и хвърляха Хенри в дълбоко униние. В добрите дни слънцето грееше по-ярко, подът на хола лъщеше по-силно, а и самата Ева сияеше и си тананикаше „Някой ден и моят принц ще дойде“, докато чистеше стълбите. В добрите дни Ева излизаше, за да посрещне света с подкупваща сърдечност и да пробуди у другите същите надежди, които я изпълваха с такъв прекрасен трепет. В добрите дни Хенри трябваше сам да се погрижи за вечерята си и ако проявеше достатъчно ум и разум, да не бърза да се прибира. Пробудените надежди на Ева изискваха нещо далеч по-ободряващо от Хенри Уилт след ден, прекаран в колежа. Именно в такива дни надвечер той съвсем сериозно се замисляше да я убие — пък да става каквото ще.

В един такъв ден на път за общинския център Ева се натъкна на Сали Прингсхайм. Срещата бе съвършено случайна и се дължеше на факта, че Ева бе тръгнала пеша, вместо с колелото си, и бе решила да мине по „Роситър гроув“, а не направо по „Парквю авеню“, което би съкратило пътя ѝ с половин миля. Сали точно изкарваше навън своя мерцедес, чийто регистрационен номер показваше, че е нововеничък. Ева забеляза този факт и го посрещна с подobaваща усмивка.

— Ах, колко странно, така изведнъж да ви срещна — ведро възкликна тя, когато Сали спря колата и отвори вратата.

— Мога ли да ви закарам донякъде? Отивам в града да си потърся някоя дрешка за довечера. Един шведски професор от Хайделберг гостува на Гаскел и тази вечер ще го водим в „Ма тант“.

Ева Уилт с радост се качи, като мислено отчете цената на колата, на къщата, изрази „някоя дрешка за Ма тант“ (заведение, в което — така поне бе чувала — аперитивите като коктейл със скариди стрували 95 пенса), и факта, че на доктор Прингсхайм му гостуват шведски професори, пристигнали в Ъпфорд.

— Канех се да отида пеш до града — излъга тя. — Хенри взе колата, а днес времето е прекрасно.

— Гаскел си купи колело. Казва, че с него се придвижвал побързо, пък и поддържа добра форма — рече Сали, като по този начин осъди Хенри Уилт на още едно бедствие. Ева мислено отбеляза, че трябва да се погрижи мъжът ѝ да си купи колело от полицейския търг и да ходи с него на работа и в дъжд, и в сняг. — Мислех да отида до „Фелисити Фешън“ за пончо от шантунг. Не знам точно как изглежда, но ми казаха, че било прекрасно. Съпругата на професор Грант ходи все там и от нея знам, че разполагат с най-доброто.

— О, да, така е — каза Ева Уилт, която до момента само бе разглеждала витрината на „Фелисити Фешън“, чудейки се кой, по дяволите, ще си купи рокля от четирийсет лири.

— Вече знаеше.

Когато оставиха колата в многоетажния паркинг, Ева бе складира в паметта си много сведения за семейство Прингсхайм.

Идваха от Калифорния. Сали срещнала Гаскел, когато пътувала на стоп през Аризона. Прекарала известно време в Канзас, но се оттеглила да живее в една комуна. В живота ѝ имало и други мъже. Гаскел мразел котките, бил алергичен към тях. Движението за освобождение на жените означавало нещо повече от това да си изгориш сутиена, означавало пълно обвързване с програмата за надмощие на жените над мъжете. Любовта била голяма работа, стига да не се оглавят изцяло в ръцете ѝ. Компостът бил на почит, за разлика от цветните телевизори. Бащата на Гаскел притежавал цяла верига от магазини, които били направо противни. Парите били нещо доста удобно, а „Роситър гроув“ — крайно отегчително място. И най-важното — чукането трябва да е, просто трябва да е голям кеф, както и да го погледнеш.

Тази информация дълбоко потресе Ева Уилт. В нейната среда съпрузите употребяваха мръсни думи, когато си удареха палеца с чук или нещо подобно. Самата Ева произнасяше такива слова единствено в усамотението на банята, и то с копнеж, който отнемаше тяхната грубост и им придаваше възхитителна сила, тъй че едно добро чукане се превръщаше в най-далечната и най-абстрактната от всичките ѝ надежди, в преживяване, доста по-различно от редките и нескопосани опити на Хенри рано сутрин. И ако тези думички бяха нещо, запазено за банята, самото понятие „чукане“ бе още по-далечно. То предполагаше почти непрекъсната активност, редовно занимание, което се извършваше с нехайна лекота, но носеше удовлетворение, придаващо нови измерения на живота. Ева Уилт излезе от колата с подкосени крака и в шоково състояние последва Сали във „Фелисити Фешън“.

Ако чукането бе кеф, то пазаруването със Сали Прингсхайм бе същинско откровение. Действията ѝ бяха белязани със замайваща решителност. Там, където Ева щеше само плахо да хъмка и да мънка, Сали направо избираше и щом избере, отминаваше между закачалките, захвърляйки нещата, които не ѝ харесваха, като просто ги оставяше да висят на разни столове, грабваше други, хвърляше им бегъл поглед и казваше, че май ги бива — и то с изражение на отегчено съгласие, което бе просто заразително; накрая напусна магазина с цял куп кутии, съдържащи пончо от шантунг, копринени летни сака, шалчета и блузи на обща стойност двеста лири. Ева Уилт похарчи

седемдесет за жълт плажен костюм с кройка на пижама, шлифер с ревери и колан, който според Сали я правел същински Гетсби.

— Сега ти липсва само шапка и ще станеш направо един път! — каза тя, докато товареха кутиите в колата.

Купиха и мека шапка, а после седнаха да пият кафе и „Момбаса“, където Сали, силно наведена през масата, мушеше дълга тънка пура и говореше за телесния контакт тъй високо, че Ева усети как жените на съседните маси млъкнаха и я заслушаха доста неодобрително.

— Зърната на Гаскел просто ме пощуряват — каза Сали. — И той самият пощурява, когато му ги смуча.

Ева отпи от кафето си и се зачуди какво ли би направил Хенри, ако ѝ хрумнеше да смуче зърната на гърдите му. „Пощурявам“ едва ли бе точната дума, пък и вече започваше да съжалява, че е пръснала седемдесет лири.

Това май наистина щеше да го пощури. Хенри никак не одобряваше кредитните карти. Тя обаче бе в толкова отлично настроение, че не допусна мисълта за реакцията му да ѝ развали хубавия ден.

— Според мен гърдите са страшно важно нещо — продължи Сали.

Две жени, седнали на съседната маса, платиха сметката и си излязоха.

— Сигурно е така — смутено отвърна Ева. — Аз обаче никога не съм имала особена полза от моите.

— Тъй ли? — възкликна Сали. — Ще трябва да направим нещо.

— Не виждам какво би могъл да направи който и да било — каза Ева. — Хенри никога не си сваля пижамата, пък и моята нощница все ни се пречка.

— Само не ми казвай, че носите някакви дрехи в леглото. О, горкичката! Че и нощница на всичкото отгоре! Божичко, какво унижение за теб! Съвсем типично за обществото, в което мъжете са на власт! Цялата тази диференциация в облеклото! Навярно страдаш от недостиг на телесен контакт. Според Гаскел това е толкова вредно, колкото и липсата на витамини.

— Е, Хенри винаги се прибира уморен — каза Ева. — Пък и аз излизам често.

— Никак не съм изненадана — рече Садит. — Според Гаскел мъжката умора е симптом за фалическа неувереност. На Хенри голям ли му е, или малък?

— Ами зависи — отвърна Ева леко пресипнало. — Понякога е голям, друг път не.

— Лично аз предпочитам мъжете с малка патка — рече Сали, — те много повече се стараят.

Допиха си кафето и се върнаха при колата, обсъждайки пениса на Гаскел и неговата теория, че в едно сексуално недиференцирано общество стимулирането на зърната ще играе все по-важна роля, за да помогне на съпруга да развие усет за хермафродитната си природа.

— Той даже написа статия на тази тема — рече Сали, докато караше към къщи. — Нарича се „Мъжът като майка“. Миналата година я публикувах в „Смучи!“

— „Смучи“? — възкликна Ева.

— Да, това е списание, издавано от Обществото за недиференцирани сексуални проучвания в Канзас. Джи страшно им помогна за поведенческите модели на животните. Той написа там дисертацията си за играта на роли при плъховете.

— Много интересно — неуверено каза Ева.

За какви ли роли ставаше дума? Със сигурност бе нещо впечатляващо, а редките статийки на Хенри за чираците и литературата, които излизаха в тримесечното списание за хуманитарна просвета, надали можеха да се мерят с монографиите на доктор Прингсхайм.

— О, знам ли. Всъщност всичко е толкова очевидно. Ако затвориш в клетка два мъжки плъха за достатъчно дълго време, единият от тях неизбежно ще развие активни тенденции, а другият пасивни — рече Сали отегчено. — Това обаче просто вбесяваше Гаскел. Той смяташе, че трябвало да се редуват. Съвсем типично за Джи. Опитах се да му обясня колко глупаво е това от негова страна. Казах му: „Джи, сладурче, плъховете на практика не са диференцирани. От къде на къде тогава очакваш да са способни на екзистенциален избор?“ И знаеш ли какво ми отговори? „Пуберчето ми, плъховете са парадигмата. Просто запомни това и надали някога ще направиш сериозна грешка. Плъховете са парадигмата.“ Как ти се струва, а?

— Според мен плъховете са много противни — отвърна Ева, без да се замисля.

Сали се разсмя и сложи ръка на коляното ѝ.

— О, Ева, скъпа — измърка тя, — ти си тъй очарователно земна. Не, няма да те върна на „Парквю авеню“. Идваш у дома с мен да пийнем и да хапнем нещо. Просто умирам да те видя с тоя лимонен костюм.

Свърнаха по „Роситър гроув“.

* * *

Ако плъховете бяха парадигма за доктор Прингсхайм, то „Печатари трета“ бяха парадигма за Хенри Уилт, макар и от доста по-различно естество. Те въплъщаваха всички най-мъчителни, безчувствени и направо нетърпими черти, типични за неговите групи. Като капак на всичко си въобразяваха, че са образовани, защото несъмнено знаеха да четат, а Волтер смятаха просто за кретен, понеже вечно усложнявал живота на Кандид. Срещата с „Печатари трета“ непосредствено след детегледачките изваждаше на показ най-лошото у Уилт. Те очевидно бяха извадили на показ най-лошото и у Сесил Уилямс, когото той заместваше.

— Вече втора седмица е болен — казаха те на Уилт.

— Нищо чудно — отвърна той. — От вас всеки ще се разболе.

— По-рано имахме един, дето се задуши. Пинкертън. Един семестър беше с нас и все ни караше да четем оная книга, „Невзрачният Джуд“. Голяма досада, само за някакъв тиквеник Джуд се разправя.

— Да, известно ми е — рече Уилт.

— А следващия семестър старият Пипки не се върна. Спрял при реката, ръгнал един маркуч в ауспуха на колата и взел, че се задушил.

— Разбирам го — каза Уилт.

— И таз добра! Ами че той трябваше да ни дава пример!

Уилт мрачно огледа групата.

— Убеден съм, че тъкмо това е имал предвид, когато се е самоубил — каза той. — А сега бих искал да четете тихо, да ядете тихо

и да пушите така, че да не ви види никой от административния блок, за да мога аз да си върша работата.

— Работа ли? Ей, ама вие хабер си нямате к'во значи работа. Само си седите на бюрото по цял ден и си четете. И на туй ли му викате работа? Пък ви и плащат на всичкото отгоре...

— Млъквай! — рече Уилт с поразителна ярост. — Затваряй си тъпата уста!

— Че кой ще ме накара? — рече печатарят.

Уилт се опита да се овладее и за пръв път това не му се удаде. Тия „Печатари трета“ бяха наистина невероятно нагли.

— Аз! — извика той.

— Ти и още кой? Че ти самичък не можеш накара и мишка да млъкне, ако ще цял ден да се опитваш.

Уилт се изправи.

— Ти, шибано лайно такова! — изрева той. — Ти, мръсен сополанко...

* * *

— Честно казано, Хенри, не очаквах от теб такава невъздържаност — каза ръководителят на неговата катедра час по-късно, когато носът на Уилт вече бе престанал да кърви, а медицинската сестра на колежа му бе залепила лейкопласт на веждата.

— Тази група изобщо не е моя, пък и ме изкараха от кожата ми, като взеха да злорадстват за самоубийството на Пинкертън. Ако Уилямс не отсъстваше по болест, това нямаше да се случи — обясни Уилт. — Винаги е болен, когато трябва да вземе „Печатари трета“.

Господин Морис поклати глава обезсърчен.

— Не ме интересува кои точно са били. Просто не можеш ей така да нападаш курсистите...

— Да нападам курсистите? Никого не съм докосвал с пръст...

— Добре де, но все пак си използвал оскърбителни изрази. Боб Фенуик е бил в съседната стая и те е чул да наричаш този тип Алисън „шибано лайно“ и „злюбен кретен“. Е, чудно ли е тогава, че е решил да те фрасне?

— Вероятно не е — каза Уилт. — Не биваше да си изпускам нервите. Съжалявам.

— В такъв случай просто ще забравим за станалото — рече господин Морис. — Обаче запомни, че ако ще се мъча да ти извоювам степен старши преподавател, не мога да допусна да си съсипваш реномето, като се пердашиш с курсистите.

— Не съм се пердашил с него — каза Уилт, — той ме удари.

— Да се надяваме поне, че няма да се обади в полицията и да те обвини, че си го нападнал. Това е последната реклама, от която имаме нужда.

— Просто ме махни от „Печатари трета“ — рече Уилт, — до гуша ми дойдоха тия зверове.

* * *

Той прекоси коридора и си взе сакото и куфарчето от стаята на персонала. Носът му бе станал двойно по-голям от обичайното, а и веждата го болеше мъчително. На път за паркинга се размина с неколцина преподаватели, но никой не спря да го попита какво се е случило.

Хенри Уилт напусна колежа незабелязан и влезе в колата си. Затвори вратата и остана така няколко минути, загледан в работниците, които пробиваха дупки за основите на новата сграда. Нагоре, надолу, нагоре, надолу. Сякаш забиваха гвоздеи в ковчег. Един ден, един неизбежен ден той самият щеше да легне в ковчегата си, все така незабелязан, все така преподавател втора степен и напълно забравен от всички, освен може би от някой хулиган печатар, който винаги ще си спомня деня, когато е фраснал по носа лектор по хуманитарна просвета, при това съвсем безнаказано. Навярно ще се хвали с тази случка и пред внуците си.

Уилт запали колата и пое по главния път, изпълнен с ненавист към „Печатари трета“, към колежа, към живота и към самия себе си. Сега вече разбираше защо терористите са готови да се принесат в жертва заради някоя кауза. Ако имаше бомба и подходяща кауза, с радост щеше да взриви и себе си, и всички невинни минувачи околоръст, само за да докаже за един славен, макар и кратък миг, че и

той е силна личност, че и с него трябва да се съобразяват. Само че Уилт не разполагаше нито с бомба, нито с кауза. Вместо това съвсем необмислено подкара към къщи и паркира пред „Парквю авеню“ № 34. После отключи външната врата и си влезе въкъщи.

В хола се носеше особена миризма — някакъв парфюм със сладникав аромат на мускус. Уилт остави куфарчето си и надникна във всекидневната. Ева очевидно бе излязла. Той отиде в кухнята, сложи чайника на котлона и си опипа носа. Трябваше хубавичко да го разгледа в огледалото на банята. Тъкмо бе поел по стълбите към втория етаж, долавяйки, че парфюмът има някакъв подчертано противен нюанс, когато изведнъж замръзна на място. Ева Уилт стоеше на прага на спалнята, облечена в крещящо жълт плажен костюм с необятно широки крачоли. Представляваше доста грозна гледка и като капак на всичко пушеше дълга тънка цигара, втъкната в дълго тънко цигаре, а устните ѝ бяха наплескани с неописуемо ярко червило.

— Сладкото ми хуйче избоботи тя с дрезгав глас и се олюля. — Идвай тук. Сега ще ти смуча зърната, а ти ще го направиш орално.

Уилт се обърна и хукна надолу по стълбите. Пияна беше, мръсницата. Това бе един от добрите ѝ дни. Без да губи време да гаси котлона, Хенри Уилт изфуча навън и се метна в колата. Немаше намерение да стои спокойно и да я остави да му смуче зърната. Стигаха му толкова беди за днес.

3.

Ева Уилт слезе по стълбите и без особена охота потърси сладкото хуйче. Първо, изобщо не ѝ се искаше да го намери, второ, хич не ѝ се щеше да му смуче зърната, и трето, знаеше, че сбърка, като похарчи седемдесет лири за шлифер и плажен костюм, които можеше да купи за трийсет в „Блоудънс“. Изобщо нямаше нужда от тях, пък и не се виждаше да тръгне по „Парквю авеню“, пременена като Великия Гетсби. В добавка леко ѝ се гадеше.

Все пак Хенри бе оставил котлона включен, значи сигурно беше някъде из къщата. Не беше в негов стил да излезе, без да изключи котлона. Тя надникна в салона за гости. Той всъщност си беше всекидневна, преди Ева да бе чула Сали да нарича своята всекидневна „салон за гости“. После го потърси в трапезарията, в антрето, накрая дори в градината, но Хенри бе изчезнал, отнасяйки и колата, и Евините надежди, че смученето на зърната ще внесе нов смисъл в брака им и ще сложи край на недостига на телесен контакт. Най-сетне се отказа да го търси, направи си цяла кана хубав чай и седна в кухнята, чудейки се какво, по дяволите, я бе подвело да се омъжи за свински мъжки шовинист като Хенри Уилт, който изобщо не може да разпознае едно добро чукане, ако ще на тепсия да му го поднесат, а идеята му за изискана вечер се свеждаше до обезкостено пиле в „Ню Делхи“ и постановка на „Крал Лир“ в „Гилдхол“. Ех, защо не можа да се омъжи за човек като Гаскел Прингсхайм, който кани шведски професори в „Ма тант“ и разбира значението на клиторалната стимулация като необходим не-знам-какъв-си елемент на едно истински задоволително интерперсонално проникване! Ето, имаше хора, които все още я намираха за привлекателна. Например Патрик Мотъръм или Джон Фрост, който ѝ преподаваше в курса по грънчарство, а и самата Сали ѝ бе казала, че е прелестна. Ева седеше, вираше се в пространството между решетката за отцеждане на чинии и миксера, подарен ѝ от Хенри за Коледа, и си мислеше за Сали и за онзи особен поглед, с който бе наблюдавала как Ева изпробваше лимонения си костюм.

Застанала на вратата на спалнята в дома на Прингсхаймови, Сали пушеше пура и следеше движенията ѝ с чувствена преценка, която накара Ева да се изчерви.

— Скъпа, имаш толкова прелестно тяло — бе казала тя, когато Ева бързо се обърна и припряно навлече панталоните, за да прикрие една дупка в бельото си. — Не бива да допуснеш да се похаби току-тъй.

— Мислиш ли, че ми отиват?

Сали обаче не откъсваше поглед от бюста ѝ.

— Какво си ми цицоресто сладурче — промълви тя.

Гърдите на Ева Уилт си бяха възголеми и Хенри в един от многобройните си лоши мигове бе говорил за подрусващо се виме. Сали се изказа далеч по-ласкаво и настоя Ева да си свали сутиена и да го изгори. Двете отидоха в кухнята, където най-напред пиха текила, после сложиха сутиена на един поднос заедно с клонче зеленика, Сали го поля с бренди и го запали. Наложиха се да изнесат подноса в градината, защото се размърдя ужасно и се вдигна страшен пушек, а те двете, легнали на тревата, се заливаха от смях, докато го гледаха как тлее. Припомняйки си този епизод, Ева се разкайваше за действията си. Беше си много хубав сутиен с двойни банели, предназначени да дадат на жената нужната сигурност, както се казваше в телевизионните реклами. Сали обаче бе казала, че е длъжна да го направи заради самата себе си като свободна жена, а Ева, вече обърнала две питиета, нямаше настроение да спори.

— Трябва да се чувстваш свободна — бе заявила Сали. — Свободна да бъдеш. Да, свободна да бъдеш.

— Свободна да бъда какво? — запита Ева.

— Самата себе си, скъпа — прошепна Сали, — да проявиш скритата си същност — и я докосна нежно на едно такова местенце, че ако беше по-трезва и не чак толкова въодушевена, Ева Уилт твърдо щеше да отрече, че там се крие същността ѝ.

После се върнаха в къщата, за да обядват. Обедът бе смес от още текила, салата и прясно сирене — доста незадоволително според Ева, която имаше отличен апетит и по отношение на храната проявяваше почти същата всеядност, с която се отличаваше и ентусиазмът ѝ за нови преживявания. Тя направи известни намеци в тази насока, но

Сали се изказа доста пренебрежително за теорията, че човек трябва да се храни солидно три пъти дневно.

— От калорийна гледна точка не е добре да поглъщаш прекалено много скорбяла — рече тя, пък и важното е не колко поемаш, а какво. Сексът и храната, миличка, твърде много си приличат. И при двете качеството е по-важно от количеството.

Тя наля на Ева още една текила, накара я да хапне резенче лимон, преди да я гаврътне, а после ѝ помогна да се качи на горния етаж, в голямата спалня с голямото легло и голямото огледало на тавана.

— А сега е време за ТеЧеДе — обяви тя, пускайки жалюзите.

— Тичане ли? — сънливо промърмори Ева. — Веднага след обеди...

— Терапия-чрез-докосване, скъпа — рече Сали, като нежно я побутна по гръб на леглото.

Ева Уилт вдигна очи към отражението си в огледалото на тавана; една едра жена, две едри жени в жълт плажен костюм, полегнали на огромно легло — огромно пурпурно легло; две едри жени без жълт плажен костюм на огромно пурпурно легло; четири голи жени на огромно пурпурно легло.

— О, Сали, недей, Сали.

— Скъпа — рече Сали, заглушавайки протестите ѝ орално.

Това бе поразително ново преживяване, макар че Ева си го спомняше само отчасти. Бе заспала още преди терапията-чрез-докосване да достигне разгара си, и когато се събуди след един час, Сали стоеше до леглото, вече напълно облечена и с чаша черно кафе в ръка.

— Ох, колко зле се чувствам — рече Ева, имайки предвид както моралното, така и физическото си състояние.

— Изпий това и ще ти стане по-добре.

Ева изпи кафето и се облече, докато Сали ѝ обясняваше, че пост контактната инхибиторна депресия е съвършено нормална реакция, която отначало всички изпитват към терапията-чрез-докосване.

— Ще видиш колко естествено ще ти се стори след първите няколко сеанса. Вероятно отначало ще изпаднеш в криза и ще плачеш и ще крещиш, а после ще се почувстваш изключително освободена и облекчена.

— Наистина ли мислиш така? Аз просто не зная.

После Сали я закарва у дома.

— Двата с Хенри трябва да дойдете на нашето барбекю в четвъртък вечер — каза тя. — Знам, че сладурчето Джи ще иска да се запознае с теб. Сигурно ще го харесаш. Много си пада по цици, сладурчето. Направо ще полудее по теб.

* * *

— Абе разправям ти, че беше пияна като кирка — рече Уилт, седнал в кухнята на семейство Брейнтри, докато Питър му отваряше бутилка бира. — Натряскана и накипена в някаква кошмарна жълта пижама, че на това отгоре пушеше и с адски дълго цигаре.

— А какво ти каза?

— Е, ако толкова държиш да знаеш, каза ми „Я ела тук...“ Не, това е вече прекалено! Прекарвам отвратителен ден в колежа. Морис ми казва, че пак няма да ме повишат. Уилямс пак е болен, тъй че си пропускам свободния час заради него. После един дангалак от „Печатари трета“ ме фрасва по лицето и накрая се прибирам при жена си, която е пияна и ме нарича „сладкото ми хуйче“!

— Как те нарече? — попита Брейнтри ококорен.

— Много добре ме чу.

— Ева те е нарекла „сладкото ми хуйче“? Не вярвам.

— Ами иди тогава у нас, пък да видим теб как ще нарече — злъчно рече Уилт, — но не се сърди на мен, ако се хвърли да ти смуче зърната, щото тъй и тъй се е накарала.

— Мили Боже! С това ли те заплаши?

— С това, че и по-лошо — отвърна Уилт.

— Хич не ми звучи в стила на Ева.

— Какъв ти стил, ти да я беше видял на какво прилича! Навлечена с жълт плажен костюм. Не, просто трябваше да видиш този цвят! Пред него лютичетата ще ти се сторят сиви. Наплескала си устата с някакво ужасно цикламено червило, а на това отгоре и пушеше... Изобщо не е пушила от шест години и сега изведнъж ми сервира цялата тая работа за сладкото хуйче и зърната, че и орално!

Питър Брейнтри поклати глава.

— Това е мръсна дума — рече той.

— Това изобщо си е мръсна работа, ако питаш мен — каза Уилт.

— Е, наистина звучи много странно рече Брейнтри.

— Един Бог знае какво бих направил аз, ако Съюзът вземе да ме дърпа, за да ми смуче зърната.

— Ами направи като мен. Моментално изчезни от къщата — каза Уилт. — Дявол да го вземе, че ние сме женени вече цели дванайсет години! Малко е късничко за тия орални дивотии. Там е работата, че се е побъркала по сексуалното освобождение. Ей на, снощи си идва от курса по икебана на Мейвис Мотръм и взе да ми плямпа нещо за клиторална стимулация и свободен сексуален избор.

— Свободен какво?

— Сексуален избор. Е, може да не съм го запомнил съвсем точно. Абе по едно време взе да дърдори за сексуалния избор. Ама аз тогава бях почти заспал.

— Откъде, по дяволите, е научила всичко това? — попита Брейнтри.

— От някаква проклета американка на име Сали Прингсхайм — каза Уилт. — Нали си я знаеш Ева. От километри подушва такива щуротии и тича да кацне на тях като торен бръмбар на клоака. Представа си нямаш с колко „най-нови идеи“ ми се е налагало да се примирявам. Е, повечето мога да преглътна. Просто я пускам да прави каквото си ще, стига да ме оставя на мира, но да иска от мен орални изпълнения, докато ми бръщолеви за освобождението на жените. А, не, благодаря. Без мен!

— Абе едно не мога да разбера в тая теория за сексуалната свобода и освобождението на жените. Защо трябва да се вдетиняваме, за да бъдем освободени — рече Брейнтри. — Май се опитват да ни пробутат налудничавата идея, че човек трябва постоянно да е страстно влюбен.

— Маймуните — мрачно рече Уилт.

— Маймуните ли? Че какво общо имат маймуните?

— Ами всичко е от животинския модел. Щом животните го правят, значи и с хората трябва да е така. Териториалният императив и голата маймуна. Обръщаш всичко с главата надолу и вместо да се извисяваш, гледаш да се върнеш милион години назад. Стремиш се да догониш орангутана. Изравняваш се с най-ниския общ знаменател.

— Не ми е съвсем ясно какво общо има това със секса — каза Брейнтри.

— И на мен не ми е ясно — рече Уилт.

После двамата отидоха в кръчмата „Котка в чувал“ и се напиха.

Уилт се прибра след полунощ. Ева бе заспала. Той се пъкна крадешком в леглото и се замисли в мрака за хапчета с високо съдържание на естроген.

* * *

На „Роситър гроув“ семейство Прингсхайм се прибра от „Матант“ изморено и отегчено.

— Големи досадници са тия шведи — рече Сали, докато се събличаше.

Гаскел седна и се загледа в обувките си.

— Унгстрьом си го бива, но жена му току-що го е напуснала заради някакъв физик от Кеймбридж. Иначе обикновено не е така потиснат.

— Можеше ти да ме забавляваш. А като стана дума за съпруги, запознах се с най-неосвободената жена, която си виждал. Казва се Ева Уилт. Има цици като пъпешки.

— Недей — простена доктор Прингсхайм, последното, от което се нужда в момента, са неосвободени съпруги с цици.

Той си легна и си свали очилата.

— Днес бях с нея тук.

— Беше с нея?

— Гаскел, миличък, имаш такова гадно съзнание — рече Сали с усмивка.

Гаскел Прингсхайм се усмихна късогледо на отражението си в огледалото на тавана. Той се гордееше със съзнанието си.

— Просто те познавам, любима — рече той, — познавам твоите странни малки капризи. И докато сме на темата за капризите, каква е онази камара кутии в хола? Нали не си харчила пак? Знаеш, че този месец ще трябва да посвием бюджета...

Сали се хвърли на леглото.

— Бюджета на парчета! — рече тя. — Утре ще ги върна всичките в магазина.

— Всичките ли?

— Е, не съвсем, но повечето. Трябваше някак да слисам цицорестото сладурче.

— Не е било нужно да изкупиш половината магазин само за да...

— Гаскел, миличък, ако ме оставиш да довърша — каза Сали, — тя е маниячка, прелестна, красива маниячка с тежка натрапчива невроза. Просто не може да седи спокойно и половин минута, без да разтребва, да мие, да чисти и да лъска.

— Само това ни липсваше, маниячка с натрапчива невроза да фучи из къщата през цялото време. Кой може да издържи две смахнати жени?

— Две ли? Аз не съм маниячка.

— За мен си достатъчно луда — каза Гаскел.

— Но тя има цици, сладурче, цици! Пък и бездруго вече я поканих с мъжа ѝ на барбекюто в четвъртък.

— Защо, дявол да го вземе?

— Е, щом като не искаш да ми купиш миячната машина, за която съм те молила поне сто пъти, аз сама ще си набавя. Хубавичка маниякално-невротична миячна машина с цици.

— Божичко — въздъхна Гаскел, — ама че кучка!

* * *

— Хенри Уилт, ти си гадняр — каза Ева на следващата сутрин.

Уилт седна в леглото. Чувстваше се ужасно. Носът го болеше още повече, главата го цепеше здраво и бе прекарал по-голямата част от нощта в отмиване на харпика от тоалетната чиния. Тъкмо в този миг хич не беше в настроение да го събуждат и да му викат гадняр. Той хвърли поглед към часовника. Вече беше осем, а в девет му предстоеше час със „Зидари втора“. Уилт се измъкна от леглото и се потътри към банята.

— Чу ли какво ти казах? — попита Ева и също стана от леглото.

— Чух — отвърна Уилт и тогава видя, че е гола.

Ева Уилт, гола в осем часа сутринта, бе почти толкова стряскаща гледка, колкото Ева Уилт, пияна, с цигара и лимонено жълт плажен костюм в шест часа вечерта. И още по-малко съблазнителна.

— За какъв дявол се размотаваш из къщата в този вид?

— Ами какво е станало с твоя нос? Сигурно си се напил и си паднал някъде. Изглежда толкова зачервен и подут!

— Не изглежда, а е зачервен и подут. И за твое сведение изобщо не съм падал. А сега, за Бога, махни ми се от пътя. Имам урок в девет.

Той мина покрай нея, влезе в банята и погледна носа си. Изглеждаше ужасно. Ева влезе след него.

— Какво ти се е случило, щом не си паднал?

Уилт изстиска пяна от една тубичка и предпазливо я размаза по брадичката си.

— Е? — рече Ева.

Уилт взе бръснача си и го пхна под крана на горещата вода.

— Имах инцидент — измънка той.

— С някой уличен стълб, предполагам. Знаех си, че пак си се натряскал.

— С един печатар — неясно отвърна Уилт и започна да се бръсне.

— С печатар ли?

— Ако трябва да бъда точен, бях ударен по лицето от особено войнствен чирак печатар.

Ева се взря в отражението му в огледалото.

— Искаш да кажеш, че някой от курсистите ти те е ударил в класната стая?

Уилт кимна.

— Надявам се, че и ти си го ударил.

Уилт се поряза.

— Не, мамка му! — каза той, потривайки брадичката си с пръст.
— Виж сега какво направих заради теб.

Ева пренебрегна тази жалба.

— Е, не трябваше да му оставаш дължен. Ама ти не си никакъв мъж. Трябваше и ти да го удариш!

Уилт остави бръснача.

— Да, и после да ме уволнят, че и да се влача по съдилищата за нападение над курсист. Блестяща идея, няма що.

Той взе гъбата и изми пияната от лицето си.

Ева се оттегли в спалнята доволна. Сега вече нямаше опасност да спомене жълтия ѝ костюм. Бе успяла да отвлече мислите му от нейното малко разточителство и да го накара да се почувства жертва на неправда нещо, което щеше да го занимава поне известно време. Когато тя най-сетне се облече, Уилт вече бе изял порция овесени ядки, изпил половин чаша кафе и заседнал в едно задръстване на околоръстното. Ева слезе в кухнята, закуси и подхвана всекидневната въртележка — да разтребва и да мие, и да чисти банята, и...

* * *

— Ангажираността с интегрирания подход — рече доктор Мейфийлд — е извънредно важен елемент от...

Засадаваше общата комисия за по-нататъшно развитие на хуманитарната просвета. Уилт се въртеше на стола си и страшно му се искаше заседанието най-сетне да приключи. Докладът на доктор Мейфийлд със заглавие „Церебралното съдържание и неакадемичният конспект“ изобщо не го интересуваше, освен това бе написан с такива засукани изречения и четен с такова монотонно усърдие, че Уилт трябваше да полага големи усилия, за да не заспи. Той гледеше през прозореца към машините, които пробиваха дупки за строежа на новия административен блок. В работата, кипяща там, имаше някаква реалност, която бе в ярък контраст с непрактичните теории на доктор Мейфийлд. Ако този човек наистина си въобразяваше, че би успял да влее церебрално съдържание каквото и да означаваше това в „Газопроводчици трета“, явно нямаше акъл. Уилт се огледа. Всички фракции присъстваха — новите леви, левите, старите леви, независимият център, културните десни и реакционните десни.

Уилт се числеше към независимите. Навремето принадлежеше към левите в политическо отношение, а към десните — в културно. С други думи бе против атомната бомба, за абортите и премахването на частните училища и против смъртното наказание, като по този начин донякъде успя да си спечели име на радикал, застъпвайки се същевременно за връщане към занаятите на коляра, ковача и тъкача на ръчен стан, с което значително подкопа усилията на техническия

персонал да вдъхне у курсистите възхищение от възможностите, предоставяни от модерните технологии. Ала времето и безкомпромисната грубост на мазачите бяха променили всичко това. Идеалите на Уилт се стопиха, отстъпвайки място на убеждението, че човекът, вярващ в превъзходството на перото над меча, трябва най-напред да се опита да почете „Воденицата на река Флос“ пред „Автомонтьори трета“, пък после да си отваря голямата уста. Според Уилт мечът бе далеч по-надежден.

Докато доктор Мейфийлд каканижеше, а опонентите му излагаха идеологическите си аргументи, Уилт изучаваше дупките за колоните, които щяха да поддържат новата сграда. Изглеждаха идеално хранилище за труп, пък и би било безкрайно удовлетворяващо да знае, че върху Ева, тъй непоносима приживе, в смъртта ѝ тегне многоетажна бетонна сграда. В добавка това силно би намалило шанса тялото ѝ някога да бъде открито, а идентификацията би била направо немислима. Дори Ева, която се славеше със силна снага и още по-силна воля, не би могла да запази някаква идентичност на дъното на такава дупка. Проблемът беше как да я вкара там. Изглеждаше разумно да си послужи с приспивателни, но Ева се отличаваше със здрав сън и се отнасяше скептично към всякакви хапчета от този род. „Да се чудиш защо мрачно — мислеше Уилт, — след като с такава охота се нахвърля на почти всичко останало“.

Унесът му бе прекъснат от господин Морис, който обяви края на заседанието.

— Преди да се разотидете — рече той, — бих искал да спомена още една тема. Ръководителят на катедрата по инженерни науки ни помоли да проведем серия от едночасови лекции пред новобранци пожарникари. Тазгодишната тема ще бъде „Проблемите на съвременното общество“. Тук съм нахвърлял списък на различните въпроси и на лекторите, които ще се занимаят с тях.

Господин Морис раздаде въпросите напосоки. Майор Милфийлд получи „Медиите, комуникациите и демокрацията“ тема, за която не знаеше свършено нищо, а интересът му към нея бе по-малък и от знанията. Питър Брейнтри взе „Новата бруталност в архитектурата, нейният произход и социални атрибути“, а на Уилт се падна „Насилието и разпадът на семейството“. В общи линии темата му се

стори подходяща, съвпаднаше с настоящите му грижи. Господин Морис очевидно бе на същото мнение.

— Помислих си, че не би имал нищо против да се пробваш в тази тема след вчерашния малък епизод с „Печатари трета“ — каза той на излизане.

Уилт се усмихна измъчено и пое към „Шлосери и стругари втора“. Даде им да четат „Шейн“^[1] и прекара часа в нахвърляне на бележки за лекцията. Отвън долиташе шумът от машините, които пробиваха дупките. Уилт си представяше как Ева лежи на дъното на една такава дупка, а отгоре ѝ се излива бетонът. И то с оная лимонено жълта пижама. Представата бе приятна и доста го вдъхнови за бележките. Той написа заглавието „Престъпления в семейството“, с подзаглавие „Убийство на брачен партньор — престъпление, силно намаляло след въвеждането на развода“.

Да, за това би могъл да говори пред новобранците пожарникари.

[1] Роман от Джак Шафър — психологически уестърн. — Б.пр. ↑

4.

— Мразя купоните — обяви Уилт в четвъртък вечерта. — Още по-лоши от тях са университетските купони, а най-отвратителните са купоните, на които човек сам си носи пиенето. Носиш си бутилка прилично бургундско, а пиеш киселяк, дявол знае от кого домъкнат.

— Това не е купон — каза Ева, — а барбекю.

— Тук пише „Ела и пипни, ела при Сали и Гаскел в четвъртък, девет вечерта. Носи каквато щеш амброзия или си опитай късмета с пунша на Прингсхаймови.“ Ако амброзия не означава някакъв алжирски бълвоч, бих искал да знам какво изобщо означава.

— Мислех, че така се наричат нещата, които човек пие, когато иска да се надърви — каза Ева.

Уилт я изгледа възмутен.

— Хубави думички си научила, откак другаруваш с тая паплач. Да се надърви, а? Просто не разбирам какво те е прихванало.

— А ти не си научил нищо, това поне е сигурно — каза Ева и пое към банята.

Уилт седна на леглото и се вторачи в картичката. Проклетото нещо беше оформено като... Дявол да го вземе, що за форма бе това? Тъй или иначе цялото розово и с разни многозначителни думички. „Ела и пипни, и пак ела“. Само да се опита някой да пипне него, такъв шамар ще изяде! Ами „опитай си късмета“? Уилт вече предвиждаше какъв ще да е този късмет — една сюррия вманиачени преподаватели, които пушат марихуана и разговарят за теоретични системи за обработване на данни или за значението на хегелианството отпреди Попър на съвременната диалектична сцена, или за нещо също толкова неразбираемо, като от време на време вмятат думи като „путка“ и „майната му“, за да покажат, че все още принадлежат към човешкия род.

„А вие с какво се занимавате?“, навярно ще го попитат. „Ами преподавам в техническия колеж.“ „В техническия колеж? Ах, колко интересно“, ще кажат те, насочили поглед над рамото му към по-

вълнуващи хоризонти, а той ще завърши вечерта в компанията на някое ужасно женище, искрено убедено, че техническите колежи изпълняват истинска социална функция, и че интелектуалните постижения силно се надценяват, и че хората трябва да се ориентират по начин, който да им вдъхне отговорност към обществото, а тези колежи правят именно това, нали? Уилт знаеше какво всъщност правят техническите колежи — плащат на хора като него 3500 лири годишно, за да държат газопроводчиците мирни и тихи поне за час.

Ами късметът с пунша на Прингсхаймови? Стигаше му толкова късмет напоследък.

— Какво да облека, дявол да го вземе? — попита той.

— Сложи си мексиканската риза, дето я купихме на Коста дел Сол миналата година — провикна се Ева от банята. — Оттогава изобщо не си я обличал.

— И сега не възнамерявам да го направя — промърмори Уилт, тършувайки в гардероба в търсене на нещо безлично и неопределено, което да покаже независимостта му.

В края на краищата навлече раирана риза и джинси.

— Нали не мислиш сериозно да тръгнеш в този вид? — попита го Ева, изниквайки от банята почти гола. Лицето ѝ бе наплескано с бяла пудра, а устните ѝ бяха карминени.

— Мили Боже — рече Уилт, — карнавално чучело с пернициозна анемия.

Ева мина покрай него.

— Аз ще бъда като Великия Гетсби — обяви тя, — а ако имаше въображение, щеше да измислиш нещо по-добро от всекидневна риза и джинси.

— Великия Гетсби по случайност е бил мъж — рече Уилт.

— Поне той — каза Ева и навлече лимонения плажен костюм.

Уилт замижа и си свали ризата. Когато излязоха от къщи, носеше червена риза с джинси, а Ева, въпреки горещата нощ, се бе заинатила да си сложи новия шлифер и шапката.

— Можем да отидем пеш — рече Уилт.

Отидоха с колата. Ева все още не бе готова да тръгне по „Парквю авеню“, издокарана с мека шапка, шлифер с колан и лимонено жълт костюм. По пътя спряха до един магазин за спиртни напитки, откъдето Уилт купи бутилка кипърско червено вино.

— Хич не си мисли, че ще пия от техния боклук — каза той, — и най-добре вземи ключовете на колата още отсега. Ако положението се окаже толкова лошо, колкото очаквам, ще си тръгна пеш рано-рано.

* * *

Положението наистина се оказа доста лошо. Даже по-зле от очакванията му. С червената си риза и джинсите Уилт изглеждаше съвсем не на място.

— Скъпа Ева — рече Сали, когато най-сетне я намериха да разговаря с някакъв мъж с набедреник, направен от пешкир, рекламиращ ирландско сирене, — изглеждаш просто великолепно. Модата на двайсетте години толкова ти отива. Значи това е Хенри — в този миг Хенри изобщо не се чувстваше като Хенри. — О, и той е костюмиран. Хенри, запознай се с Рафаел.

Мъжът с набедреника разглеждаше джинсите на Уилт.

— Значи се връща модата на петдесетте — вяло рече той. — Е, все някога трябваше да стане.

Уилт вторачи поглед в рекламата на сирене „Чедар Копемара“ и се помъчи да се усмихне.

— Хенри, чувствай се като у сома си — рече Сали и отведе Ева, за да я запознае с най-свободната и освободена жена, която просто умирала да си поговори с цицорестото сладурче.

Уилт отиде в градината, сложи бутилката си на масата и се огледа за тирбушон. Никъде не се виждаше такъв. Накрая надникна в една голяма купа с черпак в нея. Вътре имаше някаква пурпурна течност, в която плуваха половин портокал и късчета натъртена праскова. Той си наля от питието в една картонена чашка и го опита. Точно както бе очаквал, имаше вкус на сайдер с метилов алкохол и портокалов сок. Уилт се огледа. В единия край на градината мъж с готварска шапка и набедреник печеше или по-точно прегаряше наденици върху скара с дървени въглища. В другия край десетина души бяха налягали в кръг и слушаха записи от аферата Уотъргейт. Тук-там бяха пръснати двойки, които говореха разпалено, и още неколцина души, който стояха сами с надменен и равнодушен вид. Сред последните Уилт разпозна и собствената си персона и избра най-

непривлекателната жена, следвайки принципа, че е най-добре веднага да хване бика за рогата и по-бързо да приключи с тази работа. Тъй или инак накрая неминуемо щеше да се озове в нейната компания, нали все такъв му беше късметът.

— Здравсти — рече той, съзнавайки, че и той изпада до американския начин на изразяване, на който Ева вече се беше поддала.

Момичето го изгледа безучастно и се отдалечи.

— Очарователно — каза Уилт и си допи питието.

Десет минути и две питиета по-късно той вече обсъждаше различни методи за бързо четене с някакъв дребен закръглен човечец, който очевидно живо се интересуваше от темата.

* * *

И кухнята Ева режеше франзела, дока го Сали стоеше с питие в ръка и разговаряше за Леви Строс с един етиопец, току-що пристигнал от Нова Гвинея.

— Винаги съм имала чувството, че Л-С греши по отношение предницата на жените — рече тя, хвърляйки морни погледи към задницата на Ева. — Искам да кажа, пренебрегва основното сходство... — Тя изведнъж млъкна и надникна през прозореца. — Извинете ме за минутка — рече Сали и отиде да избави доктор Шаймахер от лапите на Хенри Уилт. — Ернст е такава душичка — рече тя, когато се върна, — никога няма да познаете, че има Нобелова награда за спермология.

Застанал сред градината, Уилт довърши третата си чаша. После си наля четвърта и отиде при групичката, която слушаше записите от Уотъргейт. Попадна там тъкмо навреме, за да чуе края.

— Човек получава много по-ясно впечатление за характера на Шмекера Дик, ако го слуша на стерео — рече някой, когато групата се разпръсна.

— С високо надарените деца човек трябва да развие специални взаимоотношения. Двамата с Роджър смятаме, че Тонио откликва най-добре на конструктивния подход.

— Това са чисти глупости. Да вземем например какво казва той за квазарите...

— Наистина не виждам какво лошо има в содомията...

— Хич не ме интересува какво мисли Маркузе за толерантността. Това, което искам да кажа...

— При такава температура азотът...

— Да, при Бах има много силни моменти, но все пак и той не може да излезе от рамките си...

— Купихме онова място в Сен Тропе...

— Все пак смятам, че Калдор знае истинския отговор...

Уилт пресуши четвъртата си чаша и отиде да потърси Ева. Беше се наслушал достатъчно. В този момент обаче мъжът с готварската шапка нададе вик, който го накара да спре.

— Хайде на наденичките! Идвайте да си вземете.

Уилт се заклатушка нататък и получи две наденички, прегорено кюфте и купчинка зелена салата в картофена чинийка. Никъде не се виждаха вилици или ножове.

— Клетият Хенри изглежда тъй унил — рече Сали, — ще отида да му влея малко бодрост.

Тя излезе навън и хвана Уилт подръка.

— Какъв късметлия си, че имаш Ева. Тя е такова сладичко бебче.

— Тя е на трийсет и пет — пиански изломоти Уилт, — цели трийсет и пет лазарника.

— Прекрасно е да срещнеш мъж, който казва точно каквото си мисли — рече Сали и отгризна от кюфтето му. — Гаскел никога не говори направо. Обичам земните откровени хора. — Тя се тръшна на тревата и дръпна Уилт да седне до нея. — Според мен е страшно важно двама души да си казват истината — продължи тя и пхна остатъка от кюфтето в устата на Хенри.

После бавно облиза пръстите си и го изгледа с широко отворени очи. Уилт смутено сдъвка парчето и го глътна. Имаше вкус на прегоряла кайма, подправена с мъничко „Ланком“. Или може би с някакъв друг парфюм.

— Защо двама? — попита той, като хапна малко зелена салата, за да си оправи вкуса.

— Защо двама какво?

— Защо двама души — рече Уилт. — Защо е толкова важно за двама души да си казват истината?

— Е, аз имах предвид...

— Защо да не са трима? Или четирима? Или сто?

— Сто души не могат да имат връзка помежду си. Интимна връзка — каза Сали, — значителна.

— Не познавам и много двойки, на които това им се удава — отвърна Уилт.

Сали бръкна с пръст в салатата му.

— О, как да не познаваш. Та вие с Ева имате такива прекрасни отношения.

— Не твърде често — каза Уилт.

Сали се разсмя.

— Ох, сладурчето ми, какво си ми откровено сладурче — каза тя, после стана и донесе още две питиета.

Уилт колебливо хвърли поглед към картонената си чашка. Вече беше пил доста.

— Ако аз съм откровено сладурче, какъв тип сладурче си ти, сладурче? — попита той, като се постара да вложи в последното „сладурче“ доста презрителна нотка.

Сали се сгуши до него и зашепна на ухото му.

— Аз съм телесно сладурче — каза тя.

— Да, забелязах — рече Уилт. — Имаш много хубаво тяло.

— Това е най-милото нещо, което някога са ми казвали — отвърна Сали.

— Е, ако това е най-милото — каза Уилт, вземайки една почерняла наденичка, — навярно си имала много тъжно детство.

— Вярно е — рече тя и измъкна наденичката от ръката му. — Тъкмо затова сега имам нужда от толкова любов — тя пхна по-голямата част от наденицата в устата си, после бавно я измъкна и гризна малко от края.

Уилт довърши зелевата салата и я прокара с пунша на Прингсхаймови.

— Не са ли ужасни? — каза Сали, когато до тях долетяха викове и смях от ъгъла на градината, където беше скарата.

Уилт погледна натам.

— Дума да няма — отвърна той. — Кой е оня смешник с набедреника?

— Това е Гаскел. Още не е излязъл от детската възраст. Обича да играе на разни неща В Щатите обожават да се вози на платформата на

локомотив и да ходи на родео, а миналата зима настояваше да се облече като Дядо Коледа и да раздава подаръци на негърчетата в едно сиропиталище. Естествено ме му позволиха.

— Ако е отишъл там с набедреник, нищо чудно, че не са му позволили — рече Уилт.

Сали прихна да се смее.

— О, сигурно си зодия Овен — каза тя, — говориш каквото ти дойде на езика — после се изправи и дръпна и Уилт да стане. — Ела да ти покажа детската му стая. Много е забавна.

Уилт остави чинията си и двамата влязоха в къщата.

В кухнята Ева белеше портокали за плодова салата и обсъждаше ритуалите на обрязването с етиопеца, който ѝ помагаше, като режеше банани. В салона няколко двойки танцуваха много енергично гръб до гръб под звуците на Петата симфония от Бетовен, пусната на 78 оборота.

— Иисусе! — възкликна Уилт, а Сали взе бутилка водка от бюфета.

Качиха се на горния етаж и влязоха в една малка спалня, пълна с играчки. Имаше електрическо влакче, боксова круша, огромно плюшено мече, конче люлка, пожарникарски шлем и надуваема кукла с човешки ръст, която изглеждаше като истинска жена, макар че беше от някаква пластмаса.

— Това е Джуди — каза Сали, — има си истинска путка. Гаскел е пластмасов маниак — Уилт потръпна. — А ето ги и играчките на Гаскел. Пуберче си е той, сладурчето.

Уилт огледа неразборията и поклати глава.

— Май си наваксва за неизживяно детство — каза той.

— О, Хенри, колко си проникателен — каза Сали, като отвори водката.

— Не, не съм. Просто е дяволски очевидно.

— О, напротив. Само че ти си ужасно скромнен, това е всичко. Скромнен, стеснителен и мъжествен. — Тя сръбна от шишето и го подаде на Уилт.

Той непредпазливо отпи голяма глътка и едва я преглътна. Сали заключи вратата и седна на леглото. После протегна ръка и дръпна Уилт към себе си.

— Чукай ме, сладурче — каза тя, като си вдигна полата, — чукай ме, миличък. Хайде, скъсай ми гащите!

— Това — рече Уилт, — ще бъде малко трудно.

— О, и защо?

— Първо, не виждам да имаш гащи, и второ, защо изобщо да го правя?

— Искаш причина? Трябва ти причина, за да се чукаш?

— Да, разбира се — отвърна Уилт.

— Причини — бабини деветини! Чувствай се свободен. — Тя го събори на леглото и го целуна. Тъкмо в този момент Уилт никак не се чувстваше свободен. — Хайде, не се стеснявай, сладурче.

— Да се стеснявам ли? — възкликна Уилт, политнал на една страна. — Аз да съм стеснителен?

— Разбира се, че си. Е добре, знам, че си малък. Ева ми каза.

— Малък ли? Какво искаш да кажеш с това, че съм малък? — извика Уилт вбесен.

Сали го погледна с усмивка.

— Няма значение. Няма никакво значение. Сега нищо не е важно. Само ти и аз и...

— Има адски голямо значение — изръмжа Уилт. — Жена ми разправя, че съм малък. Ще й кажа аз на тъпата кучка кой е малък. Ще й дам да...

— Покажи на мен, сладурче, покажи на мен. Аз обичам малките. Хайде, скъсай ме от чукане.

— Това изобщо не е вярно — измънка Уилт.

— Докажи го, скъпи — рече Сали, като се увиваше около него.

— Няма — каза Уилт и стана от леглото.

Сали престана да се извива и го погледна.

— Ти просто се страхуваш — рече тя. — Страх те е да си свободен.

— Свободен ли? Свободен, значи! — извика Уилт, като се мъчеше да отвори вратата. Да съм заключен в някаква стая с чужда жена това ли е свобода? Сигурно се майтапиш.

Сали дръпна полата си надолу и седна на леглото.

— Значи няма да го направиш?

— Не — отвърна Уилт.

— Да не си от ония сладурчета, дето си падат по връзването? На мен можеш да ми кажеш. Свикнала съм такива. Гаскел е същинско...

— Определено не съм — каза Уилт. — И пет пари не давам какъв е Гаскел.

— Значи искаш да лапна дръвцето, това ли било?

— Искаш да ти лапна дървото? — тя стана от леглото и тръгна към него.

Уилт я изглежда като обезумял.

— Не ме пипай! — извика той. Изразът извика в съзнанието му мрачни картини на бой с тояги. — Не искам нищо от теб.

Сали спря и се взря в него. Вече не се усмихваше.

— Защо не? Защото ти е малък? Затова ли?

Уилт се притисна към вратата.

— Не, не е затова.

— Защото нямаш смелост да се отдадеш на инстинктите си? Защото си душевно девствен? Защото не си мъж? Защото не можеш да приемеш една мислеща жена?

— Мислеща ли? — изрева Уилт, тласнат към действие от обвинението, че не е мъж. — Ти ли си мислеща? Знаеш ли какво? По-скоро бих легнал с тая пластмасовата кукла, отколкото с теб. В малкото ѝ пръстче има повече сексапил, отколкото в цялото ти скапано тяло. Когато ми се прииска курва, ще си купя.

— Ах ти, лайно такова — извика Сали и се хвърли върху него.

Уилт се дръпна настрана и се блъсна в боксовата круша. В следващия миг настъпи електрическото влакче и се понесе през цялата стая. Когато се удари в стената и рухна на пода, Сали взе куклата и се надвесил над него.

В кухнята Ева бе довършила плодовата салата и тъкмо правеше кафе. Купонът бе прекрасен. Господин Осева ѝ разказа всичко за работата си като служител в културния отдел към ЮНЕСКО, отговарящ за изостаналите страни, и какво удовлетворение носела тази служба. Освен това доктор Шаймахер мимоходом я бе целунал два пъти по тила, а мъжът с набедреника, осеян с реклами на ирландско сирене, се бе притиснал към нея доста по-плътно, отколкото бе необходимо, за да достигне кетчупа. И изобщо бе заобиколена от

ужасно умни хора, които говореха тъй открито. Всичко беше толкова изтънчено. Тя си наля още една чаша и се огледа за Хенри. Никакъв не се виждаше.

— Да си виждала Хенри? — попита тя, когато Сали влезе в кухнята с доста зачервено лице, стиснала бутилка водка.

— Когато го видях за последен път, седеше с някаква кукличка — отвърна Сали, гребвайки си плодова салата. — О, Ева, сладурчето ми, та това е специалитет от класа!

Ева поруменя.

— Надявам се, че се забавлява. Хенри не го бива много за купони.

— Сладурчето ми, бъди откровена. Хенри по начало не го бива много и точка по въпроса.

— Той просто... — поде Ева, но Сали я прекъсна с целувка.

— Ти си прекалено добра за него — рече тя, — ще трябва да ти намерим някой истински красавец.

Докато Ева посрббваше от чашата си, Сали намери един млад мъж с буен перчем. Той лежеше на една кушетка с някакво момиче, пушеше и зяпаше тавана.

— Кристофър, съкровище — рече тя, — ей сега ще те открадна за минутка. Искam да направяш нещо за мен. Иди в кухнята и поосвежи малко жената с големите цици и ужасната жълта пижама.

— О, Боже. Защо точно аз?

— Злато мое, знаеш, че си абсолютно неотразим. Постарай се да бъдеш възможно най-секси. Заради мен, сладурче, заради мен.

Кристофър стана от кушетката и отиде в кухнята, а Сали се просна до момичето.

— Кристофър е момче мечта — каза тя.

— Той е жиголо — рече момичето. — Мъжка проститутка.

— Скъпа — измърка Сали, — крайно време е и ние, жените, да разполагаме с такива.

* * *

В кухнята Ева престана да налива кафе. Беше пийнала и се чувстваше прекрасно.

— Недей — бързо каза тя.
— Защо не?
— Ами аз съм омъжена.
— О, това ми харесва. Харесва ми.
— Да, но...
— Никакво „но“, скъпа.
— О!

* * *

На горния етаж в стаята за играчки Уилт бавно се съвземаше от комбинираната атака, която бяха упражнили върху неговия организъм пуншът на Прингсхаймови, водката, домакинята нимфоманка и ъгълът на шкафа, в който се бе блъснал. Имаше усещането, че нещо никак не е наред. Да оставим настрана това, че стаята се въртеше пред очите му, че имаше цицина на главата и че беше гол. По-скоро го мъчеше усещането, че нещо, отличаващо се с всички най-непривлекателни качества на капан за мишки, менгеме или прегладняла стрида се бе вкопчило неумолимо в онова, което той до този момент винаги бе смятал за най-интимната част от тялото си. Уилт отвори очи и установи, че гледа съвсем отблизо едно усмихнато, макар и леко подуто лице. Той веднага замижа с надежда видението да изчезне, но когато пак отвори очи, лицето си стоеше. Направи усилие да се поизправи.

Ходът се оказа неразумен. Пластмасовата кукла Джуди, напompана повече от нормалното, оказа съпротива. Уилт с крясък падна пак на пода. Джуди го последва. Носът ѝ се удари в лицето му, а гърдите ѝ — в ребрата му. Ругаейки, Уилт се претърколи на една страна и се зае да обмисли проблема. Да се изправи в седнало положение бе немислимо. Това би довело до кастрация. Трябваше да опита нещо друго. Той претърколи куклата възник, но веднага установи, че отпускаяки се с цялата си тежест върху нея, увеличава натиска върху онова, което бе останало от пениса му, и че ако искаше да получи гангрена, трябваше да се придържа именно към този метод. Уилт побърза да се претърколи пак и пипнешком потърси клапата, откъдето се надуваше куклата. Несъмнено трябваше да има някъде

клапа, въпросът беше да я намери. Но и да я имаше, явно бе добре скрита, а той не разполагаше с излишно време да я търси. Уилт опипа пода за някакъв предмет, който да използва като кама, нещо остро, и най-сетне успя да отчупи част от релсите на електрическото влакче и да намушка с нея гърба на нападателката. Пластмасата изскърца, но засмяното подпухнало лице на Джуди не се промени, а хватката на нежеланите ѝ любовни обятия бе все така неумолима. Той продължи да мушка, но без никаква полза. Уилт пусна импровизираната кама, като трескаво обмисляше към какви други средства да прибегне. Постепенно взе да се паникьосва, тъй като усещаше нова заплаха. Вече бе подложен не само на натиска на нейното силно напомпано тяло. Собствените му вътрешности започваха да се бунтуват. Пуншът на Прингсхаймови и водката си казваха думата. С отчаяната мисъл, че ако не се отърве скоро от нея, просто ще експлодира, Уилт сграбчи главата на Джуди, изви я настрани и впи зъби в шията ѝ. Или по-скоро щеше да ги впие, ако нейното напомпано до краен предел тяло му бе позволило. Вместо това той отметна глава и прекара следващите две минути в опити да намери изкуствения си зъб, изпаднал при схватката.

Когато успя да постави зъба обратно на мястото му, вече изцяло го завладя паника. На всяка цена трябваше и се отърве от куклата. Просто трябваше. В банята навярно имаше бръснач или ножици. Но къде по дяволите, беше банята? Някак трябваше да я намери. Внимателно, много внимателно той претърколи куклата по гръб и падна върху нея. После бавно измести коленете си така, че да я яхне. Сега му трябваше само нещо, на което да се подпре, за да се изправи. Уилт се протегна и сграбчи ръба на някакъв стол с едната си ръка, а с другата вдигна главата на Джуди от пода. Миг по-късно вече беше на крака. Придържайки куклата към себе си, той се затътри до вратата и я отвори. После надникна в коридора. Ами ако го видеше някой? Майната му. На Уилт вече не му пукаше какво си мислят хората за него. Но къде ли беше банята? Той свърна вдясно и като се взираше над рамото на Джуди с безумен поглед, затътри крака по коридора.

* * *

На долния етаж Ева се забавляваше чудесно. Най-напред Кристофър, после мъжът с набедреника с ирландско сирене и накрая доктор Шаймахер се увъртаха около нея, но тя отблъскваше попъзновенията им. В сравнение с безразличието на Хенри това бе толкова приятно разнообразие. Значи все още бе привлекателна. Доктор Шаймахер заяви, че тя е интересен пример на латентна стеатопигия^[1], Кристофър се опита да целуне гърдите ѝ, а мъжът с набедреника ѝ отправи причудливо предложение. Но през цялото време Ева остана съвършено целомъдрена. Нейното игриво кокетство, упорството ѝ да танцува и най-вече навикът ѝ да възкликва с висок и не особено култивиран глас „Ох, ужасен сте!“ в миговете на най-пламенните им домогвания, имаха подчертано охлаждащ ефект. Сега тя седеше на пода във всекидневната, докато Сали, Гаскел и брадатият мъж от Института за екологични изследвания спореха за сексуално равностойните роли в обществото, целящо ограничаване прираста на населението. Чувстваше се странно въодушевена. „Парквю авеню“, Мейвис Мотръм и нейната собствена дейност в общинския център „Хармония“ сякаш принадлежаха на друг свят. Тук бе сред хора, които летяха до Калифорния или Токио, за да изнасят лекции и да участват в симпозиуми, с такава лекота, с каквата тя взимаше автобуса до центъра на града. Доктор Шаймахер споменал, че на следващата сутрин ще лети до Ню Делхи, а Кристофър пристигаше от Тринидад, където бил на снимки. Но най-важното бе, че всичките им действия изглеждаха някак значителни и бяха обвити с бляскав ореол, от който работата на Хенри в колежа бе напълно лишена. Ех, да можеше да го накара да направи нещо смело и оригинално! Но Хенри е тъй инертен. Голяма грешка направи, като се ожени за него. Наистина голяма. Той се интересуваше само от книги, но истинският живот не е в книгите. Както казваше Сали, животът трябва да се живее. Животът, това са хората, приключенията, забавленията. Ето това Хенри изобщо не можеше да види.

* * *

Застанал в банята, Хенри наистина виждаше твърде малко. Поне не виждаше начин да се избави от куклата. Опитите му да пререже

гърлото на тази гадина излязоха неуспешни, защото намери само безопасна самобръсначка. След като се провали с бръснача, се опита да използва шампоан за смазка, но постигна единствено образуването на обилна пяна, която дори в неговото предубедено око сякаш говореше за неистовата сексуална възбуда у куклата. Накрая отново се зае да търси клапата. Не можеше да няма клапа, въпросът беше да се намери. Уилт се опита да разгледа тила на куклата в огледалото на вратата на аптечното шкафче, но то бе съвсем тясно. Над мивката имаше голямо огледало. Уилт пусна капака на тоалетната чиния и стъпи на него. Така вече щеше да види целия гръб на куклата. Тъкмо се извърташе полека настрани, когато в коридора се зачуха стъпки. Уилт замръзна неподвижно върху тоалетната чиния. Някой натисна дръжката на бравата и установи, че е заключено. Стъпките се отдалечиха и Уилт въздъхна облекчено. Сега оставаше само да намери клапата.

В този миг се случи катастрофа. Левият крак на Уилт попадна в локвичката шампоан, прокапал върху капака чинията, хлъзна се встрани и Уилт, куклата и вратата на аптечния шкаф, за която направи опит да се задържи, полетяха надолу. Когато се сгромолясаха във ваната, последвани от корнизата и завесата на душа, а съдържанието на аптечката се изсипа като лавина в мивката, Уилт нададе отчаян вик. Чу се пукот като от тапа на шампанско и Джуди, най-сетне откликнала на натиска на Уилтовите седемдесет килограма, сгромолясали се от над метър височина във ваната, изведнъж го освободи от хватката си. Но на Уилт вече му беше безразлично. Беше излязъл не само от нея, но и от себе си. Дочу някакви викове в коридора, смътно осъзна, че някой разбива вратата и зърна нечий лица, разкривени от истеричен смях. Свести се на леглото в стаята с играчките. Стана, облече си дрехите, слезе крадешком и стълбите и се измъкна навън. Беше три часът.

[1] Прекомерно натрупване на тлъстини по бутовете, особено характерно за жените от някой африкански народности. — Б.пр. ↑

5.

Ева седеше на ръба на леглото и плачеше.

— Как можа? Как можа да направи такова нещо — изхлипа тя, — и то пред толкова хора!

— Ева, сладурчето ми, мъжете са такива. Повярвай ми — рече Сали.

— Но с кукла...

— Това въплъщава отношението на свинските мъжки шовинисти към жените. За тях сме просто нещо за чукане. Те ни опредметяват. Е, сега вече знаеш какво изпитва Хенри към теб.

— Но това е ужасно — каза Ева.

— Разбира се, че е ужасно. Господството на мъжете ни принизява до равнището на вещи.

— Ама Хенри никога не е правил такова нещо — жално проплака Ева.

— Ето че сега го направи.

— Няма да се върна при него. Просто не мога да го понеса. Така ме е срам!

— Миличка, забрави за това. Няма никъде да ходиш. Сали ще се погрижи за теб. Ти само си легни и се опитай да поспиш.

Ева легна, но се оказа невъзможно да заспи. Гледката на ваната с голия, проснат върху онази отвратителна кукла Хенри оставаше здраво запечатана в съзнанието ѝ. Наложил се да разбият вратата и доктор Шаймахер си порязал ръката на едно счупено шише, докато теглеше Хенри от ваната... Толкова ужасно беше всичко! Как ще гледа хората в очите отсега нататък? Историята ще се разчуе и всички ще я сочат като жената, чийто съпруг взел, че... В нов пристъп на мъка и срам Ева се зарови във възглавницата и зариде.

* * *

— Е, това вече беше върхът — каза Гаскел — на някой и му хрумва да чука кукла в банята и всички наоколо изперкват. — Той оглеждаше неразборията във всекидневната. — Ако някой си мисли, че ще седна да разчиствам тая бъркотия сега, по-добре да помисли пак. Отивам да си легна.

— Само гледай да не събудиш Ева. Тя е в истерия — каза Сали.

— Чудничко! Значи си имаме вкъщи маниачка с натрапчива невроза плюс истерия.

— Утре тя ще дойде с нас на катера.

— Какво?

— Много добре ме чу. Тя ще дойде с нас на катера.

— Не, почакай малко...

— Джи, не възнамерявам да споря с теб. Просто ти казвам как стоят нещата. Тя идва с нас и точка.

— Но защо, за Бога?

— Защото няма да я оставя да се върне при оня мухльо. Защото не искаш да ми наемеш чистачка и защото я харесвам.

— Не съм искал да ти наема чистачка? Е, сега вече чух всичко.

— Нищо подобно — рече Сали, — още нищо не си чул. Може и да не ти е известно, но си се оженил за освободена жена. Никоя мъжка свиня няма да ми стъпи на врата...

— Не се и опитвам да го правя — каза Гаскел. — Просто казвам, че не искам да бъда принуден...

— Не говоря за теб. Имах предвид оня мухльо Уилт. Значи ти мислиш, че той се намъкна в оная кукла сам? Е, Джи, помисли пак, сладурчето ми, помисли пак.

Гаскел седна на креслото и се вторачи в нея.

— Сигурно си полудяла. За какъв дявол ти трябваше да правиш такова нещо?

— Защото когато се запретна да освободя някого, наистина го освобождавам. Знаеш, че не си поплювам.

— Да освободиш някого, като... — Той поклати глава. — Не, това просто няма смисъл.

Сали си наля едно питие.

— Бедата при теб, Джи, е, че си падаш по големите приказки, но стигне ли се до действие, веднага свиваш знамената. „Моята съпруга е освободена жена. Моята съпруга е свободна.“ Хубави приказки, но

щом твоята освободена съпруга си науми да направи нещо, ти не искаш и да знаеш.

— Да, и като си наумиш да направиш нещо, кой опира пешкира? Аз, естествено. Къде отива тогава цялото ти перчене? Кой те измъкна от онази бъркотия в Омаха? Кой плати на ченгетата в Хюстън, когато...

— Е, да, ти ми помогна, не ще и дума. Добре де, защо изобщо се ожени за мен? Кажи де?

Гаскел си изтри очилата с края на готварската шапка.

— Не знам — рече той. — Да пукна, ако знам.

— Заради тръпката, сладурче, заради тръпката. Ако не съм аз, отдавна да си умрял от скука. С мен живееш вълнуващо, аз ти доставям приятен гъдел.

— На това гъдел ли му викаш? Аз му викам ритник в зъбите.

Гаскел се изправи уморено и пое нагоре по стълбите. В такива моменти наистина се чудеше защо се е оженил.

* * *

По пътя за дома Уилт беше едва ли не в агония. Болката му не беше физическа. Това бе агонията на унижението, на омразата и самоомерзението. Направиха го за смях, доказаха го като извратеняк и кръгъл идиот в очите на хора, които презираше. Прингсхаймови и обкръжението им олицетворяваха всичко, което ненавиждаше — фалшиви, превзети, претенциозни, същински цирк от интелектуални клоуни, чиято шутовщина, за разлика от неговата, не беше естествена. Забавленията им бяха пародия на веселие. Те се смееха просто за да ги видят, че се смеят, и се перчеха с чувственост, която нямаше нищо общо с чувствата или дори с инстинктите, а бе скалъпена от въображение и фалшиво сладострастие. *Copulo, ergo sum* — съешавам се, следователно съм. А онази кучка Сали му се бе подиграла, че няма кураж да се поддаде на инстинктите си, сякаш инстинктът означаваше да еякулираш в химически стерилизираното тяло на жена, с която си се запознал двайсет минути преди това. И Уилт бе реагирал инстинктивно, отдръпвайки се от такава похотливост, пропита с желание за надмощие и арогантност, с непоносимо презрение към него, което предполагаше, че цялата му личност, колкото и

незначителна да бе, е просто продължение на неговия пенис, и че крайният израз на мислите, чувствата, надеждите и стремежите му трябва да попадне между краката на една превзета уличница. И това означава да бъдеш освободен!

„Чувствай се свободен“ — бе казала тя, а после го бе натикала в онази шибана кукла. Застанал под една улична лампа, Уилт скърцаше със зъби.

Ами Ева? Как ли ще му трови живота отсега насетне? И преди бе нетърпимо да се живее с нея, но занапред го чакаше истински ад. Тя няма да повярва, че изобщо не е чукал куклата, че не се е заклецил сам в нея, че Сали го е нагласила така. Не, никога нямаше да повярва. А ако все пак по някакво чудо приемеше неговата версия, това изобщо нямаше да промени нещата.

„Че какъв мъж си, щом допускаш една жена да постъпи така с теб?“ щеше да запита тя. Ана този въпрос не можеше да се намери отговор. Да, какви мъж беше?

Самият Уилт нямаше представа. Незначителен човечец, комуто постоянно се случваха разни неща и за когото животът бе низ от унижения. Разни печатари го удряха по лицето и накрая той излизаше виновен. Собствената му съпруга го тормозеше, чуждите съпруги го правеха за посмешище. Уилт вървеше безцелно по улиците на предградието покрай къщи с градинки, обзет от нарастваща решимост. Достатъчно дълго се бе оставял да бъде жертва на обстоятелствата. Сега вече щеше да вземе нещата в свои ръце. Нямаше да му се случват всякакви бедствия. Не, занапред той ще бъде вдъхновителят, ковачът на съдбата си! Нека само Ева се опита да предприеме нещо! Ще я разпердушини, кучката му с кучка.

Изведнъж замръзна на място. На теория всичко изглеждаше много лесно. Проклетницата обаче разполагаше с оръжие, което няма да се поколебае да използва. Да я разпердушини, как ли не! Ако изобщо някой бъде разпердушинен, това ще е Уилт, когато тя раздрънка пред всичките им познати тази история с куклата. Не след дълго историйката ще стигне и до колежа. В мрака на „Парквю авеню“ Уилт изтръпна от тази мисъл. Това щеше да е край на кариерата му. Той влезе през портичката на номер 34 и отключи входната врата с чувството, че ако не прибегне до драстични и незабавни мерки, просто е загубен.

Час по-късно все още лежеше буден, съвършено буден, и трескаво обмисляше как да разреши проблема с Ева и със собствения си характер и как да се превърне в нещо достойно за уважение. А какво уважаваше той? Уилт стисна юмруци под одеялото.

— Решителност! — прошепна той. — Умение да действаш без капка колебание! Смелост!

Позната литания на древни добродетели. Но как да ги придобие изведнъж? Как тези качества превръщат по време на война хора като него в командоси и професионални убийци? Чрез обучение. Уилт лежеше в мрака и обмисляше по какви начини да се обучи, за да превърне в нещо, което очевидно не беше. Преди да заспи, твърдо бе решил да опита и невъзможното.

* * *

Будилникът звънна в седем. Уилт стана, отиде в банята и се погледна в огледалото. Вече бе суров мъж, без чувства. Корав, методичен, хладнокръвен и логичен. Мъж, който не допуска грешки. Слезе в кухнята, изяде си овесените ядки и си изпи кафето. Ева я нямаше. Значи бе останала да пренощува у Прингсхаймови. Е, това съвсем не беше лошо. Напротив, дори го улесняваше. Само дето колата и ключовете бяха останали с нея. Уилт обаче за нищо на света не би отишъл там да си вземе колата. Вместо това отиде пеш до околоръстното и се качи на автобуса до колежа. Трябваше да чете лекции на „Зидари първа“ в стая 456.

Когато влезе, те говореха за някакъв въргал.

— И цъфва значи тоя студент насреща ми, издокаран, и к'во мислите? „Ще се дръпнете ли от пътя ми, ако обичате“, ми вика, пък аз си стоя и гледам книгите на витрината...

— Книгите? — попита Уилт скептично. — В единайсет часа през нощта си гледал книги? Нещо не ми се вярва.

— Списания и книжки за каубои — рече зидарят. — Бяха в един вехтошарски магазин на „Финч стрийт“.

— Там има и списания с пички — поясни някой от групата.

Уилт кимна. Това вече звучеше по-правдоподобно.

— Та му викам аз: „К’во да обичам, бе?“ — продължи зидарят, — пък той ми вика „Ако обичате да се дръпнете от пътя ми.“ Неговия път, един вид! Сякаш скапаната улица е негова собственост.

— И ти какво му каза? — попита Уилт.

— Кой, аз да му казвам нещо! Как не, ще седна да си хабя думите за него?

— Е, какво направи?

— Ами цапардосах го и после пак, няма пет-шест. И се ометох. Поне едно скапано студентче скоро няма да нарежда на хората да му се махат от пътя.

Цялата група кимна одобрително.

— Големи скапаняци са тия студенти — обади се друг зидар. — Мислят си, че понеже са фрашкани с мангизи и ходят в университета, могат да те юркат както си искат. Всичките имат нужда от един хубав пердах. Много добре ще им дойде.

Уилт се замисли над евентуалното включване на ръкопашния бой в обучението на интелектуалците. След снощните си преживявания бе склонен да приеме, че доста неща могат да се кажат в полза на боя. Той самият щеше да се чувства прекрасно, ако бе напердашил половината гости на купона у Прингсхаймови.

— Значи никой от вас не смята за нередно да набие студент, ако му се изпречи на пътя? — попита той.

— Нередно ли? — провикнаха се в един глас зидарите. — Че какво нередно може да има в един хубав въргал? Пък и студентът да не е бабичка или нещо такова? Нали и той може да се бие?

До края на часа обсъждаха насилието в съвременния свят. В общи линии зидарите, изглежда, бяха на мнение, че то е нещо добро.

— Че какъв е смисълът да излезеш в събота вечер и да се насвяткаш, ако не се поступаш накрая с някого? Нали трябва да се освободиш от агресията — обясни един необичайно красноречив зидар. — Туй си е в реда на нещата.

— Значи мислиш, че човекът е агресивно животно по природа? — попита Уилт.

— Ами, да. Че какво е историята, с всички тия войни и другите разни. Само скапаните педеруги не обичат насилието.

Размишлявайки над този възглед, Уилт отиде в стаята на персонала, къде го смяташе да прекара свободния си час, и си взе чаша

кафе от автомата. Скоро към него се присъедини Питър Брейнтри.

— Е, как беше купонът? — попита Брейнтри.

— Никак — мрачно отвърна Уилт.

— На Ева хареса ли й?

— Нямам представа. Когато станах тази сутрин, още не се беше прибрала.

— Не се беше прибрала?

— Точно така — потвърди Уилт.

— Ти не се ли обади да разбереш какво е станало с нея?

— Не — отвърна Уилт.

— И защо?

— Защото щеше да е адски тъпо да се обадя, а те да ми кажат, че се е гушнала с абисинския посланик, нали?

— С абисинския посланик? И той ли беше там?

— Не знам и не искам да знам. Когато я видях за последен път, си бърбеше с една грамадна чернилка от Етиопия. Май имал нещо общо с ООН. Тя се беше запретила да прави плодова салата, а той й режеше бананите.

— Това изобщо не ми звучи компрометиращо — рече Брейнтри.

— Не, разбира се. Само че ти не беше там и нямаш представа що за купон беше — каза Уилт, който бързо стигна до заключението, че ще е уместно да представи снощните събития в цензурирана версия. — Една сюрсия вдетинени откачалки на средна възраст, които си развяват байрака, както им скимне.

— Това звучи доста зле. И ти мислиш, че Ева...

— Мисля, че Ева се е натряскала и като капак на всичко някой й е дал да пуши трева — каза Уилт. — Това си мисля. В момента сигурно си отспива в кенефа.

— Според мен тези неща изобщо не са в неин стил — рече Брейнтри.

Уилт отпи от кафето, обмисляйки стратегията си. Ако историята с онази шибана кукла излезе наяве, навярно щеше да е по-добре той пръв да разкаже своята версия. От друга страна...

— Ами какво правеше ти през това време? — попита Брейнтри.

— Е — поде Уилт, — аз всъщност... Той се поколеба. Като поразмисли, май щеше да е по-разумно изобщо да не отваря дума за

куклата. Ако и Ева си държеше езика зад зъбите... — Аз също вързах кърките.

— Това вече звучи правдоподобно — каза Брейнтри, — а предполагам, че си се опитал и да свалиш някоя жена.

— Ако искаш да знаеш — рече Уилт, — мен ме сваляха. И не друг, ами госпожа Прингсхайм.

— Госпожа Прингсхайм ти се е пуснала?

— Е, качихме се на горния етаж да разгледаме играчките на съпруга й...

— Играчки ли? Нали спомена, че е биохимик?

— Биохимик е. Просто обича да си играе с играчки. Електрически влачета, плюшени мечета и разни такива. Според нея не бил излязъл от детската възраст. Нищо чудно, че говори така за него. Тя е точно от типа верни и предани съпруги.

— И какво стана после?

— Освен че заключи вратата и легна с широко разтворени крака и поиска да я чукам, и ме заплаши, че ще лапне дървото, нищо друго не стана — отвърна Уилт.

Питър Брейнтри го изгледа недоверчиво.

— Нищо ли? — рече той накрая. — Нищо? Ами ти какво направи?

— Започнах да го увъртам — каза Уилт.

— За пръв път чувам да му викат така — каза Брейнтри. — Значи се качваш горе с госпожа Прингсхайм и го увърташ, докато тя лежи с широко разтворени крака, а после се чудиш защо Ева не се е прибрала? В момента сигурно е в някоя адвокатска кантора и подава молба за развод.

— Ама нали ти казвам, че не чуках оная кучка — възрази Уилт, — само й казах да върви другаде да й начешат сливата.

— И на това ли му викаш увъртане? Да й начешат сливата? Откъде, по дяволите, си научна този израз?

— От „Месо първа“ — отвърна Уилт и отиде да си напее още една чаша кафе.

Когато се върна обратно, вече бе решил каква версия да представи.

— Не зная какво е станало след това — рече той, когато Брейнтри настоя да чуе продължението. — Просто припаднах.

Сигурно е било от водката.

— Значи си припаднал в заключена стая с гола жена? Така ли стана? — попита Брейнтри.

Личеше си, че не вярва и думичка от казаното.

— Точно така — отвърна Уилт.

— А когато дойде на себе си?

— Вече бях на улицата и вървах към къщи — каза Уилт. — Нямам представа какво е станало междуременно.

— О, ще разберем от Ева — рече Брейнтри. — Тя сто на сто ще знае.

Той си тръгна, а Уилт остана сам, обмисляйки следващия ход. Най-напред трябваше да се увери, че Ева няма да се раздрънка. Той отиде до телефона в коридора и позвъни вкъщи. Никой не отговори. Уилт се отправи към стая 187 и прекара един час с групата на шлосерите и стругарите. На няколко пъти опита да се свърже с Ева, но тя все не отговаряше.

„Сигурно целия ден кисне при Мейвис Мотръм и й плаче на рамото, и разправя на всеки срещнат каква свиня съм — мислеше си той. — Когато се прибера довечера, сигурно ще ме чака у дома.“

Нея обаче я нямаше. Затова пък на кухненската маса бяха оставени бележка и пакет. Уилт разгъна бележката.

Отивам при Сили и Гаскел да премисля нещата. Онова, което направи снощи, беше ужасно. Никога няма да ти го простя. Не забравяй да купиш кучешка храна. Ева. Р. Е. Сади казва следващия път, когато ти се прииска да ти лапнат дървото, да накараш Джуди.

Уилт погледна пакета. Знаеше какво съдържа и без да го отваря. Онази гадна кукла. Във внезапен пристъп на ярост Уилт грабна пакета и го запрати през цялата кухня към мивката. Две чинии и една купичка паднаха от решетката за отреждане и се разбиха на пода.

— Мамка й на тая кучка — каза Уилт по адрес на Ева, Джуди и Сали Прингсхайм, щедро включвайки всички в обсега на яростта си.

После седна на масата и отново погледна бележката. „Отивам да премисля нещата.“ Ще премисли, ела ме ритни! Тая безмозъчна крава

не е способна да роди каквато и да е мисъл. Ще театралничи, ще се лигави, ще хленчи за недостатъците му и накрая ще се докара до екстаз от самосъжаление. Уилт сякаш я чуваше как дрънка за оня скапан банков чиновник, как за него трябвало да се омъжи, а не да се връзва с човек, който дори не може да получи повишение в колежа и чука надуваеми кукли в чужди вани. И долната мръсница Сали Прингсхайм сигурно непрекъснато я подкокоросва. Уилт хвърли поглед към послеписа: „Сали казва следващия път, когато ти се прииска да ти лапнат дървото...“ Мили Боже! Сякаш бе искал такова нещо. Ето на, вече се раждаше нов мит, също като оня, дето уж бил влюбен в Бети Крабтри, а той само я беше откарал до дома ѝ след вечерен курс. Семейният живот на Уилт бе изпъстрен с такива митове — оръжия от арсенала на Ева, които тя измъкваше и размахваше над главата му при всеки удобен случай. И ето че сега Ева разполагаше с решаващи козове — куклата, Сали Прингсхайм и дървото. Балансът на взаимните обвинения, укрепващ фактор за съпружеските им взаимоотношения, бе драстично нарушен. За да го възстанови, Уилт трябваше да прибегне до отчаяно дръзки действия.

„Не забравяй да купиш кучешка храна.“ Е, поне му бе оставила колата, паркирана отпред под навеса. Уилт излезе и я подкара към супермаркет купи три консерви кучешка храна, полуготово кърм и бутилка джин. Възнамеряваше да се натряска здраво. Прибра се у дома и седна в кухнята, загледан в Клем, който нагъваше „Бонзо“, докато кърмито къкреше на печката. Наля си чист джин, увенча чашата с резенче лимон и тръгна напред-назад. През цялото време усещаше присъствието на пакета, който лежеше на масата и чакаше да бъде отворен. Разбира се, накрая щеше да го отвори, неизбежно беше. Ей така, от чисто любопитство. Той самият знаеше това, а и те — където и да се намираха — също го знаеха, и щом се прибереше в неделя вечер, Ева най — напред щеше да го попита за куклата и дали е прекарал добре с нея. Уилт си наля още джин и се замисли над евентуалната изгода от куклата. Вероятно можеше да я употреби по някакъв начин, за да наклони везните в своя полза.

След втората чаша джин в главата му узря план. Той включваше куклата и една от дупките на строежа и щеше да бъде отлично изпитание за силата на характера му. Едно беше да фантазираш как убиваш жена си, съвсем друго — да го осъществиш на практика;

между двете неща се простираше поле, изпълнено с несигурност. Когато пресуши и третия джин, Уилт вече бе твърдо решен да приведе плана в действие. Дори да не постигнеше нищо, щеше да докаже, че е способен на убийство.

Уилт стана и разопакова куклата. В мислите си чуваше как Ева му натяква какво ще се случи, ако Мейвис Мотръм дочуе за отвратителното му държане у Прингсхаймови. „Ще станеш за смях на целия квартал — казваше тя, — хората ще говорят до края на живота ти.“

Тъй ли? Уилт се усмихна пиански и се качи на горния етаж. Поне веднъж Ева грешеше. Може би хората наистина щяха да говорят до края на живота му, но госпожа Ева Уилт нямаше да е наблизо, за да злорадства. Краят ѝ ще настъпи скоро.

Горе в спалнята дръпна пердетата, разгъна куклата на леглото и се огледа за клапата, която тъй безуспешно бе търсил предната нощ. Сега я намери и побърза да донесе крачната помпа от гаража. След пет минути Джуди вече бе придобила добра форма, лежеше на леглото и му се усмихваше. Уилт я погледна с присвити очи. Трябваше да признае, че в полумрака изглеждаше отвратително натурално. Пластмасова Ева с надуваеми цици. Сега оставаше да я облече. Той прерови няколко чекмеджета, търсейки сутиен и блуза, накрая реши, че не ѝ трябва сутиен, и избра една стара пола и трико. В някаква кутия в гардероба намери една от перуките на Ева — в живота ѝ имаше и период, кога го обичаше да се издокарва с перуки. Накрая и чифт обувки. Когато приключи, копието на Ева Уилт лежеше на леглото и втренчено гледаше тавана с неизменната си усмивка.

— Милинката ми тя — каза Уилт и слезе в кухнята да види дали кърито е готово.

Намери го на въглен, както си беше в опаковката Уилт изключи печката и отиде в тоалетната, където седна да обмисли по-нататъшните си действия. Щеше да използва куклата с учебна цел, тъй че когато дойдеше уреченият час, да е привикнал с целия процес на убийството и да е способен да действа без емоции, като автомат. Убийство по условен рефлекс, просто по навик. Ако Ева свикнеше да отпрашва нанякъде с Прингсхаймови за уикенда, това също щеше да му е от полза. Внезапните ѝ изчезвания постепенно ще се превърнат в

обичайна практика. По някакъв начин щеше да я предизвиква по-честичко да изчезва. А после? Посещение при доктора.

„Сън не ме лови, докторе. Жена ми постоянно ме зарязва, а аз не мога да свикна да спя сам.“ Рецепта за сънотворно. Настъпва уречената нощ. „Ще ти приготвя овалтина, скъпа. Изглеждаш толкова уморена. Ще ти го донеса в леглото.“ Благодарност, последвана от хъркане. После хайде долу в колата... колкото по-рано, толкова по-добре... някъде към десет и половина... напред към колежа и в дупката. Може би в найлонов чувал... Не, никакъв найлонов чувал. „Разбрахме, че наскоро сте си купили голям найлонов чувал, уважаеми. Ще имате ли нещо против да ни го покажете?“ Не, не, просто я пуска в дупката и на другата сутрин я затрупват с бетон. И накрая един озадачен, недоумяващ Уилт. Ето, той се отбива у Прингсхаймови. „Къде е Ева? Нима не знаете?“ „Нямаме представа“, „Стига сте ме лъгали, нали винаги у вас идва.“, „Не, не лъжем, не сме я виждали.“ След това вече в полицията.

Без мотив, без улики — съвършено, неразкриваемо престъпление. И доказателство, че той е способен да действа. Или че не е. Ами ако не издържи на напрежението и си признае. Е, в известен смисъл дори това би било реабилитация. Най-малкото, ще разбере що за мъж е в края на краищата, пък и ще знае, че е действал решително поне веднъж в живота си. А и петнайсет години в затвора почти се равняват на петнайсет — не, шестнайсет години в колежа, прекарани в общуване с разни дебили, които се отнасят с презрение към него, и в разговори за Прасчо и „Повелителят на мухите“. Освен това по време на съдебния процес винаги може да изтъкне тази книгата като смекчаващо вината обстоятелство.

„Господа съдебни заседатели, моля ви да се поставите на мястото на подсъдимия. В продължение на шестнайсет години той се е сблъсквал с тягостната перспектива да чете тази зловеща книга пред многобройни групи отегчени и враждебно настроени младежи. Бил е принуден да понася мъчителни повторения, изпълнен с отвращение и покруса от отблъскващо романтичните възгледи на мистър Голдинг за човешката природа. Ах, чувам ви да възразявате, че мистър Голдинг не е романтик, че възгледът му за човешката природа, изразен в описанието на група момчета, изоставени на необитаем остров, е самата противоположност на романтизма, и че сантименталността, в

коя то го обвинявам и за която свидетелства присъствието на моя клиент в този съд, може да се открие не в «Повелителят на мухите», а в неговия предшественик, «Кораловият остров». Но, господа съдебни заседатели, има и преобърнат романтизъм — романтизъм на разочарованието, на песимизма и нихилизма. Да си представим за миг, че моят клиент бе прекарал дванайсет години, четейки пред групи от чираци не творбата на мистър Голдинг, а «Кораловият остров»; разумно ли е да предположим, че и в този случай той пак щеше да бъде тласнат към отчаяната постъпка да убие жена си? Не, хиляди пъти не! Книгата на Балантайн би му дала вдъхновението, личната дисциплина, оптимизма и вярата в уменията да се измъкваш от най-безнадеждни ситуации благодарение на собствената си находчивост...“

Може би нямаше да е разумно да задълбава прекалено в тази насока. В края на краищата подсъдимият Уилт вече ще е проявил голяма доза находчивост, измъквайки се от една безнадеждна ситуация. Това бе приятна мисъл. Уилт си свърши работата в клозета и се огледа за тоалетна хартия. Оказа се, че проклетата ролка се е свършила. Той бръкна в джоба си, намери бележката на Ева и я оползотвори. После я пусна в клозета, напръска малко харпик след нея, за да изрази мнението си и за бележката, и за Ева, отиде в кухнята и си наля още един джин.

Уилт прекара остатъка от вечерта пред телевизора с филия хляб, парче сирене и компот от праскови, докато етапа време да пристъпи към първия си учебен поход. Показа се през входната врата и хубаво огледа улицата и в двете посоки. Вече се беше стъмнило и наоколо не се виждаха никакви хора. Той остави вратата отворена, качи се на горния етаж, свали куклата и я намести на задната седалка на колата. Не беше много лесно да я натика както трябва, но най-сетне успя да затвори врати. Уилт потегли на задна, изкара колата на „Парквю авеню“ и оттам излезе на околоръстното. Пристигна в паркинга на колежа точно в десет и половина. Угаси двигателя и известно време поседя в колата, като се оглеждаше. Не се мяркаше жива душа и прозорците не светеха. Така и трябваше да бъде. Техническият колежа затваряше в девет.

6.

Сали лежеше гола на палубата на моторния катер с щръкнали към небето стегнати гърди и разтворени крака. До нея Ева бе легнала по корем и гледаше надолу към реката.

— Господи, колко божествено — измърка Сали. — О, как дълбоко усещам природата!

— Ти и други работи усещаш дълбоко — каза Гаскел, насочвайки разсеяно катера към един шлюз. Беше си сложил капитанска фуражка и слънчеви очила.

— Бъди по-оригинален, сладурче — отвърна Сали.

— Приближаваме до някакъв шлюз разтревожено каза Ева. — Виждат се мъже.

— Мъже ли? Забрави за мъжете, скъпа. Тук сме само ти и аз, и Джи, а Джи изобщо не е мъж, нали, сладурчето ми?

— Е, и аз си имам някои силни моменти — рече Гаскел.

— Но редки, извънредно редки — каза Сали. — Какво значение има? Прекарваме си идилично и се носим по реката в доброто старо лято.

— Не трябваше ли да разчистим къщата, преди да тръгнем? — попита Ева.

— Тайната на добрите купони е не да метеш след тях, а сам да се ометеш. Можем да свършим всичко това и след като се върнем.

Ева стана и слезе в кабината. Вече бяха доста близо до шлюза и на нея хич не ѝ се искаше двамата старци, седнали на пейката до него, да я зяпат гола.

— Божичко, Сали, не можеш ли да направиш нещо с твоята сродна душа? Започва да ми лази по нервите — каза Гаскел.

— О, Джи, сладурчето ми, недей така. Ако прекалено ти дотегне, просто направи като Чешърския котарак.

— Какво да направя?

— Изчезни с усмивка, миличък, най-добре в ембрионална поза. Тя определено е колосално утробен тип.

— Тя определено е колосална досадница.

— Търпение, злато мое, търпение. „Подчертай освобождението, премахни отрицанието и мистър Трета страна не търси.“^[1]

— Мисис Трета страна не търси. Паролата е „мисис“ — каза Гаскел, насочвайки катера към шлюза.

— Но точно това е смисълът.

— Кое? — попита Гаскел.

— Да потърсиш мисис Трета страна. Искам да кажа, така стоят нещата между нас и Ева. Тя е тук, за да ни шета. През това време сладурчето Гаскел може да си играе на капитан на кораб и да се любовува на цици, а сладураната Сали да пуска минотаври в лабиринта на нейния ум.

— Ум ли? — рече Гаскел. — Че какъв ум има тя? Впрочем, щом стана дума за кретени, какво е положението с мистър Трета страна?

— Той си има Джуди. В момента сигурно я чука, а утре вечер ще седне пред телевизора да гледа „Коджак“ с нея. Кой знае, може дори да я прати на курс по икебана при контрапутковата Мейвис Мотръм. Искам да кажа, че те някак си пасват един с друг. Не можеш да отречеш, че снощи тя здраво го беше заклецила.

— Как ли не — отвърна Гаскел и затвори вратите на шлюза.

Когато катерът се понесе надолу по реката, двамата старци, седнали на пейката, изгледаха Сали. Тя си свали слънчевите очила и дръзко се вторачи в тях.

— Не си напрягайте простатата, възрастни граждани — грубо рече тя. — Не сте ли виждали путка?

— На мен ли говориш? — попита единият от мъжете.

— Ами не на себе си.

— Тогава ще ти кажа — рече мъжът, — виждал съм веднъж една точно като твоята.

— Е, и веднъж не е зле — каза Сали. — А къде?

— На една дърта крава, тъкмо се беше отелила — отвърна той и се изплю в близката леха със здравец.

Долу в кабината Ева се чудеше за какво ли си говорят. Заслушана в плиска на водата и боботенето на мотора, тя си мислеше за Хенри. Толкова нетипична бе за него такава постъпка. Наистина съвсем нетипична. А и пред толкова много хора! Навярно е бил пиян до козирката. Всичко беше толкова унижително. Е добре, нека страда.

Според Сали мъжете трябва да бъдат карани да страдат. Това бе част от процеса на освобождаване от тяхната власт. Трябваше да им покажеш, че не се нуждаеш от тях, а мъжката психика единствено от насилие разбира. Затова Сали се отнасяше толкова рязко с Гаскел. Мъжете са като животните. Трябва да им покажеш кой е господарят.

Ева отиде в камбуза и идеално излъска мивката от неръждаема стомана. Щом усетеше липсата ѝ, Хенри най-сетне щеше да проумее колко важна е тя за него — да го видим как ще шета из къщи и ще си готви сам! А като се върне, тя хубавичко ще го накастри за онази кукла. Та това си е направо противоестествено! Хенри определено се нуждае от преглед при психиатър. А Сали сподели, че и на нея направил най-отвратително предложение. Види се, човек не можеше да има доверие на никого! Най-малко от Хенри бе очаквала това. Никога не би ѝ минало през ум, че може да му хрумнат такива неща. Но Сали беше толкова мила и отзивчива. Тя прекрасно разбираше как се чувстват жените и дори не се сърдеше на Хенри.

— Това просто показва, че си е сфинктерно сладурче — заяви тя. — Симптоматично е за цялото общество, номинирано от свински мъжки шовинисти. Никога не съм срещала някой СМШ, който да казва „Да ти го начукам отзад“, без да го има предвид.

— И Хенри винаги казва „Да ти го начукам отзад“ — призна Ева. — Кога за едно, кога за друго.

— Ето, виждаш ли, сладурчето ми? Какво ти разправам аз? Това е анална семантична деградация.

— Просто отвратително — отвърна Ева и точно така си беше.

Тя продължи да мие и да чисти, докато не се отдалечиха от шлюза надолу по реката. Качи се на палубата и седна да се полюбува на пустия равнинен пейзаж, огрян от залязващото слънце. Всичко бе тъй романтично и вълнуващо, тъй различно от нещата, с които бе свикнала. Точно за такъв живот винаги си бе мечтала — богат, радостен и удовлетворяващ. Ева Уилт въздъхна. Въпреки всички премеждия се чувстваше в мир с околния свят.

* * *

На паркинга зад колежа Хенри Уилт не се чувстваше в мир с нищо. Точно обратното, в този миг той водеше същинска война с двойничката на Ева. Докато се препъваше около колата с неуверени пиянски движения и се бореше с Джуди, осъзна, че дори една надуваемата кукла проявява характер, докато се опитваш да я измъкнеш от малък автомобил. Ръцете и краката на Джуди непрекъснато се закачаха и заклещваха в разни неща. Ако и Ева се държеше по същия начин в нощта на ликвидирането ѝ, щеше да види голям зор. Навярно трябваше да я овърже в спретнат вързоп. Да, така щеше да е най-добре. Най-сетне, дърпайки куклата за краката с всички сили, той успя да я извлече навън и я хвърли на земята. После влезе пак в колата, за да потърси перуката ѝ. Намери я под седалката и след като оправи полата на Джуди така, че да не разкрива прекалено прелестите ѝ, нахлупи на главата ѝ перуката. После внимателно огледа паркинга, хвърли поглед и към главната сграда, но наоколо не се виждаше жива душа. Теренът беше чист. Той взе куклата и я помъкна под мишница към мястото на строежа. По средата на пътя осъзна, че не върши нещата както трябва. Натъпканата с приспивателни и отпусната Ева би била прекалено тежка, за да я носи под мишница. Трябваше да си послужи с друг метод. Уилт спря и метна куклата на гръб, сетне тръгна отново, като лъкатушеше и залиташе под мнимата ѝ тежест — отчасти поради джина и отчасти защото това придаваше правдоподобност на мероприятиято. С Ева на рамо несъмнено щеше поне мъничко да залита. Той стигна до оградата и прехвърли куклата през нея. Перуката ѝ отново падна. Уилт затърси пипнешком в калта и скоро я намери. После се върна при вратата. Оказа се заключена. Нищо чудно. Трябваше да запомни това, подробностите бяха много важни. Той се опита да се покатери през оградата, но не можа. Имаше нужда от нещо, на което да стъпи. Колело например. До главния вход обикновено стояха паркирани велосипеди. Уилт натика перуката в джоба си и тръгна край ниските постройките и столовата. Кога ги прекосяваше тревната площ до сградата на езиковата катедра, от мрака изникна една фигура и светна с фенерче в лицето му. Това бе нощният пазач.

— Хей, къде си тръгнал? — попита той.

Уилт се спря.

— Аз... аз просто се върнах да си взема едни бележки от стаята на персонала.

— О, вие ли сте, господин Уилт — каза пазачът. — Нали знаете, че не може да се влиза тук нощно време. Затваряме в девет и половина.

— О, съжалявам, забравил съм — отвърна Уилт.

Плачът въздъхна.

— Е щом е за вас и само за този път... — каза той и отключи вратата на сградата — Ще трябва да се качите пеш по стълбите. По това време асансьорите не работят. Аз ще ви изчакам тук.

Уилт бавно запъпли по стълбите към петия етаж. Когато отиде в стаята, извади от своя шкаф куп записки и един екземпляр от „Студеният дом“, който от няколко месеца се канеше да занесе вкъщи и все го забравяше. Напъха записките в джоба си и напипа перуката. Щом и без друго беше тук, можеше поне да вземе лепенки, за да закрепи перуката на главата на Джуди. Намери рулото в една кутия в чекмеджето на бюрото, натика записките в другия си джоб и слезе долу.

— Много ви благодаря — каза той на пазача. — Съжалявам, че ви обезпокоих.

После пое с леко залитане към навеса с велосипедите.

— Ама как се е накувал — измърмори пазачът и се върна в стаята си.

Уилт го погледа известно време, докато човекът си палеше лулата, а после насочи вниманието си към колелата. Всичките бяха заключени, мамка му. Налагаше се на ръце да пренесе едно. Той пъкна „Студеният дом“ в коша отзад, вдигна колелото и го пренесе чак до оградата. После се прехвърли през нея и пипнешком затърси в мрака куклата. Най-сетне я намери и цели пет минути гласи перуката на главата ѝ, за да я залепи. Тя обаче все се свличаше.

— Е поне този проблем няма да имам с Ева — промърмори той, когато успя да закрепил перуката.

След като се увери, че няма да падне, пое предпазливо към обекта, заобикаляйки купчини чакъл, машини, торби цимент и рула арматурно желязо, но изведнъж осъзна, че съществува значителна опасност самият той да изчезне в някоя от дупките. Остави куклата на земята, порови в джоба си за фенерчето и го включи. На няколко метра пред себе си видя голямо правоъгълно парче дебел шперплат. Отиде до

него и го повдигна. Отдолу се показва чупката — хубава, голяма. Размерът бе просто идеален, пасваше съвсем точно. Той освети дъното с фенерчето. Сигурно бе дълбоко десет метра Уилт бутна шперплата настрана и се върна да вземе куклата. Перуката ѝ пак беше паднала.

— Мамка му — рече Уилт и бръкна в джоба си за лепенките.

Пет минути по-късно перуката на Джуди бе здрави закрепена с четири ивици скоч, прокарани под брадичката. Това вече би трябвало да свърши работа. Оставаше да довлече копието на Ева до дупката и да се увери, че ще може да го напъха в нея. В този миг Уилт се поколеба. Бе започнал да се съмнява в надеждността на плана. Изникваха твърде много непредвидени обстоятелства и това никак не му се нравеше. От друга страна, чувстваше някаква особена тръпка от това, че се намираше сам на строежа посред нощ. Дали не е по — добре да се прибере у дома? Не, не, трябваше да доведе нещата докрай. Ще пъхне куклата в дупката, за да се увери, че минава. После ще изпусне въздуха от нея, ще се прибере и ще повтаря целия процес, докато с помощта на това пособие се научи да убива достатъчно добре. Ще държи куклата в багажника на колата. Ева никога не поглежда там. Следващите пъти ще я напомпва едва когато стигне до паркинга. Така Ева изобщо няма да разбере какво става. Разбира се! Уилт се усмихна, доволен от простотата на плана си. После вдигна Джуди и я навря в дупката с краката напред. Когато се понаведе, тя с лекота се плъзна вътре. Идеално! В този миг кракът му се подхлъзна на калната земя. С отчаяно усилие, изпускайки куклата, той се хвърли встрани и се вкопчи в шперплата. После предпазливо се изпрани на крака и изруга. Панталоните му бяха покрити с кал, ръцете му трепереха.

— За малко да се проваля и аз вътре — измърмори той и се огледа за Джуди.

Нямаше я. Уилт извади фенерчето и светна в дупката. Куклата се бе заклецила приблизително на половината разстояние до дъното, перуката като никога си седеше на главата ѝ. Уилт отчаяно се облеци, чудейки се, какво по дяволите, може да направи. Тя — или то — се намираше на поне шест метра дълбочина. Или на четири и половина. Както и да е, при всички случаи прекалено далеч, за да може да я стигне. Но пък бе достатъчно близо до повърхността, за да я забележат работниците, като дойдат сутринта. Уилт угаси фенерчето и покри дупката с парчето шперплат. Така поне нямаше опасност той самият да

се присъедини към куклата. После се изправи и се опита да измисли как може да я измъкне.

Може би с въже с кука накрая? Нямаше под ръка нито въже нито кука. Въже сигурно можеше да се намери, но куката беше друго нещо. А ако вържеше въжето за нещо и се спуснеше по него в дупката, за да извади куклата? Определено не. Достатъчно опасно би било да се спусне по въжето с две ръце, а да се изкатери обратно само с една ръка, стискайки в другата куклата, вече си си беше чисто безумие. Неминуемо щеше да се озове на дъното на дупката, а поне в едно бе сигурен — нямаше никакво желание да го намерят на дъното на десетметрова дупка в понеделник сутринта, стиснал в ръце надуваема кукла с путка, облечена в дрехите на жена му. Уилт ясно си представи как стои в кабинета на директора и се опитва да обясни как се е стигнало дотам, че... Пък и бе напълно възможно да не го намерят или да не чуят виковете му. Тези проклети бетоновози вдигаха адски шум и той за нищо на света нямаше да рискува да бъде погребан под... Мамка му. Не, единственото, което можеше да направи, бе някак да натика шибаната кукла до дъното на дупката и да се надява с всички сили, че никой няма да я забележи, преди да излеят бетона отгоре. Е, поне щеше да разбере дали това е разумен начин да се отърве от Ева. Всяко зло за...

Уилт се отдалечи от дупката, за да потърси нещо, с което да натика Джуди до дъното. Най-напред опита с шепя чакъл, но тя само се позаклати и си остана заклещена. Трябваше нещо по-тежичко. Той загреба известно количество пясък в найлонова торбичка и го изсипа в дупката, но освен че подсили зловещия реализъм на перуката на мисис Уилт, друго не постигна. Трябваше да хвърли поне тухла отгоре ѝ. Уилт се огледа за тухли и накрая намери голяма буца пръст. Да, щеше да му свърши работа. Той я пусна в дупката. Чу се глухо тупване, шумолене на чакъл и още едно тупване. Уилт освети дупката с фенерчето. Джуди бе стигнала до дъното и бе заела гротескна поза с вдигнати нагоре колене, а едната ѝ ръка бе протегната към него, сякаш го умоляваше за милост. Уилт грабна още една буца пръст и я хвърли. Този път перуката се килна встрани и главата ѝ увисна. Уилт се предаде. Повече нищо не можеше да се направи. Той примъкна шперплатовия капак върху дупката и отиде до оградата.

Тук се натъкна на нови затруднения. Колелото бе от другата страна. Той взе една талпа, облегна я на оградата и се покатери по нея. Сега трябваше да пренесе колелото обратно при навеса. О, мамка му на колелото, тук да си седи! Вече му бе дошло до гуша от цялата работа. Не можеше да се отърве както трябва дори от една пластмасова кукла. Излизаше, че е напълно невъзможно да планира, да подготви и да извърши истинско убийство с поне малка надежда за успех. Трябва да е бил луд, за да си въобрази подобно нещо. Всичко се дължеше на проклетия джин.

— Хайде де, сега пък джинът ти е виновен — тихо си каза Уилт, докато се тътреше към колата си. — Че нали от месеци мислиш за това.

Той влезе в колата и остана известно време в тъмното, чудейки се какво, за Бога, го бе прихванало, та бе почнал да си фантазира как убива Ева. Това беше безумие свършено безумие, също както и мисълта, че с известни тренировки може да се превърне в хладнокръвен убиец. Как се бе родила тази идея? Какво всъщност се криеше в нея? Не ще и дума, Ева си беше тъпа крава, която му тровеше живота с постоянните си натяквания, и се втурваше в източния мистицизъм с такова бурно въодушевление, което би докарало до умопомрачение и най-трезво мислещият съпруг, но как той стигна до натрапчивата мисъл за убийство? Откъде изобщо му хрумна това? И на паркинга Хенри Уилт внезапно изтрезнял и с избистрен ум осъзна какво удивително въздействие бяха оказали върху него десетте години, прекарани като преподавател по хуманитарна просвета. В продължение на цели десет години „Зидари втора“ и „Месо първа“ се бяха пропивали с култура под формата на Уилт и „Повелителят на мухите“, но през това време и Уилт се бе пропивал с варварството и непоколебимата готовност за насилие на „Зидари втора“ и „Месо първа“. Ето как се бе зародило всичко, това бе истинската причина. Това и цялата нереалност на литературата, която бе принуден да поглъща. Десет години Уилт бе играл ролята на проводник, на канал, по който се движеха въображаеми създания — Ностромо, Джак и Прасчо, Шейн. И през цялото време се виждаше отразен в техните очи — бездеен неудачник, пасивна личност, откликваща единствено на повелята на обстоятелствата. Уилт поклати глава. От всичко това и от травмите, понесени през изминалите два дни, се бе родил тази акте

gratuin^[2], това престъпление наужким — символичното убийство на Ева Уилт.

Той запали двигателя и излезе от паркинга. Канеше се да отиде у семейство Брейнтри. Сигурно още не си бяха легнали и щяха да се зарадват да го видят, а освен това имаше нужда просто да поговори с някого. На обекта зад него останаха бележките му за насилието и разпадането на семейството, които нощният вятър поде и разпиля в калта.

[1] Перифраза на стих от популярна през 70-те години песен на групата Jive Aces. — Б.пр. ↑

[2] Безпричинна постъпка (фр.). — Б.пр. ↑

7.

— Природата е толкова сладострастна — каза Сали, осветявайки с фенерче тръстиките, които се виждаха през люка. — Ето например папура. Той определено е архетипно фалически. Нали, Джи?

— Папурът ли? — рече Гаскел, блещейки се безпомощно в една навигационна карта. — На мен папурът нищо не ми говори.

— Картите също, както изглежда.

— Това не са обикновени карти, а навигационни, сладурче.

— Какво значение има името?

— Точно сега името значи дяволски много. Намираме се или в Жабешкия залив, или в пролива Фен. Просто няма начин да се разбере в кое от двете.

— О, предпочитам пролива Фен. Всичко проливно ме влече. Ева, съкровище, какво ще кажеш да си сварим още кафе? Искам да стоя будна цяла нощ и да видя изгрева на слънцето над папура.

— Е, аз пък не ща — каза Гаскел. — Миналата нощ ми беше предостатъчна. Като се сетя за оня хахавел с куклата в банята и за Шай с порязаната ръка! Не, стига ми за един ден. Отивам да си легна.

— На палубата, Джи, на палубата — рече Сали. — Двете с Ева ще спим тук. Трима ставаме много.

— Трима ли? С цицорестото сладурче сме колкото петима. Добре де, ще спя на палубата. Трябва да станем рано, ако искаме да се измъкнем от тази проклета плитчина.

— Не ни ли вкара капитан Прингсхайм в нея, сладурче?

— Всичко е заради картите. Ако даваха точно означение на дълбочината, нямаше да стане така.

— Ако знаеше къде се намираме, сигурно щеше да установиш, че те си показват всичко съвсем точно. Каква полза да знаеш, че дълбочината е три фута...

— Клафтера, скъпа, клафтера.

— Три клафтера е в Жабешкия залив, а ние може би сме в пролива Фен.

— Добре де, където и да сме, надявай се да има прилив и да ни свали от плитчината.

— Ами ако няма?

— Тогава ще трябва да измислим нещо друго. Може би някой ще ни вземе на буксир.

— Божичко, Джи, да ти имам сръчността! — каза Сали. — Защо просто не си стояхме в средата на реката? Ама не, ти трябваше непременно да се намъкнеш в това никакво поточе и да се бухнеш право в пясъка, и то защо? Заради гъските, проклетите гъски.

— Блатни птици, сладурче, блатни птици. Не просто блатни гъски.

— Добре де, блатни птици. Искаше да ги снимаш и затова сега сме заседнали тук, където никой, който е с всичкия си, не би дошъл с лодка. Кой според теб ще мине насам? Чайката Джонатан?

В камбуза Ева правеше кафе в яркочервения найлонов бански, даден ѝ от Сали. Беше ѝ възтесничък и пищните е ѝ форми преливаха, почти нищо не се скриваше, ала все пак по-добре с него, отколкото гола, макар според Сали голотата да била признак на освободеност — как ходят амазонските индианци? На Ева ѝ се искаше да си вземе дрехи от къщи, но Сали настоя да тръгнат, колкото се може по-бързо, тъй че сега тя разполагаше само с лимонения костюм и с банския. Ама наистина, Сали беше толкова автори... как беше онази дума... автори-нещо-си... е, обичаше да командари.

— Найлонов е двойна цел, сладурче — обясни тя, — Джи си пада по пластмасата, нали тъй, Джи?

— Да, по биодеградиращата.

— Биодеградираща? — попита Ева, очаквайки да бъде посветена в някой нов аспект на женската освободеност.

— Пластмасови бутилки, които се разлагат, вместо да се подмятат насам-натам и да замърсяват екологията — каза Сали, като отвори един люк и изхвърли през него празен пакет от пури. За Джи това е делото на живота му. Това и рециклирането на отпадъците. Безкрайното рециклиране.

— Точно така — рече Гаскел. — Днес вече не ни удовлетворява запланарианата атрофия в автомобилната промишленост. Сега се

нуждаем от вградена биодеградационна разтворимост в ефимерността.

Ева слушаше, без да разбере и дума, но с чувството, че е попаднала в центъра на един интелектуален свят, далеч превъзхождащ света на Хенри и приятелите му с техните отегчителни разговори за нови курсове и курсисти.

— Ние държим купчина тор в дъното на градината — изтърси тя, когато най-сетне разбра за какво става дума. — Аз слагам там картофените обелки и разни такива боклуци.

Гаскел само вдигна очи към тавана на каютата.

— Като си говорим за боклуци — рече Сали, плъзвайки нежно ръка по задницата на Ева, — чудя се как ли я кара Хенри с Джуди.

Ева потръпна. Гледката на проснатия във ваната с куклата Хенри още я преследваше.

— Просто не зная какво го прихвана тогава — рече тя, хвърляйки неодобрителен поглед към хихикация Гаскел. — Искам да кажа, никога не ми е изневерявал. Повечето съпрузи не са такива. Ето Патрик Мотръм например вечно търчи подир други жени, а Хенри досега беше съвсем изряден. Може да е тих и да не е много отракан, но коцкар не беше.

— О — рече Гаскел, — значи има проблеми със секса. Сърцето ми се къса за него.

— Не смятам, че не е наред, след като е верен — рече Ева.

— Джи нямаше това предвид, нали, Джи? — намеси се Сали. — Той искаше да каже, че в брака трябва да има истинска свобода. Никакво превъзходство, никаква ревливост, никакво обсебване. Така ли е, Джи?

— Точно така — отвърна Гаскел.

— Ако си в състояние да гледаш как жена ти се чука с друг мъж и все още да я обичаш, значи това е истинска любов — продължи Сали.

— Не бих могла да гледам как Хенри... Не, никога! — рече Ева.

— Значи не го обичаш. Значи не си сигурна в чувствата си и му нямаш доверие.

— Доверие ли? — възкликна Ева. — Ако Хенри легне с друга жена, каква доверие да му имам? Защо тогава се е оженил за мен?

— Това вече е въпрос с много повишена трудност — каза Гаскел. Той си взе спалния чувал и излезе на палубата. Ева се разплака.

— Хайде, хайде — рече Сали, като обви раменете ѝ с ръка. — Джи само се пошегува. Той нямаше нищо предвид.

— Вече нищо не разбирам — изхлипа Ева. — Всичко е толкова объркано.

* * *

Божичко, колко зле изглеждаш! — възкликна Питър Брейнтри, когато видя Уилт на прага на дома си.

— Не само изглеждам, но и се чувствам адски зле — каза Уилт. — За всичко е виновен тоя джин.

— Искаш да кажеш, че Ева не се е върнала? — Попита Брейнтри, като го поведе към кухнята.

— Нямаше я, като се прибрах. Оставила само една бележка, че заминава с Прингсхаймови да премисли нещата.

— Да премисли нещата? Ева? Че какво има да премисля?

— Ами... — започна Уилт, но се усети навреме — предполагам, че има предвид оная история със Сали. Пише, че никога нямало да ми прости.

— Но ти нали нищо не си правил със Сали? Поне — така ми каза.

— Зная, че не съм. Там е цялата работа. Ако бях направил каквото искаше от мен оная проклета нимфоманка, сега нямаше да съм на този хал.

— Не те разбирам, Хенри. Че нали ако беше направил каквото е искала, Ева наистина щеше да има повод да излезе от кожата си. А сега не виждам защо ще се сърди, след като ти нищо не си направил.

— Ами Сали сигурно ѝ е казала, че съм направил нещо — рече Уилт, твърдо решен да не споменава за инцидента с куклата в банята.

— Имаш предвид лапането на дървото ли?

— И аз вече не знам какво имам предвид. Впрочем какво точно означава да лапнеш дървото?

Питър Брейнтри изглеждаше озадачен.

— Не съм съвсем сигурен — каза той, — но явно е нещо, което една жена не би искала съпругът ѝ да прави. Ако се прибера и кажа на

Бети, че съм лапнал дървото, кои знае какво ще си помисли. Може даже да реши, че съм ограбил някоя банка.

— Ама нямаше аз да го правя — рече Уилт. — Тя щеше да го направи на мен.

— В такъв случай навярно значи свирка — каза Брейнтри като сложи чайника на печката. — Поне така ми звучи.

— На мен пък не ми прозвуча така — каза Уилт потръпвайки. — В нейната уста прозвуча като бой с тояги. Просто трябваше да видиш изражението на лицето ѝ!

Той унило седна до кухненската маса Брейнтри го изглежда с любопитство.

— Ти сякаш си бил на война — рече той.

Уилт погледна панталоните си. Целите бяха оплескани, а на коленете имаше кръгли парчета засъхнала кал.

— Аз... такова... спухах гума по пътя — обясни той доста неубедително. — Докато я сменях, навярно съм коленичил, пък и бях малко пийнал.

Питър Брейнтри подозрително изсумтя. Не му прозвуча съвсем правдоподобно. Клетият Хенри, очевидно беше доста на градус.

— Можеш да се почистиш на мивката — рече той.

В този момент Бети Брейнтри слезе от горния етаж.

— Без да искам, чух какво каза за Ева — рече тя. — Много съжалявам, Хенри, но на твоето място не бих се тревожила, тя непременно ще се върне.

— Аз пък не съм толкова сигурен — мрачно каза Уилт. — Освен това не знам дали искам да се върне.

— О, Ева си я бива — рече Бети. — Тя си има разни внезапни изблици, но не траят дълго. Просто така е устроена. Лесно се пали по това и онова.

— Според мен Хенри тъкмо от това се тревожи — намеси се Брейнтри.

— Е, не бива. Ева е момиче на място.

Уилт седеше до кухненската маса и посрѣбваше от кафето си.

— Всичко вече очаквам от нея, като се има предвид с какви хора се е помъкнала — печално промърмори той. — Помните ли какво стана, когато се беше запалила по макробиотичната диета? Тогава доктор Маникс ми каза, че съм щял да хвана скорбут и че той откак

бил лекар при строежа на железница в Бирма, не бил виждал такова нещо. Ами батутът? Тогава ѝ беше щукнало да ходи на фитнес в Булъм вилидж и взе, че си купи шибания батут. Нали знаете, че заради него старата госпожа Портуей влезе в болница.

— Зная, че имаше някакъв инцидент, но Ева никога не ми е разказвала какво точно се е случило.

— Че как ще ти каже. Цяло чудо е, че не ни дадоха под съд — рече Уилт. — Батутът изхвърли госпожа Портуей през покрива на оранжерията. Цялата ливада беше в стъкла, а госпожа Портуей и без друго никога не се е радвала на желязно здраве.

— Не беше ли тя жената с ревматоидния артрит?

Уилт кимна мрачно.

— И с белезите по лицето, сякаш е участвала в дуел — додаде той. — Те са от нашата оранжерия.

— Струва ми се, че оранжерията не е най-подходящото място за поставяне на батут — вметна Брейнтри. — Вашата оранжерия не беше особено голяма, нали?

— Слава Богу, и батутът не беше особено голям — рече Уилт, — иначе щеше да я изстреля в орбита.

— Е, това доказва само едно — каза Бети, опитвайки се да внесе по-ведра нотка, — че Ева лесно се пали по разни неща, но и лесно ѝ минава.

— С госпожа Портуей обаче не беше така — отвърна Уилт, претръпнал за подобни утехи. — Лежа в болница шест седмици, а присадената кожа не зарасна много добре. Оттогава не е припарвала у нас.

— Почакай и ще видиш. На Ева тези Прингсхаймови ще ѝ омръзнат за седмица-две. Те са просто поредният ѝ каприз.

— Каприз с много предимства, ако искаш да знаеш — рече Уилт. — Пари, обществено положение и безразборни сексуални връзки. Все неща, които аз не мога да ѝ предложа, при това подправени с разни интелектуални дивотии за свободата на жените и за насилието, и за нетолерантността на толерантността и за революцията на половете, и за това че човек не бил напълно зрял, ако не си пада и по двата пола. Направо да повърнеш от такива глупости, а на Ева само това ѝ дай. Тя и развалена херинга ще си купи, ако някой палячо от хайлайфа ѝ каже, че е изтънчено да се ядат такива неща. Толкова е лековерна!

— Работата е там, че Ева има твърде много енергия — каза Бети.
— Трябва да я убедиш да се хване на някакви работа с пълен работен ден.

— Пълен работен ден ли? — възкликна Уилт. — Че тя опитвала повече служби, отколкото аз топли вечери. На мен отдавна не ми се е случвало. Обикновено вкъщи намирам студена вечеря и бележка, че е на курс по градинарство или трансцендентална медитация, или други такива врели-некипели. Пък и нейната представа за работа е да превземе на щурм целия завод. Помните ли „Потърс“, онази машиностроителна фирма, която фалира след стачка преди няколко години? Е, според мен в това имаше пръст Ева. Тогава работеше в една консултантска фирма по въпросите за работното време и служебното повишение. Когато я изпратиха в завода на „Потърс“, не щеш ли, работниците веднага вдигнаха стачка...

Поговориха така около час, а после Брейнтри му предложи да пренощува у тях. Уилт обаче не искаше.

— Утре трябва да свърша някои неща.

— Какви например?

— Ами поне да нахраня кучето.

— Винаги можеш да прескочиш с колата и да го нараниш. Клем няма да прегладнее до смърт само за една нощ.

Уилт обаче не се остави да го придумат, защото бе прекалено зает да се самосъжалява, пък и още се тревожеше за куклата. Можеше да направи още един опит да я извади от дупката. Прибра се у дома и се пхна под разбърканите одеяла и чаршафи. Сутринта не си беше оправил леглото.

— Горкият Хенри — рече Бети, когато двамата с Питър се качиха на горния етаж. — Много зле изглежда.

— Каза, че спукал гума и се наложило да я смени.

— Нямах предвид дрехите му. Разтревожи ме изражението на лицето му. Не мислиш ли, че е на ръба на нервна криза?

Питър Брейнтри поклати глава.

— Всеки ще изглежда така, ако всеки ден се занимава с „Газопроводчици трета“ и „Зидари втора“ в продължение на десет години, а на това отгоре и жена му го напусне — каза той.

— Защо не му дадат да преподава нещо по-добро?

— Защо ли? Защото целта е техническият колеж да стане политехнически, непрекъснато се откриват нови курсове и се наемат хора с докторат да преподават, а после курсистите не се записват в тези курсове и на ръководството му се стоварват специалисти като доктор Фицпатрик, който знае всичко за детския труд в четири памучни фабрики в Манчестър през 1837 година, но не знае нищичко друго. Я го сложи пред група чираци, да видиш какъв ад ще настане. Поради това трябва аз да вземам неговите групи отличници веднъж седмично и да им казвам да си затварят устата. От друга страна Хенри изглежда хрисим, но умее да се справя с грубияни. Той е прекалено добър в работата си, там му е проблемът. На всичкото отгоре не е блюдолизец, а в колежа това е просто фатално за кариерата. Ако не целуваш задници, доникъде не стигаш.

— Знаеш ли — каза Бети, — от преподаването в това място речникът ти е пострадал ужасно.

— Зарежи речника, всичките ми възгледи за живота пострадаха ужасно — рече Брейнтри. — От тази работа човек може като нищо да се пропие.

— Май точно това е станало с Хенри. Здравата лъхаше на джин. Е, все някак ще се оправи.

* * *

Уилт обаче не се оправи. На сутринта се събуди с чувството, че освен Ева в къщата липсва още нещо. Проклетата кукла, разбира се. Известно време остана в леглото, мъчейки се да измисли как да я измъкне оттам, преди работниците да са пристигнали на обекта в понеделник сутрин, но не му хрумна нищо свястно, освен да налее бензин в дупката и да я запали — което при по-задълбочен размисъл му се стори най-доброто средство да привлече внимание към факта, че е хвърлил там пластмасова кукла, облечена в дрехите на жена му. Изглежда, не му оставаше друго, освен просто да се осланя на късмета си.

Когато донесоха неделните вестници, той стана от леглото и слезе долу да ги прочете, докато закусваше с овесени ядки. После нахрани кучето и се мота из къщи по пижама, обядва в кръчмата „При

лодкаря“, следобеда поспа и цяла вечер гледа телевизия. После си оправи леглото, легна и прекара безсънна нощ, чудейки се къде ли и е Ева, какво ли прави в момента и защо всъщност е загрижен, че си е отишла доброволно, след като бе прахосал толкова безплодни часове в мъдрене на начини да се отърве от нея насилствено.

„Ако не искам да изчезне, защо си блъсках главата как да я убия — помисли си той в два часа през нощта. — Нормалните хора не обмислят начини за убийството на жена си, докато си разхождат лабрадора, след като могат чисто и просто да се разведат.“ Явно всичко идваше от гадната психология. На Уилт му минаха няколко психологически причини наум — иди, че разбери коя е най-вероятната. Изобщо психологическото обяснение изискваше степен на самопознание, която изглеждаше недостъпна на изобщо неуверения, че притежава собствено аз Уилт. Десетте години, прекарани със „Зидари втора“ и пропиването с варварство, поне му бяха донесли прозрението, че за всеки въпрос си има отговор и че не е особено важно какъв е той, стига да е даден достатъчно убедително. През XIV век навярно биха решили, че тези мисли са внушени от дявола, докато сега, в постфройдисткия свят, обяснението е някакъв комплекс или — още по съвременно химически дисбаланс. След сто години ще предложат нещо съвсем друго. С утешителната мисъл, че истините на една епоха са безумия за друга и че няма значение какво мислиш, стига да постъпваш правилно, а Уилт смяташе, че постъпва точно така, той най — сетне заспа.

В седем се събуди от будилника, в осем и половина вече бе оставил колата си на паркинга зад колежа. Мина покрай обекта, където вече бяха пристигнали работниците, качи се до стаята на персонала и погледна през прозореца. Шперплатовият капак си стоеше на мястото, но машината за пробиване на дупки вече я нямаше. Очевидно бяха приключили с тази част от работата.

В девет без пет извади от шкафа двайсет и пет екземпляра от „Шейн“ и ги отнесе при „Автомонтьори трета“. „Шейн“ бе идеалното приспивателно. То ще държи грубияните мирни и тихи, докато той наблюдава какво става долу. Стая 593 в инженерния блок му предоставяше великолепен изглед. Уилт раздаде книгите и заръча на групата да чете. Нареди го доста по енергично, отколкото бе обичайно даже за понеделник сутрин, и групата се зае да разсъждава над тежката

участ на заселниците в Дивия запад, докато Уилт се взираше през прозореца, погълнат от далеч по-драматични събития.

Току-що бе пристигнал камион с въртящ се цилиндър, пълен с течен бетон, и бавно се придвижваше към парчето шперплат. До него застана и докато Уилт тръпнеше в мъчително очакване, шофьорът слезе от кабината и запали цигара. От една барака изскочи мъж, навярно бригадирът, и тръгна към камиона. Не след дълго около дупката се събра малка групичка. Уилт стана от бюрото си и се залепи за прозореца. Защо, по дяволите, не предприемаха нищо? Най-сетне шофьорът влезе в кабината и двама от мъжете издърпаха шперплата. Бригадирът даде знак. Улеят за наливане на бетона бе напъхан в нужната позиция. Още един знак и цилиндърът започна да се накланя. Бетонът щеше да рухне всеки миг. Уилт видя как той потече в улея и тогава бригадирът надникна в дупката, след него и още от работниците. В следващия миг настъпи суматоха. Бригадирът размахваше ръце и крещеше нещо като обезумял. През прозореца Уилт виждаше широко отворената му уста и жестикулациите, но през това време бетонът продължаваше да се излива. Уилт затвори очи и усети, че го побиват тръпки. Намериха шибаната кукла.

* * *

На обекта ставаха страхотни недоразумения.

— Какво има? Наливам толкова бързо, колкото мога — извика шофьорът, който погрешно бе изтълкувал неистовите жестове на бригадира.

Той натисна лоста по-силно и бетонният поток се увеличи. В следващия миг разбра, че е направил някаква грешка. Бригадирът се мъчеше да отвори вратата на кабината и крещеше, сякаш го колежа.

— Спри, за Бога, спри! — извика той. — В дупката има жена!

— Какво има? — попита шофьорът и загаси мотора.

— Някаква шибана жена, а ти виж какво направи, мамка му! Казах ти да спреш. Спри бе, човече, ама ти не! Изсипа двайсет тона течен бетон отгоре ѝ!

Шофьорът слезе от кабината и отиде отзад при улея, по който последните капки цимент се процеждаха колебливо в дупката.

— Жена ли? — рече той. — Жена в тая дупка! Че какво прави там?

Бригадирът го изгледа демонично.

— Какво ли? — изрева той. — Какво може според теб да прави, а? Какво ще правиш ти, ако ти се стоварят отгоре двајсет тона течен бетон? Ще се удавиш, мамка му, какво друго!

Шофьорът се почеса по главата.

— Ама аз не знаех, че тя е там. Отде да знам? Трябваше да ми кажеш.

— Да ти кажа, а! — кресна бригадирът. — Нали ти казах! Скъсах се да ти викам, ама ти не слушаш.

— Помислих, че искаше да наливам по-бързо. Не можах да чуя какво ми казваш.

— Е, всеки друг тъпак можа да ме чуе, само ти не! — викна бригадирът.

Уилт го чу от стая 593. Той се взираше с безумен поглед през прозореца, докато паниката растеше. Зад него „Автомонтьори три“ бяха загубили всякакъв интерес към „Шейн“, струпана се до прозорците и заляпаха надолу.

— Ама сигурен ли си? — запита шофьорът.

— Сигурен ли? Как да не съм сигурен! — ревна бригадирът. — Питай Барни!

Другият работник, очевидно Барни, кимна.

— Наистина лежеше долу, заклевам се. Някак си така сгърчена, едната ръка протегната нагоре, а краката й...

— Иисусе! — възкликна шофьорът, видимо потресен. — Какво ще правим сега, дявол да го вземе?

Този въпрос не даваше мира и на Уилт. Вероятно щяха да викнат полиция. Бригадирът потвърди опасенията му.

— Викнете ченгетата! Викнете линейка! Викнете пожарната команда и докарайте помпа. За Бога, намерете помпа!

— Каква полза от помпата — рече шофьорът. — Ще изпомпаш тоя бетон отдолу, когато цъфнат налъмите. Пък и няма никакъв смисъл, сигурно вече е умряла. Двајсет тона са я премазали до смърт. Но защо не каза нещо?

— И да беше казала, какво от това? — дрезгаво попита бригадирът. — Ти пак щеше да продължиш да си наливаш.

— Добре де, как е влязла там? — попита шофьорът, за да смени темата.

— Откъде да знам, мамка му. Сигурно е паднала...

— Да, и после е издърпала шперплата отгоре, нали! — рече Барни, който очевидно се отличаваеше с практичен ум — Мен ако питате, убита е.

— Това всички го знаем — изграчи бригадирът. — Нали Крис я уби. Казах му да спре да налива. Ти ме чу, всички на половин миля наоколо ме чуха, ама не и Крис. Той налива ли, налива...

— Била е убита, преди да се озове в дупката — каза Барни. Този шперплат нямаше да е сложен отгоре, ако си беше паднала самичка.

Бригадирът избърса лице с носната си кърпа и погледна шперплатовия капак.

— Вярно бе измърмори той. — Никой не може да каже, че не сме взели мерките за безопасност. Имаш право, сигурно е била убита. О, Божичко!

— Сексуално престъпление, не ще и дума — рече Барни — Изнасилена и удушена. Или пък мъжът ѝ я е претрепал, помнете ми думата. Беше тъй сгърчена, а пък ръката ѝ... Сто години да живея, никога няма да забравя тая ръка.

Бригадирът го изглежда с позеленяло лице. Изглеждаше неспособен да изрази чувствата си. Същото можеше да се каже и за Уилт. Той се върна при бюрото си и седна, отпуснал глава в ръцете си, докато групата зяпаше през прозореца и се мъчеше да чуе какво говорят ония долу. Скоро в далечината отекнаха сирени, чийто звук ставаше все по-силен. Най-напред пристигна полицейска кола, след нея на паркинга дофучаха четири пожарникарски коли и линейка. Докато край дупката се събираха все повече униформени мъже, постепенно стана ясно, че да се вкара куклата долу бе доста по-лесно, отколкото да се извади.

— Бетонът започва да се втвърдява двайсет минути след наливането — обясни шофьорът, когато за стотен път някой предложи да прибягнат до помпа.

Един полицейски инспектор и шефът на пожарникарите внимателно оглеждаха дупката.

— Значи твърдите, че сте видели труп на жена там долу — рече инспекторът. — Напълно ли сте сигурни?

— Напълно ли? — изграчи бригадирът. — Разбира се, че съм напълно сигурен. Да не би да си мислите, че... Кажи им, Барни. Ти нали също я видя.

Барни още по-образно описа видяното пред инспектора.

— Косата ѝ висеше на една страна, ръката ѝ бе протегната нагоре, сякаш молеше за помощ, ами пръстите, пръстите... Казвам ви, ужасно беше. Просто не изглеждаше естествено.

— Разбира се — рече инспекторът съчувствено. — Значи когато сте дошли на работа тази сутрин, дупката е била покрита с дъска.

Бригадирът направи мълчалив жест и Барни им показва шперплата.

— По едно време бях стъпил върху него — каза той.

— Точно отгоре беше поставен.

— Въпросът е как да я извадим? — рече шефът на пожарната команда.

Въпросът бе поставен и пред началника на строителната фирма, когато той най-сетне се появи на местопроизшествието.

— Един Бог знае — каза той. — Този бетон вече не може да се махне лесно. Ще трябва да използваме сонда, за да го пробием на десет метра дълбочина.

До края на урока не бе намерено разрешение на проблема. Когато автомеханиците се откъснаха от завладяващата гледка, за да отидат на техническо чертане, Уилт събра непрочетените екземпляри от „Шейн“ и стигна до стаята на персонала в шоково състояние. Единствената му утеха бе, че щяха да отидат поне два-три дена, докато прокопаят бетона и открият, че виденият от работниците женски труп всъщност е надуваема кукла. Или поне някога е била надуваема. Уилт доста се съмняваше, че куклата още е в напompано състояние. Този течен бетон изглеждаше ужасно неподатлив.

8.

Плитчината, в която бе заседнал катерът, изглеждаше ужасно неподатлива. Като капак нещо стана с мотора. Гаскел каза, че се повредил рулят.

— Сериозно ли е? — попита Сали.

— Ами трябва да ни изтеглят на буксир до някой док.

— И кой ще ни изтегли?

— Може би преминаващ кораб.

Сали обърна поглед към папура.

— Преминаващ кораб? — възкликна тя. — От снощи киснем тук, вече наближава обед, а до момента нищо не е минало край нас, пък и да мине, от тоя шибан папур дори няма да го видим.

— Останах с впечатление, че си падаш по папура.

— Това беше вчера — сопна се Сали. — Днес папурът просто означава, че сме невидими за всички, които са на повече от петнайсет метра разстояние. А ето че ти прецака и мотора. Казах ти да не го пускаш на такива обороти.

— Откъде да знам, че рулят ще се счупи — отвърна Гаскел. — Просто се опитвах да изтегля всички ни от тая плитчина. Според теб мога ли да го направя, без да форсирам проклетия мотор.

— Ами можеше да се скочиш във водата и да буташ.

Гаскел надникна през борда.

— Да, можех да скоча във водата и да се удавя — рече той.

— Така поне катерът щеше да олекне — заяде се Сали.

— Всички трябва да правим жертви, пък и нали каза, че приливът щял да пи повдигне.

— Добре де, сгреших. Вече сме в сладки води, което значи, че прилива не стига дотук.

— Сега ли ми го казваш! Най-напред бяхме в Жабешкия вир...

— Залив — поправи я Гаскел.

— Все едно е. После бяхме в пролива Фен. А сега къде сме, за Бога?

— Заседнали в плитчина — отвърна Гаскел.

Ева шеташе в кабината. Нямаше кой знае колко за шетане, но тя винаги си намираше работа. Оправи леглата и прибра завивките в шкафовете отдолу, разбуха възглавниците и изпразни пепелниците. После измете пода и почисти масата, изми прозорците и избърса праха от полиците и изобщо направи всичко толкова чисто и спретнато, колкото беше възможно. През цялото време обаче мислите ѝ ставаха все по-объркани и размътени, тъй че когато приключи и всеки предмет бе на мястото си, а в цялата кабина цареше ред, самата Ева бе твърде смутена и раздвоена по отношение на всичко.

Прингсхаймови бяха много изтънчени, богати и образовани, и постоянно говореха умни неща, но вечно се караха и дърлеха и честно казано, бяха твърде непрактични и нямаха елементарно понятие от хигиена. Гаскел не си миеше ръцете, след като бе ходил в тоалетната, а един Бог знаеше кога се бе бръснал за последен път. А как само зарязаха къщата си на „Роситър гроув“, без изобщо да разчистят след купона, въпреки че градината бе зарината с мръсни чаши и какво ли не. Това доста сепна Ева. Тя никога не би оставила дома си в такава неразбория. Каза това и на Сали, но Сали я упрекна, че ѝ липсвала спонтанност. Освен това били наели къщата само за през лятото, пък и било типично за наложената от мъжете социална система с жената да се сключват договорни отношения, основани на женско домашно робство. Ева се опита да следва нишката на мисълта ѝ и се почувства виновна, защото не ѝ се удаде. Освен това излизаше унижително да си къщовница, пък тя си беше точно такава.

Ами историята с Хенри и куклата! Подобно нещо бе крайно нетипично за Хенри и колкото повече си мислеше за това, толкова по-нетипично ѝ се струваше. Сигурно е бил пиан до козирката, но и тогава даже... да съблече гол-голеничък? И къде намери тази кукла? Тя разпита Сали и с ужас разбра, че Гаскел страшно си падал по пластмасата и просто обожавал да си играе с Джуди, че мъжете изобщо си били такива и затова единствената смислена връзка била между жени, жените нямало нужда да доказват мъжествеността си с драстични актове на екстрасексуално насилие, нали така? Накрая Ева съвсем се загуби в лабиринта от думи, които не разбираше, но имаше

усещането, че означават нещо важно, а Сали я придума да проведат още един сеанс по терапия-чрез-докосване.

Терапията-чрез-докосване също караше Ева да се чувства раздвоена. Според Сали Ева още страдеше от задръжки, а задръжките били признак за емоционална и сетивна незрялост. Ева се бореше със смесените си чувства по въпроса. От една страна, не искаше да бъде емоционално и сетивно незряла, и доколкото можеше да се съди по отвращението, което изпитваше, лежейки гола в обятията на друга жена — а според Ева колкото по-противно бе едно лекарство, толкова по-вероятно бе да се окаже ефикасно, психосексуалното ѝ поведение несъмнено бележеше напредък. От друга страна, не беше съвсем убедена, че терапията-чрез-докосване е нещо хубаво и правилно. Тя преодоляваше възраженията си спрямо нея само със значителни усилия на волята и дори тогава оставаше едно подмолно съмнение дали е редно да те докосват чак толкова сетивно. Изобщо нещата бяха доста объркващи, а като капак на всичко Сали ѝ даваше хапчета против забременяване. Ева възрази енергично, изтъквайки, че двамата с Хенри винаги са искали бебета и тя никога не е взимала ханчета, но Сали настоя.

— Ева, сладурчето ми — каза тя, — с Гаскел човек просто не може да бъде сигурен. Понякога с месеци кротува, а после изведнъж почва да налита на всичко, което му се мерне пред очите. Изобщо не подбира.

— Но нали разправяше, че двамата страшно се обичате? — отвърна Ева.

— Да де, но от дъжд на вятър. Учените сублимират либидото си, а в живота на Джи върхът е пластмасата. Пък и ние съвсем не искаме да се върнеш при Хенри с гените на Джи в някоя яйцеклетка, нали?

— Разбира се — потвърди Ева, ужасена от самата мисъл, и взе хапчето след закуска, преди да отиде в камбуза да измие чиниите.

Всичко бе толкова различно от трансценденталната медитация и грънчарството. На палубата Сали и Гаскел още се препираха.

— Какво, по дяволите, пробутваш на безмозъчната цицорана? — попита Гаскел.

— ТеЧеДе, Телесен Контакт, Сетивно Освобождение — отвърна Сали. — Тя е оцетена в сетивно отношение.

— Тя е оцетена в умствено отношение, ако питаш мен. Все съм виждал патки, ама тая всичките ги слага в джоба си. Както и да е, питах за хапчетата, които ѝ даваш на закуска.

Сали се усмихна.

— А, онези ли — рече тя.

— Да, онези. Опитваш се да размътиш и малкото акъл, който има, а? — попита Гаскел. — Достатъчно грижи си имаме и без да се озоваваме с Моби Дик на ръце.

— Орални противозачатъчни, сладурче, просто доброто старо хапче.

— Орални противозачатъчни? Защо, дявол да го вземе? Не бих я докоснал дори със стерилизирана бъркалка.

— Гаскел, миличък, колко си наивен. За автентичност, само за автентичност това прави моята връзка с нея много по-реална, не мислиш ли? Все едно да наденеш презерватив на изкуствен пенис.

Гаскел я изгледа със зяпнала уста.

— Мили Боже, нали не искаш да кажеш, че...

— Все още не. Дългия Джон Силвър още си е в калъфа, но някой от следващите дни, когато тя стане малко по-еманципирана... — Сали отправи към папура усмивка пълна с копнеж. — Може би не е чак толкова зле, че сме заседнали тук. Така имаме време, безброй прекрасни часове, пък и ти можеш да си гледаш гъските...

— Блатните птици — поправи я Гаскел, — освен това ще трябва да платим страхотна сметка, ако не върнем катера навреме.

— Сметка ли? — възкликна Сали. — Ти си луд. Да не мислиш, че плащаме за това старо корито?

— Но нали го нае от яхтклуба? Само не ми казвай, че и го взела просто ей така — рече Гаскел. — За Бога, та това е кражба!

Сали се разсмя.

— Ама наистина, Гаскел, ти си бил много морален! Само дето си непоследователен. Задигаш книги от библиотеката и химикали от лабораторията, но като е за кораби, вдигаш врява до небесата.

— Книгите са нещо друго — разпалено възрази Гаскел.

— Да, заради книги няма да идеш в затвора — рече Сали. — Това е единствената разлика. Е, щом държиш да мислиш, че съм откраднала катера, продължавай да си мислиш така.

Гаскел извади кърпа и избърса очилата си.

— Не си ли? — попита той след малко.
— Взех го назаем.
— Назаем ли? От кого?
— От Шай.
— От Шаймахер?
— Точно така. Той каза, че можем да наемем катера, когато пожелаем, и ето че го взехме.
— А той знае ли?
Сали въздъхна.
— Той сега нали е в Индия, за да събира сперма? Тъй че какво значение има дали знае? Когато се върне, ние отдавна ще сме в свободните ловни полета.
— Мамка му — рече Гаскел уморено, — някога ще затънем до уши в лайната и то заради теб.
— Гаскел, злато мое, понякога ме отегчаваш с притесненията си.
— Слушай какво ще ти кажа, тъкмо ти ме притесняваш с дяволското си отношение към чуждата собственост.
— Собствеността е кражба.
— Как не! Я се опитай да пробуташ тази теория на ченгетата, когато те пипнат. В тази страна полицията не гледа през пръсти на кражбите.

* * *

Полицията не гледаше през пръсти и на случая с добре развитото тяло на жена, очевидно убита и погребана на дълбочина десет метра под двайсет тона бързосъхнещ бетон. Информацията за добре развитото тяло дойде от Барни.

— Имаше големи гърди — обясни той в седмата версия на видяното. — И тази ръка, протегната нагоре...

— За ръката вече чухме — рече инспектор Флинт. — За нея казахте и преди, но сега за пръв път споменавате гърдите.

— Ами тая ръка така ми грабна вниманието — оправда се Барни.
— То в такава ситуация човек просто не може да мисли за гърди.

Инспекторът се обърна към бригадира.

— Вие забелязахте ли гърдите на покойната? — попита той.

Бригадирът обаче само поклати глава. Беше загубил дар слово.

— Значи имаме труп на добре развита жена... на каква възраст ви се стори?

Барни замислено се почеса по брадичката.

— Не беше стара — рече той накрая. Съвсем не беше стара.

— На двайсет и няколко?

— Може би.

— Или на трийсет и няколко?

Барни сви рамене. Мъчеше се да си припомни нещо, което в онзи миг му се бе сторило странно.

— Със сигурност не беше прехвърлила четирийсетте, нали?

— Не — каза Барни. — Видя ми се по-млада.

Той изрече това доста колебливо.

— Не се изразявате много конкретно — отбеляза инспектор Флинт.

— Не мога иначе — жално каза Барни. — И вие да видите жена на дъното на дълбока мръсна дупка и тонове бетон, които се стоварват отгоре ѝ, хич няма да се питате за възрастта ѝ.

— Естествено, това ми е пределно ясно, но все пак помислете мъничко. Имаше ли нещо особено у нея...

— Особено ли? Ами тази ръка, нали разбирате...

Инспектор Флинт въздъхна.

— Имах предвид нещо необичайно в цялата ѝ външност. Да вземем косата ѝ например. Каква беше на цвят?

Барни се досети.

— Знаех си, че имаше нещо! — тържествуващо възкликна той. — Косата ѝ, точно така! Косата ѝ беше увиснала настрана.

— Е, това е съвсем естествено. Няма как да хвърлите жена на дъното на деветметрова дупка, без да ѝ развалите прическата.

— Не, не става дума за това. Косата ѝ висеше от едната страна, а от другата страна беше сплескана. Сякаш е била ударена по главата.

— Ами най-вероятно наистина е била ударена. Ако е истина, че капакът от шперплат си е бил на мястото, очевидно не е попаднала там по своя воля. Не можете ли все пак да ми дадете малко по-точно указание за възрастта ѝ?

— Е — рече Барни, — някои части от нея изглеждаха млади, а други не. Това е всичко, което мога да кажа.

— Кои части? — попита инспекторът с отчаяната надежда, че Барни няма да подхване за пореден път описанието на ръката.

— Ами краката й някак не се връзваха с гърдите, ако разбирате какво искам да кажа — инспектор Флинт явно не разбираше. — Бяха много слаби, направо клечести.

— Кои? Краката или гърдите?

— Краката, разбира се — рече Барни. — Нали вече ви казах, че имаше такива разкошни, големи...

* * *

— Разглеждаме случая като убийство — каза инспектор Флинт на директора десет минути по-късно. Директорът седна зад бюрото си и отчаяно помисли каква лоша реклама е това за колежа.

— Напълно ли сте убедени, че не би могло да е нещастен случай?

— Наличните доказателства определено сочат в обратната посока каза инспекторът. — Все пак ще знаем със сигурност едва когато успеем да се доберем до тялото, а това, опасявам се, ще отнеме известно време.

— Време ли? — възкликна директорът. — Да не искате да кажете, че не можете да я извадите до обед?

Инспектор Флинт поклати глава.

— Изключено е — каза той. — Обмисляме два начина да стигнем до трупа, но и двата ще отнемат няколко дни. Единият е да пробием дупка в бетона, а другият е да прокопаем нова шахта до първоначалната дупка и да се опитаме да я измъкнем настрани.

— Мили Боже — рече директорът, хвърляйки поглед към календара, — но това означава, че ще копаете дни наред.

— Няма друг начин. Който и да я е хвърлил там долу, дяволски добре си е свършил работата. Все пак ще се постареем да не бие на очи.

През прозореца директорът виждаше четири полицейски коли, една пожарна и голям син фургон.

— Това наистина е твърде печално промърмори той.

— Убийството винаги е печално — рече инспекторът и се изправи. — Самото му естество е такова. Междувременно ще запечатаме обекта и ще бъдем благодарни, ако ни сътрудничите.

— На вашите услуги — отвърна директорът с въздишка.

* * *

Присъствието на толкова много униформени мъже, надничачи в някаква дупка, предизвика смесени реакции в стаята на персонала. Същото важеше и за десетината полицаи, които претърсваха строителния обект, като от време на време се спираха и внимателно примираха разни неща в пликове, ала все пак гвоздеят бе пристигането на тъмносиния фургон.

— Това е подвижен щаб на отдел „Убийства“ — обясни Питър Фенуик. — Очевидно някакъв маниак е хвърлил жена в една от дупките.

Новите леви, струпани в един ъгъл, обсъждайки вероятните последици от присъствието на толкова много парамилитаристични фашистки свине, изпуснаха въздишка на съжаление, задето нямаше да се увенчаят с мъченически ореол, ала все още изразяваха съмнения.

— Не, съвсем сериозно — рече Фенуик, — попитах един от тях какво правят там. Мислех, че става дума за бомбена заплаха.

Доктор Кокс, ръководителят на научната катедра, потвърди думите му. Неговият кабинет гледаше право на там.

— Толкова е страшно, само като си помислиш — промълви той. — Всеки път, като погледна натам, се питам колко ли се е мъчила.

— Според вас какво събират в онези пликове? — попита доктор Мейфийлд.

— Улики — отвърна доктор Борд с нескрито задоволство. — Косми. Късчета кожа и петна от кръв. Обичайните останки от едно жестоко престъпление.

Доктор Кокс побърза да излезе от стаята, а доктор Мейфийлд изглеждаше отвратен.

— Колко гнусно! — възкликна той. — А не е ли възможно да е станала някаква грешка? Искам да кажа, откъде на някой ще му хрумне да убие жена точно тук?

Доктор Борд сръбна от кафето си и го погледна с копнеж.

— Аз самият мога да измисля безброй причини — весело рече той. — В моя вечерен курс има поне десетина жени, които с радост бих пребил и хвърлил в някоя дупка. Например Силвия Суонсбек.

— Който и да го е направил, навярно е знаел, че днес ще изливат бетона — обади се Фенуик. — Мен ако питате, май е вътрешна работа.

— Може да е някой от нашите по-враждебни към обществото курсисти — подхвърли доктор Борд. — Предполагам, че още не са проверили дали не липсва някой от персонала.

— Вероятно ще се окаже, че няма нищо общо с колежа — обади се доктор Мейфийлд. — Просто някой маниак...

— Хайде, хайде, не си затваряйте очите — прекъсна го доктор Борд. — Очевидно има елемент на предумисъл. Който и да е... който и да е убиецът, вижда се, че много внимателно е планирал всичко. Недоумявам само защо не е затрупал с пръст клетата жена, тъй че да не бъде забелязана. Навярно е възнамерявал да го направи, но нещо му е попречило, една от онези малки съдбовни случайности.

Уилт седеше в ъгъла на стаята и пиеше кафе, съзнавайки, че единствен от присъстващите не наднича през прозореца. Какво, по дяволите, да направи? Най-разумно беше да отиде в полицията и да обясни, че се е опитал да се отърве от надуваема кукла, която някой му е дал. Но щяха ли да му повярват? Ако така стояха нещата, защо я бе пременил с дрехи и перука? И защо я бе оставил в напомпано състояние? Защо просто не я бе изхвърлил? Той тъкмо обмисляше всички доводи за и против тази идея, когато ръководителят на инженерната катедра влезе и обяви, че полицията възнамерява да изкопае друга дупка до първата, вместо да пробива бетона.

— Вероятно ще могат да видят стърчащи части от трупа — обясни той. — Очевидно едната ѝ ръка е била протегната нагоре и има шанс, когато всичият бетон се е излял отгоре ѝ, същата тази ръка да е била притисната към страничната стена на дупката. По този начин ще я извадят много по-бързо.

— Лично аз не виждам защо трябва да се бърза — рече доктор Борд. — Според мен тя ще бъде доста добре запазена в бетона. Мумифицирана, бих казал.

Седнал в ъгъла, Уилт доста се съмняваше в това. С двайсет тона бетон отгоре ѝ дори Джуди, извънредно издръжлива кукла, надали бе

устояла. Несъмнено се бе спукала, това бе ясно като бял ден, и в този случай полицията щеше да намери само една празна пластмасова ръка на кукла. Едва ли щяха да си направят труда да изкопаят някаква си спукана кукла.

— Има и друго — продължи ръководителят на инженерната катедра, — ако се окаже, че ръката стърчи отстрани, вероятно ще могат веднага да вземат отпечатыци от пръстите.

Уилт скришом се усмихна. Отпечатыци никога нямаше да могат да вземат от Джуди. Малко поободрен, той допи кафето си и отиде на поредната лекция. Предстоеше му час с група старши секретарки. Завари ги оживено да обсъждаха убийството.

— Смятате ли, че е сексуално престъпление? — попита едно дребно русо момиче на първия ред, докато Уилт им раздаваше екземпляри от „Този остров сега“.

Отдавна бе установил, че главата за превратностите на юношеството допада на старши секретарки. Там се обсъждаха въпроси, свързани със секса и насилието; сведенията в нея бяха излезли от мода още преди дванайсет години, но същото можеше да се каже и за секретарките. В този ден обаче книгата бе съвсем излишна.

— Не мисля, че изобщо е станало някакво престъпление — каза Уилт, сядайки зад бюрото си.

— О, как да не е станало. Видели са женски труп долу настоя дребната блондинка.

— Смятат, че са видели нещо, което им е заприличало на труп — рече Уилт. — Това съвсем не значи, че наистина е било такова. Въображението на хората понякога си прави лоши шеги с тях.

— Полицията не мисли така — обади се едно едро момиче, чийто баща май беше някаква важна клечка. — Ако не бяха сигурни, нямаше да си правят целия този труд. На нашето игрище за голф веднъж стана убийство и намериха само късчета от труп, накълцан и пуснат във водното препятствие на петнайсета позиция. Оказа се, че са престояли там шест месеца! Някой ударил лошо топката на дванайсета позиция и тя взела, че паднала в езерцето. Най-напред измъкнаха един крак. Целият подпухнал и позеленял...

На третия чин едно бледо момиче от Уилстантън припадна. Уилт й помогна да се свести и я заведе в медицинския кабинет, а когато се върна, групата вече бе стигнала до известните случаи с Крипън, Хей и

Кристи. Уилт ги завари да обсъждат премахване на трупове чрез потапяне в киселина.

— ... И нищичко не останало от нея, намерили само изкуствените ѝ зъби и камъните от жлъчката.

— Май знаете много неща за убийствата — каза Уилт на едрото момиче.

— Татко играе бридж с началника на полицията — обясни тя. — Той често вечеря у нас и ни разказва жестоки истории. Според него трябвало да върнат бесенето.

— Не се и съмнявам — мрачно рече Уилт.

За старшите секретарки бе типично да познават полицейски началници, които са за връщането на смъртно наказание чрез бесене. Секретарките само това знаеха — мама, татко и разни врели-некипели.

— Тъй или иначе, от бесенето хич не боли — продължи едрото момиче. — Сър Франк казва, че един опитен палач може да изведе мъжа от килията, да му окачи примката и да дръпне лоста само за двайсет минути.

— Че защо да запазваме тази привилегия само за мъжете? — язвително попита Уилт. Групата го погледна с укор.

— Последната жена, която са обесили, е била Рут Елис — обади се блондинката от първия ред.

— Е, при жените е друго — рече едрото момиче.

— Защо? — неблагоприятно попита Уилт.

— Ами по-бавно е.

— По-бавно ли?

— Госпожа Томпсън например така се дърпала, че се наложило да я вържат за стол — намеси се блондинката. — Изобщо се държала твърде срамно.

— Вашите разсъждения ми се струват много странни — рече Уилт. — Несъмнено е срамно една жена да убие съпруга си. Но да окаже съпротива, когато дойдат да я екзекутират, това съвсем не ми се вижда срамно. Намирам, че е...

— Не е само това — прекъсна го едрото момиче, кого не се оставяше тъй лесно да му запушат устата.

— Кое не е?

— При жените е по-бавно, защото трябва да ги накарат да обуют непромокаеми гащи.

Уилт я зяпна отвратен.

— Непромокаеми какво? — попита той, без да се замисли.

— Непромокаеми гащи — повтори едрото момиче.

— Мили Боже! — възкликна Уилт.

— Нали разбирате, когато въжето се опъне, те се изпускат — продължи момичето неумолимо, нанасяйки последния удар.

Уилт я изгледа с безумен поглед и залитайки, излезе от стаята.

— Ама какво му стана? — рече момичето. — Сякаш казах нещо гадно.

В коридора Уилт се облегна на стената и почувства, че му се гади. Тия момичета бяха по-лоши и от газопроводчиците. Газопроводчиците поне не навлизаха в такива отвратителни анатомични подробности, а на всичко отгоре старшите секретарки бяха все от така наречените добри семейства. Когато се усети достатъчно силен, за да се изправи отново лице в лице с тях, часът свърши. Уилт плахо влезе в стаята и събра книгите.

* * *

— Името Уилт говори ли ви нещо? Хенри Уилт? — попита инспекторът.

— Уилт ли? — попита заместник-директорът, оставен да се справя с полицията, докато директорът прекарваше времето си по-ползотворно, мъчейки се да потули шума, предизвикана от отвратителната случка. — Да, разбира се. Той е един от нашите преподаватели по хуманитарна просвета. Защо? Има ли някаква...

— Ако нямате нищо против, сър, бих искал да разменя няколко думи с него. Насаме.

— Но Уилт е съвсем безобидна личност — каза заместник-директорът. — Сигурен съм, че изобщо не би могъл да ви помогне.

— Вероятно е така, но все пак...

— Нали дори за миг не намеквате, че Хенри Уилт има нещо общо с... — заместник-директорът изведнъж млъкна и се вгледа внимателно в изражението на инспектора.

То бе зловещо неутрално.

— Не бих искал да навлизам в подробности — каза инспектор Флинт, — пък и най-добре ще е да не вадим прибързани заключения.

Заместник-директорът вдигна телефонната слушалка.

— Държите ли той да дойде при вас във... тъъ... фургона? — попита той.

Инспектор Флинт поклати глава.

— Искаме да поговорим колкото може по-дискретно. Някой празен кабинет ще свърши работа.

— Има един такъв кабинет точно до моя. Можете да използвате него.

* * *

Уилт беше в столовата и обядваше заедно с Питър Брейнтри, когато секретарката на заместник-директора му донесе една бележка.

— Не може ли тази работа малко да почака? — попита Уилт.

— Каза, че било спешно.

— Сигурно най-сетне са решили да те направят старши преподавател — бодро рече Брейнтри.

Уилт погълна остатъка от бърканите яйца и се изправи.

— Съмнявам се — каза той, излезе унило от столовата и пое нагоре по стълбите.

Имаше ужасното подозрение, че повишението е последното нещо, заради което заместник-директорът би искал да го види.

* * *

— Е, господине — рече инспекторът, когато се настаниха в кабинета, — казвам се Флинт. Инспектор Флинт, отдел „Убийства“, а вие сте господин Уилт, нали? Хенри Уилт?

— Да — каза Уилт.

— Е, господин Уилт, както навярно сте разбрали, разследваме предполагаемото убийство на жена, чието тяло вероятно е било хвърлено на дъното на една от дупките, пробити за основата на новата сграда. Мисля, че знаете за това — Уилт кимна. — И, разбира се,

проявяваме интерес към всичко, което би могло да ни помогне по случая. Ще имате ли нещо против да хвърлите поглед на тези бележки.

Той подаде на Уилт лист хартия. В горната му част бе нахвърляно заглавието „Бележки върху насилието и разпадането на семейството“, а отдолу следваха редица подзаглавия.

1. Нарастващо прилагане на насилие в обществения живот, насочено към постигане на политически цели.

а. Бомбени атентати

б. Отвлечения

в. Тероризъм

г. Политически убийства

2. Неефективност на полицейските методи за борба с насилието.

а. Негативен подход. Полицията е в състояние да реагира на престъпленията едва след като са били извършени.

б. Употреба на насилие от страна на сами те полицаи.

в. Ниско интелектуално равнище у средностатистическия полицай.

г. Нарастваща употреба на сложни методи от страна на престъпниците например различни тактики за отвлечение на вниманието.

3. Влиянието на медиите. Телевизията внася в дома техники за извършване на престъпления.

Имаше и други неща. Много други неща. Уилт погледна списъка с чувство на обреченост.

— Разпознавате ли почерка? — попита инспекторът.

— Да — рече Уилт, възприемайки твърде рано лаконичния начин на изразяване, типичен за свидетелската банка.

— Признавате ли, че вие сте написали тези бележки? — инспекторът протегна ръка и взе записките обратно.

— Да.

— Те действително ли изразяват нашето мнение за методите на полицията?

Уилт се сепна.

— Това са записки, които бях нахвърлил за една лекция, предназначена за новобранци пожарникари — обясни той. — Просто идеи в съвсем суров вид. Разбира се, те трябва да се обработят...

— Но не отричате, че вие сте ги написани?

— Не, разбира се. Нали току-що ви казах, че са мои.

Инспекторът кимна и измъкна една книга.

— Това също ли е ваше?

Уилт погледна „Студеният дом“.

— Ами там е написано моето име, нали?

Инспектор Флинт разгърна първата страница.

— Точно тъй — рече той с нескрито удивление. — Точно тъй.

Уилт го погледна втренчено. Нямаше смисъл да се преструва повече. Щеше да е най-добре да приключи с въпроса колкото може по-бързо. Бяха намерили проклетата книга в коша на велосипеда, а бележките навярно бяха изпаднали от джоба му някъде в обекта.

— Вижте, инспекторе — рече той, — мога да ви обясня всичко. Наистина е много просто. Действително отидох на обекта...

Инспекторът се изправи.

— Господин Уилт, ако сте готов да направите изявление, трябва да ви предупредя, че...

* * *

Уилт се яви в подвижния щаб и направи изявление в присъствието на стенограф от полицията. Фактът, че влезе в синия фургон и повече не излезе оттам, бе забелязан с интерес, от курсистите в столовата и от двайсет и петима преподаватели, които зяпаха през прозореца на стаята на персонала.

9.

— Дявол да го вземе — възкликна Гаскел, докато клечеше до мотора на катера, целият омазан с машинно масло, — мислех, че дори в тази пред технологическа монархия са в състояние да изработят свестен мотор. Този май е бил предназначен за Ноевия ковчег.

— Ковчег — рече Сали — за отрязана коронована глава. Внимавай, Ева е регинофилка.

— Какво?

— Регинофилка. Монархистка. Тя е кралицата на пчелите, тъй че остави твоите антибритански настроения. Нали не искаме и тя да спре да работи като мотора. Може би проблемът не е в руля.

— Стига да можех да му сваля главата, щях да разбера — каза Гаскел.

— И каква полза? Друг ли ще купиш? — рече Сали и отиде в кабината, където Ева се чудеше какво ще вечерят. — Моряшкото сладурче още бърника мотора. Казва, че бедата била в руля.

— Какъв рул? — каза Ева.

— Свързането, сладурче, свързането.

— С какво?

— Бедрената кост е свързана с коленната става. Рулят е свързан с буталото, а както всеки знае, буталата символизируют пениса. Това е механизираният мъжки заместител на секса. Синдромът на извънбордовия мотор. Само че този по една случайност е на борда. Честно казано, Гаскел е тъй регресивен.

— Да си призная, нищо не знам за тия работи — каза Ева.

Сали легна на копката и запали пура.

— Тъкмо това обожавам у теб, Ева. Ти все не знаеш. Невежеството е блаженство, сладурче. Аз загубих моето, когато бях на четиринайсет години.

Ева поклати глава.

— Ех, тия мъже — рече тя неодобрително.

— Беше достатъчно стар, за да ми бъде дядо — рече Сали. — Всъщност наистина ми беше дядо.

— О, не! Колко ужасно!

— Е, не съвсем — отвърна Сали със смях, — просто беше художник. С брада. Само като си спомня миризмата на боя по престилката му и ателието, и как искаше да ме нарисува гола! Тогава бях така невинна! Той ме накара да легна на кушетката и нагласи краката ми. Вечно ми нагласяше краката, а после се отдръпваше да ме погледне и почваше да рисува. И един ден, докато лежах там, той дойде и ми разтвори краката, и ме целуна, а в следващия миг бе върху мен с вдигната престилка и...

Ева седеше и слушаше като омагьосана. Можеше да си представи всичко свършено ясно, даже четките и миризмата на боя в ателието. Сали бе имала такъв вълнуващ живот, тъй изпълнен с приключения и с някаква вдъхваща страх романтика. Ева се помъчи да си спомни каква бе тя самата на четиринайсет години — ами че тогава дори не излизаше с момчета, а ето Сали е лежала на кушетка с прочут художник в ателието му.

— Но той те е изнасилил — рече тя накрая. — Защо не се оплака в полицията?

— В полицията? О, ти не разбираш! Та аз бях в едно ужасно престижно училище. Веднага щяха да ме изключат и да ме пратят у дома. Е, училището беше прогресивно и тъй нататък, но никой нямаше да си затвори очите, че съм допуснала този художник да ме рисува гола, пък и родителите ми нямаше да ми простят. Толкова строги бяха. — Сали въздъхна, сломена от тягостния спомен за неволите на напълно измисленото ѝ детство. — Сега разбираш защо толкова се боя да не бъда наранена от мъжете. Когато си бил изнасилен, много добре знаеш какво означава фалическата агресия.

— Сигурно е така — съгласи се Ева, която не бе съвсем наясно какво точно ще рече „фалическа агресия“.

— Започваш да виждаш света различно. Както казва Джи, нищо не е добро и нищо не е лошо. Всичко просто е.

— Веднъж отидох на лекция за будизма — рече Ева — и там господин Поджет ни разправяше същото. Той каза...

— Дзен греши изцяло. Нарезда ти просто да седиш и да чакаш. Това е пасивно! Трябва да вземеш нещата в твои ръце. Ако просто си

седиш и чакаш, направо загиваш. Докато се усетиш, някой те е прегазил. Трябва да се погрижиш нещата да стават по твоemu, а не да се съобразяваш с другите.

— Не звучи много приветливо — отвърна Ева. — Искам да кажа, ако всички правим само каквото ни скимне, няма да е много хубаво за другите.

— Другите са адът — отсече Сали. — Това ти го казва Сартр, а той знае какво говори. Добре е да правиш каквото си щеш, без никакви морални задръжки. Както казва Джи, плъховете са парадигмата. Да не мислиш, че плъховете си блъскат главата какво е добро за другите?

— Е, разбира се, че не — съгласи се Ева.

— Точно така. Плъховете не са етични. В никакъв случай! Те просто действат и не се погубват с мислене.

— Ама смяташ ли, че плъховете могат да мислят? — попита Ева, която вече изцяло бе погълната от въпроса за психологията на гризачите.

— Разбира се, че не могат. Плъховете просто съществуват. При тях няма Schadenfreude.

— Какво е Schadenfreude?

Втори братовчед на Weltschmerz^[1] — каза Сали, като угаси пурата си в пепелника. — Всички можем да правим каквото си искаме и когато си искаме. Това е познанието. Само хора като Джи, на които им е влязла някаква муха, вечно объркват конците.

— Каква муха? — рече Ева.

— Ами искат на всяка цена да знаят как действа всичко. Учени, какво да ги правиш. Лорънс е бил прав. Джи е само глава, тялото му хич го няма.

— И Хенри си пада малко такъв — рече Ева. — Вечно четеш или говори за книги. Все му казвам, че не познава истинския свят.

* * *

В подвижния щаб на отдел „Убийства“ Уилт опознаваше истинския свят. Той седеше срещу инспектор Флинт, на чието лице се четеше растящ скептицизъм.

— Е, хайде да повторим — каза инспекторът. — Значи твърдите, че онова, което мъжете са видели в дупката, всъщност е било надуваема пластмасова кукла с вагина.

— В случая вагината не е съществена — каза Уилт, който не желаше да се изтъкват незначителни подробности.

— Може би — отвърна инспекторът. — Повечето кукли нямат такава... Е добре, да оставим това настрана. Опитвам се да разбера дали сте категоричен, че там долу не се намира истинско, живо човешко същество.

— Категоричен съм — рече Уилт. — А ако се намираше, твърде е съмнително, че щеше все още да е живо.

Инспекторът го погледна с неприязън.

— Не е нужно да изтъквате това — рече той. — Ако съществуваше и най-малката вероятност онова, което е там, да е още живо, аз изобщо нямаше да седя тук, нали?

— Да — каза Уилт.

— Именно. А сега да продължим нататък. Как да си обясним, че онова, което са видели мъжете — според тях жена, а според вас — кукла... че това нещо е било облечено, имало е коса и, което е още по-удивително, главата му е била сплескана, а едната ръка протегната във въздуха?

— Ама куклата просто така си падна — каза Уилт. — Предполагам, че ръката се е закачила за нещо и е останала повдигната.

— И главата ѝ се сплеска, тъй ли?

— Аз всъщност пуснах буца пръст отгоре ѝ — призна Уилт, — това вероятно обяснява сплескването.

— Пуснали сте буца пръст върху главата ѝ?

— Нали това ви казах — потвърди Уилт.

— Знам, че това казахте. Искам да зная обаче защо сте решили, че трябва да хвърлите буца пръст върху главата на една надуваема кукла, която, доколкото разбирам, с нищо не ви е навредила.

Уилт се поколеба. По един или друг начин проклетата кукла му беше навредила твърде много, но едва ли сега бе удачно да навлиза в подробности.

— Ами всъщност не зная — рече най-сетне той, — просто си помислих, че това би могло да помогне.

— Да помогне за какво?

— Ами да помогне... и аз не знам за какво. Ей така го направих, това е всичко. Онази вечер бях пиян.

— Добре, след малко ще се върнем и на това. Има един въпрос, на който още не сте отговорили. Ако наистина е било кукла, защо е носела дрехи?

Уилт отчаяно се огледа наоколо и срещна погледа на полицейския стенограф. В очите му имаше нещо, което не вдъхваше доверие. Да, за доверие и дума не можеше да става.

— Просто няма да ми повярвате — рече Уилт.

Инспекторът го погледна и запали цигара.

— Е?

— Искях да я издокарам — каза Уилт, който не знаеше къде да се дене от смущение.

— Да я издокарате?

— Да — потвърди Уилт.

— Мога ли да ви запitam с каква цел решихте да я издокарате?

— Не зная точно.

Инспекторът въздъхна многозначително.

— Тъй. Да започнем пак отначало. Имаме кукла с вагина, която вие издокарвате, донасяте тук посред нощ, хвърляте я на дъното на десетметрова дупка и накрая пускате буци пръст върху главата ѝ. Нали това твърдите?

— Да — каза Уилт.

— А не бихте ли предпочели да спестите на всички заинтересовани лица много време и усилия, като си признаете тук и сега, че онова, което понастоящем почива — в мир, да се надяваме — под двайсет тона бетон на дъното на онази дупка, е трупът на убита жена?

— Не — отвърна Уилт, — категорично не.

Инспектор Флинт въздъхна отново.

— Знаете ли, ние ще стигнем до дъното на тая дупка — рече той.

— Ще ни струва и време, и средства, а само Бог знае какво търпение ни струва, но когато наистина се доберем дотам...

— Ще откриете надуваема кукла — каза Уилт.

— С вагина ли?

— С вагина.

В стаята на персонала Питър Брейнтри непоколебимо твърдеше, че Уилт е невинен.

— Казвам ви, че от седем години отлично познавам Хенри и каквото и да е станало, той няма нищо общо тази работа.

Господин Морис, ръководителят на катедрата по хуманитарна просвета, скептично погледна през прозореца.

— В два и десет влезе там и още не е излязъл. Вече четири часа — рече той. — Нямаше да го държат толкова време, ако не смятаха, че има някаква връзка с убитата жена.

— Те могат да мислят каквото си искат. Аз обаче познавам Хенри и ви казвам, че и да иска, горкият не може да убие никого.

— Ама нали цапардоса оня печатар в четвъртък. Значи е способен на ирационално насилие.

— Пак грешите. Печатарят цапардоса него — възрази Брейнтри.

— Да, но едва след като Уилт го нарече шибан сополив кретен — изтъкна господин Морис. — Всеки, който влезе при „Печатари три“ и каже така на някой от тях, просто плаче да бъде освидетелстван. Ами че те видяха сметката на клетия Пинкертън, нали знаете. Заради тях се самоуби с газ в колата си.

— Ако си говорим откровенно, те се постараха да видят сметката и на Хенри.

— Разбира се, този удар може да е засегнал мозъка му — продължи господин Морис с мрачно задоволство.

— А мозъчното сътресение може да направи особени неща с характера, за една нощ да превърне някой тих, приятен, безобиден човечец като Уилт в маниакален убиец, който внезапно изпада в неудържими пристъпи. Да, и по-чудни работи са ставали на този свят.

— Струва ми се, че Хенри пръв ще се съгласи с теб — рече Брейнтри. — Едва ли е много приятно да седиш в онзи фургон и да те разпитват разни детективи. Чудя се какво ли правят с него.

— Просто му задават въпроси. От рода на „Добре ли се разбирате с жена си?“ и „Можете ли да ни кажете какво правихте в събота вечер?“ Започват меко и постепенно стигат до сериозната част.

Питър Брейнтри замръзна в ням ужас. Ева! Съвсем бе забравил за нея, а що се отнася до събота вечер, той точно помнете какво каза Хенри, че е правил, преди да се изтърси у тях покрит е кал и с изражение на смъртник...

— Казвам само — заяви господин Морис, — че ми се вижда много странно да намерят труп на дъното на дупка, запълнена с бетон, а в следващия миг, не щеш ли, изведнъж да приберат Уилт в щаба за разпит. Наистина много странно. Не бих искал да съм на негово място.

Той стана и излезе от стаята, а Питър Брейнтри взе да се чуди дали да предприеме нещо, например да се обади на някой адвокат с молба да дойде да поговори с Хенри. Това все пак изглеждаше малко прибързано, пък и по всяка вероятност Хенри сам би могъл да помоли за среща с адвокат, ако изобщо искаше такъв.

* * *

Инспектор Флинт запали поредната си цигара с разсеяно заплашително изражение.

— Добре ли се разбирате с жена си? — попита той.

Уилт се поколеба.

— Доста добре — рече той.

— Само толкова ли? И нищо повече?

— Отлично се погаждаме — рече Уилт, съзнавайки, че е допуснал грешка.

— Разбирам. Значи тя би могла да потвърди вашата версия за надуваемата кукла.

— Да я потвърди ли?

— Да потвърди, че имате навика да обличате куклата и да я таковате.

— Никога не съм имал такъв навик — възмутено рече Уилт.

— Просто питам. Вие изтъкнахте факта, че тя имала вагина. Не го казах аз, нали? Дадохте ми тази информация, без изобщо някой да ви пита, и аз, естествено, предположих...

— Какво сте предположили? — тросна се Уилт. — Нямате никакво право...

— Господин Уилт — рече инспекторът, — влезте ми в положението. Разследвам случай на убийство и ето че някой идва и ми казва, че онова, което двама очевидци описват като труп на добре развита жена, едва прехвърлила трийсетте...

— Едва прехвърлила трийсетте? Куклите нямат възраст. Ако тая проклета кукла е била на повече от шест месеца...

— Моля ви, господин Уилт, оставете ме да продължа. Както вече казах, имаме случай, който на пръв поглед явно е убийство, а вие сам признахте, че сте пуснали в онази дупка кукла с вагина. Е, ако бяхте на мое място, какви изводи щяхте да си направите от всичко това?

Уилт се помъчи да измисли някакво напълно невинно обяснение, но не можа.

— Нямаше ли веднага да се съгласите, че това наистина изглежда мъничко необичайно?

Уилт кимна. Изглеждаше направо ужасно необичайно.

— Именно — продължи инспекторът. — А ако прибегнем до възможно най-доброто обяснение на вашите действия и особено на подчертания от вас факт, че куклата е имала вагина...

— Изобщо не съм го подчертавал. Само го споменах, за да посоча, че тая гадост изглеждаше съвсем като жива жена. Не съм намеждал, че имам навика да... — той млъкна и отчаяно заби поглед в пода.

— Хайде, господин Уилт, продължете. В такива случаи разговорите често помагат.

Уилт вторачи в инспектора безумен поглед. Разговорите с него ни най-малко не му помагаха.

— Ако загатвате, че сексуалният ми живот се е свеждал до съвкупления с надуваема кукла, облечена в дрехите на жена ми...

— Почакайте — рече инспекторът и угаси цигарата си с многозначителен жест. — Ето че напреднахме още малко. Значи признавате, че онова, което е в дупката, е облечено в дрехите на жена ви? Да или не?

— Да — рече Уилт е отпаднал глас.

Инспектор Флинт се изправи.

— Струва ми се, че е време да отидем да си поговорим с госпожа Уилт — рече той. — Искам да чуя какво ще ни каже тя за вашите странни малки прищевки.

— Опасявам се, че това ще бъде малко трудно — каза Уилт.
— Трудно ли?
— Въпросът е там, че тя замина.
— Замина? — възкликна инспекторът. — Добре ли чух, че госпожа Уилт е заминала?
— Да.
— И къде замина госпожа Уилт?
— Точно това е въпросът. Нямам представа къде е.
— Не знаете ли?
— Не, честно ви казвам, не зная — рече Уилт.
— Не ви ли каза къде се кани да замине?
— Не. Когато се прибрах у дома, нея просто я нямаше.
— Не ви ли остави бележка или нещо подобно?
— Да — рече Уилт, — наистина беше драснала няколко реда.
— Добре, тогава да отидем у вас и да хвърлим едно око на тази бележка.
— Май е невъзможно — рече Уилт. Вече се отървах от нея.
— Отървахте се от бележката? — възкликна инспекторът. — Отървахте се, а? И как по-точно?
Уилт погледна полицейския стенограф е покъртително изражение.
— Ще ви кажа честно, избърсах си задника с нея — рече той.
Инспектор Флинт се вторачи с него е демоничен поглед.
— Какво направихте?
— Ами тоалетната хартия беше свършила и аз... — Уилт млъкна.
Инспекторът палеше поредната цигара. Ръцете му трепереха, а очите му излъчваха особен хлад, сякаш току-що бе надникнал в някаква страхотна бездна.
— Господин Уилт — рече той, когато най-сетне се овладя, — винаги съм се смятал за умерено толерантен човек, търпелив човек, хуманен човек, но ако сериозно очаквате да повярвам и на една дума от вашата съвършено нелепа история, трябва да сте луд. Най-напред ми казвате, че сте хвърлили в онази дупка някаква кукла. После признавате, че тя е била облечена с дрехите на жена ви. След това пък разправяте, че жена ви е заминала, без да ви съобщи къде отива, и като връх на всичко имате наглостта да ми кажете в очите, че сте си

избърсали задника с единственото вещественно доказателство, което би могло да потвърди вашата версия.

— Ама така беше — рече Уилт.

— Глупости! — кресна инспекторът. — И двамата знаем къде е отишла госпожа Уилт и няма какво да се правим, че не знаем. Тя е на дъното на оная шибана дупка и вие сте я хвърлили там.

— Арестувате ли ме? — попита Уилт, докато вървяха в стегната групичка към полицейската кола.

— Не — рече инспектор Флинт, — засега само помагате на разследването. Довечера ще го съобщят в новините.

* * *

— Драги ми Брейнтри, разбира се, че ще направим всичко, което е по силите ни каза заместник-директорът. — Уилт винаги е бил лоялен колега и очевидно е станала някаква ужасна грешка. Сигурен съм, че няма за какво да се безпокоите след дълго всичко ще си дойде на мястото.

— Дано да сте прав — рече Брейнтри. — Но има и някои усложнения. На първо място Ева.

— Ева ли? Госпожа Уилт? Нали не намекувате...

— Нищо не намеквам. Казвам само, че... Тя не си е вкъщи. Напуснала е Хенри миналия петък.

— Значи го е напуснала, е, аз почти не я познавах, само съм чувал за нея. Не беше ли тя жената, която счупи ключицата на господин Локиър по време на един вечерен курс по джудо преди няколко години?

— Да, тя беше — потвърди Брейнтри.

— Както изглежда, надали е жена, която би се оставила Хенри да я хвърли в...

— Определено не е — побърза да се съгласи Брейнтри. — Ако съществуваше вероятност някой да бъде убит в семейство Уилт, то заплахата бе за самия Хенри. Мисля, че полицията трябва да бъде осведомена за това.

Прекъсна ги директорът, който влезе в стаята с вечерния вестник в ръка.

— Предполагам, вече сте видели това — рече той, като го размахваше във всички посоки. Пълен ужас!

Той остави вестника на бюрото и посочи заглавията.

УБИТА ЖЕНА ПОГРЕБАНА В БЕТОН ПРИ ТЕХНИЧЕСКИ КОЛЕЖ. ПРЕПОДАВАТЕЛ
ПОМАГА НА ПОЛИЦИЯТА.

— О, Боже! — възкликна заместник-директорът. — О, Боже! Какво нещастие. Такава статия просто не би могла да излезе в по-лош момент!

— Такава статия изобщо не би трябвало да излиза — сопна се директорът. — И това не е всичко. Вече ми се обадиха пет-шест родители, които искат да знаят дали имаме навика да назначаваме убийци на работа. Кой изобщо е тоя Уилт?

— Той е в катедрата по хуманитарна просвета — каза заместник-директорът. — Работи при нас вече десет години.

— Катедрата по хуманитарна просвета, значи. Трябваше да се сетя. Всичките са от едни дол дренки — ако не неуспели поети, излизат я маоисти, я... Просто се чудя откъде, по дяволите, ги намира Морис. А ето че сега си имаме и убиец. Един Бог знае какво ще обяснявам на образователната комисия довечера. Свикали са извънредно заседание в осем.

— Не съм съгласен Уилт да бъде наричан убиец — самоотвержено рече Брейнтри. — Нищо не навежда на мисълта, че той е убил когото и да е.

Директорът се вторачи в него за миг, а после пак погледна към заглавията.

— Господин Брейнтри, когато някой помага на полицията в разследването на убийство, може и да не се докаже, че именно той е убиецът, но съмненията остават.

— Това при всички случаи няма да ни помогне да получим нова атестация за колежа — тактично се намеси заместник-директорът. — За петък е насрочено посещение от инспекционната комисия.

— Няма да ни помогне да вдигнем и новия административен блок, ако се съди по сведенията на полицията — рече директорът. —

Казаха ми, че ще им трябват поне три дни, за да изкопаят нова дупка, а после ще се наложи да пробият бетона, за да извадят трупа. Това означава, че ще трябва да се излива нова колона за основата, а вече и без друго здравата изоставаме с графика, пък и бюджетът за сградата е наполовина изчерпан. Защо, по дяволите, не е избрал друго място, за да се отърве от проклетата си жена?

— Не мисля, че... — започна Брейнтри.

— Хич не ме интересува какво мислите вие — прекъсна го директорът, — просто ви казвам какво мисли полицията.

Брейнтри ги остави да се препират и да умуват как да потушат нежеланата реклама, която случаят вече бе донесъл на колежа. Той слезе в кабинета на господин Морис и го завари в дълбоко отчаяние. Опитваше се да намери лектори, които да поемат групите на Уилт.

— Но той навярно ще се върне още утре — каза Брейнтри.

— Как не! — рече господин Морис. — Щом го прибраха по този начин, значи ще го задържат. Помни ми думата. Полицията може и да прави грешки, не казвам, че е безгрешна, но когато действат толкова бързо, обикновено разполагат със сигурна следа. Аз лично винаги съм смятал, че Уилт си пада малко особняк.

— Особняк ли? Току-що идвам от кабинета на заместник-директора. Трябваше да чуеш какво мисли директорът за всички преподаватели от катедрата по хуманитарна просвета.

— За Бога — изпъшка господин Морис, — не ми го казвай!

— И какво му е особняшкото на Хенри?

— Според мен е прекалено мек и хрисим. Помисли само колко безропотно прие да остане преподавател втора степен през всичките тия години.

— Едва ли той е виновен за това.

— Разбира се, че си е виновен. Трябваше само да заплаши, че ще напусне и ще отиде някъде другаде и щяха веднага да го повишат. Само по този начин можеш да се издигнеш в колежа. Трябва да накараш другите да усетят присъствието ти.

— Той май направи точно това — рече Брейнтри. — Директорът вече стовари върху него вината за забавянето на строежа, а ако колежа не получи атестация за научен профил, Хенри ще стане изкупителната жертва. Много лошо. Ева не е постъпила никак разумно, когато е решила да го напусне просто ей така.

Господин Морис гледаше по-мрачно на нещата.

— Тя щеше да постъпи дяволски разумно, ако го беше напуснала, преди да му хрумне да я пребие до смърт и да я хвърли в оная проклета дупка. Сега кой, по дяволите, ще поеме „Газопроводчици първа“ утре?

[1] Мирова скръб (нем.). — Б.пр. ↑

10.

Уилт седеше с Клем в кухнята на „Парквю авеню“ № 34, докато детективите тършуваха из къщата.

— Тук няма да намерите нищо уличаващо — каза той на инспектор Флинт.

— Не е ваша работа какво ще намерим. Просто правим малка проверка.

Той изпрати един детектив на горния етаж, за да прегледа дрехите на госпожа Уилт или поне онова, което бе останало от тях.

— Ако наистина е заминала, сигурно е помъкнала със себе си половината гардероб — рече той. — Нали ги знам жените. Обаче ако е подпряла двайсет тона бетон, няма да й трябват повече дрехи от ония, които са на гърба ѝ.

Оказа се, че гардеробът на Ева е доста пълен. Дори Уилт трябваше да признае, че тя надали е взела много неща със себе си.

— С какво беше облечена, когато я видяхте за последен път? — попита инспекторът.

— С лимонен плажен костюм — отвърна Уилт.

— Лимонен какво?

— Лимонена пижама — уточни Уилт и така прибави нов елемент към списъка на уличаващите го доказателства. Инспекторът записа този факт в бележника си.

— Значи си беше в леглото, а?

Не — рече Уилт. — Беше у Прингсхаймови.

— Прингсхаймови ли? Тези пък кои са?

— Американците, дето живеят на „Роситър гроув“, нали ви казах за тях.

— Не сте споменавани за никакви американци — рече инспекторът.

— Съжалявам. Мислех, че съм ви казал. Просто съм толкова объркан. Тя замина с тях.

— О, нима? И сега навярно ще открием, че и те са изчезнали?

— Почти сигурно е — рече Уилт. — Искам да кажа, че ако е заминала с тях, значи и те са заминали, а ако не е с тях, изобщо не мога да си представя къде е.

— Аз пък мога — каза инспекторът, разглеждайки с мрачен интерес някакво петно върху чаршафа, който един от детективите бе измъкнал от коша за мръсното бельо.

Когато напуснаха къщата, уликите включваха въпросния чаршаф, стар шнур от халат, озовал се по загадъчен начин на тавана, едно сатърче, което Уилт бе използвал веднъж, за да отвори кутия с миниум, и подкожна спринцовка, която Ева си бе набавила от ветеринаря, за да полива много прецизно кактусите си — наред с другите занимания по едно време й беше щукнало да отглежда стайни растения. Имаше и шишенце без етикет, пълно с някакви таблетки.

— Откъде да знам какво е, дявол да го вземе? — попита Уилт, когато му навряха шишенцето под носа. — Сигурно аспирин. Пък и е съвсем пълно.

— Сложете го при другите веществени доказателства нареди инспекторът.

Уилт погледна към кутията.

— За Бога, какво според вас съм направил с нея? Отровил съм я, удушил съм я, накълцал съм я на парчета със сатъра и накрая съм й инжектирал биохрана?

— Каква биохрана? — попита инспектор Флинт с внезапен интерес.

— Онази, дето подхранват с нея растенията — рече Уилт. — Шишето е на перваза на прозореца.

Инспекторът прибра и шишето биохрана в кутията е уликите.

— Вече знаем какво сте направили с нея, господин Уилт — рече той. — Сега ни интересува само как сте го направили.

Качиха се в полицейската кола и отидоха до дома на семейство Прингсхайм на „Роситър гроув“.

— Останете в колата с полицаия, докато аз проверя дали са си у дома — каза инспектор Флинт и закрачи към входната врата.

Уилт седеше и го наблюдаваше. Инспекторът натисна звънеца и зачака. След малко позвъни отново. После почука и накрая влезе през вратата с надпис „За продавачи“, която водеше към кухнята. След минута се върна и занатиска копчетата по радиостанцията.

— Тоя път улучи, Уилт — троснато рече той. — Наистина са заминали. Вътре всичко е на вили и могили, май са си правили оргия. Изведете го навън.

Двамата детективи безцеремонно изблъскаха от колата Уилт, който вече не бе никакъв господин Уилт, а само Уилт и добре съзнаваше този факт. През това време инспекторът се обади на Фенлъндската полиция и заговори със злокобна настойчивост за заповеди за обиск и изпращане на още детективи. Застанал на алеята на „Роситър гроув“ № 12, Уилт се чудеше какво, по дяволите, става с него. Всички неща, на които се осланяше до момента, просто се разпадаха край него.

— Ще влезем отзад — рече инспекторът. — Тая работа хич не ми харесва.

Минаха по пътеката до кухненската врата и излязоха в градината зад къщата. Сега Уилт разбра какво имаше предвид инспекторът под „вили и могили“. Градината изглеждаше окаяно. Цялата морава бе осеяна с картонени чинии. Част от тях, издухани от вятъра, висяха по розовите храсти и орловите нокти, навред по земята се валяха картонени чашки, някои смачкани, а други все още пълни с пунша на Прингсхаймови и дъждовна вода. Но особено отблъскващо изглеждаше мястото заради наденичките разхвърляни по цялата морава, при това тъй оплескани със зелева салата, че Уилт веднага се сети за Клем.

— Кучето се връща към бълвоча си — рече инспектор Флинт, който явно прочете мислите му.

Прекосиха верандата и надникнаха през прозорците на салона. Градината беше зле, но интериорът изглеждаше просто ужасно.

— Счупи някой от кухненските прозорци и да влизаме каза инспекторът на по-високия от двамата детективи.

Миг по-късно прозорецът на верандата поддаде и те пристъпиха вътре.

— Не се наложи да влизаме с взлом — рече детективът. — Задната врата не беше залостена, както и този прозорец. Май дяволски са бързали да се ометат.

Инспекторът огледа стаята и сбърчи нос. Миризмата на развалена храна, вкиснат пунш и пушек от свещите бе твърде силна.

— Ако изобщо са заминали — злокобно рече той и хвърли поглед към Уилт.

— Непременно трябва да са заминали — обади се Уилт, който се почувства длъжен да направи някакъв коментар, — никой не би живял в такава кочина цял уикенд, без да...

— Живял ли? Добре ли чух, че каза „живял“? — рече инспектор Флинт, настъпвайки парче прегоряла наденица.

— Имах предвид...

— Не е важно какво си имал предвид, Уилт. Я да видим какво е ставало тук.

Отидоха в кухнята, където цареше все същият хаос, а после влязоха в една друга стая. Положението навсякъде беше еднакво. Угарки от цигари плуваха в чаши кафе или се валяха по килима. Парчета от счупена грамофонна плоча зад дивана бележеха свършеха на Петата симфония от Бетовен. Разни възглавници лежаха смачкани до стената. Изгорели свещи висяха в посткоитна немощ от свещниците. Като финанси щрих към цялата мръсотия някой бе надраскал на стената с червен флумастер портрет на принцеса Ана. Тя бе обградена от полицаи с каски, а отдолу се мъдреше надпис:

ЧЕНГЕТАТА КРАЙ НАШТА АНКА
НА КРАЛСКАТА ФЪМИЛИЯ ПУТАНКА
ХУЯТ УМРЯ, ДА ЖИВЕЙ ПУТКАТА

Антимонархическите чувства несъмнено бяха съвсем приемливи в кръговете, посветили се на женското освобождение, но надали допринасяха инспектор Флинт да си състави високо мнение за Прингсхаймови.

— Бива си ги твоите приятели, Уилт, няма що — рече той.

— Изобщо не са ми приятели — пламенно възрази Уилт. Тия гадове дори не знаят правописа!

После се качиха на горния етаж и надникнаха в голямата спалня. Леглото не беше оправено, всевъзможни дрехи, предимно бельо, се търкаляха по пода или висяха полуизмъкнати от чекмеджетата на шкафовете, на тоалетната масичка се мъдреше незапушено шише „Джой“. Стаята вонеше нетърпимо на парфюм.

— Мили Боже! — възкликна инспекторът, докато оглеждаше войнствено един твърде оскъден слип. Сега ни липсва само малко кръв.

Намериха я в банята. Порязаната ръка на доктор Шаймахер бе оплискала ваната с кървави струйки и бе оставила тъмни пръски по плочките. Разбитата врата на банята висеше на долната панта, по нея също имани петна от кръв.

— Така си и знаех — рече инспекторът, разглеждайки тяхното послание, както и другото, надраскано с червило върху огледалото над мивката. Уилт също погледна натам. Текстът изглеждаше прекалено личен.

ЩОМ УИЛТ СЕ ШИБА. А ЕВА БЯГА, КОЙ ТОГАЗ
Е СВИНСКИ МЪЖКИ ШОВИНИСТ?

— Очарователно — каза инспектор Флинт и се обърна да погледне Уилт, чието лице бе побеляло като плочките. — Предполагам, че не знаеш нищо и за това, а? Нали не с твое дело?

— Определено не е — каза Уилт.

— Ами това? — продължи инспекторът, сочейки кървавите петна във ваната. Уилт поклати глава. — И то навярно няма нищо общо с теб?

Той посочи една диафрагма, закована на стената над тоалетната чиния.

ТАМ ДУХАМ АЗ, ДЕТО И Г. ДУХА,
ПОД ЕДНА ДИАФРАГМА ПРИЯТНА И СУХА.

Уилт се вторачи в нещото, дълбоко отвратен.

— Не знам какво да кажа — смотолеви той. — Всичко е ужасно.

— Не ще и дума — съгласи се инспекторът, а после насочи мисълта си към по-практически въпроси. — Е, поне не е умряла тук.

— Откъде разбрахте? — попита по-младият детектив.

— Няма достатъчно кръв — инспекторът се огледа колебливо. — От друга страна, едно точно ударче...

Те тръгнаха по кървавата следа, която водеше по коридора към стаята, където Уилт бе попаднал в плен на куклата.

— За Бога, не пипайте нищо — предупреди инспекторът, отваряйки вратата с ръкава си. Момчетата, дето взимат отпечатыци, ще имат адски много работа тук.

Сетне хвърли поглед към играчките.

— Предполагам, че и децата си заклал — мрачно рече той.

— Децата ли? — възкликна Уилт. — Изобщо не знаех, че имат деца.

— Е ако не си знаел — рече инспекторът, който беше глава на семейство, — горките хлапета имат поне едно нещо, за което да са благодарни. Не твърде много, като гледам, и все пак е нещо.

Уилт пхна глава в отвора на вратата и видя плюшеното мече и кончето люлка.

— А, тези неща са на Гаскел, той обича да си играе с тях.

— Не ми ли каза току-що, че нямат деца?

— Точно така е, Гаскел е доктор Прингсхайм. Той е биохимик и е останал в детската възраст, както разправя жена му.

Инспекторът го изглежда замислен. Въпросът за задържането бе станал доста належащ и изискваше внимателно разглеждане.

— Предполагам, че още не си готов да направиш пълни самопризнания? — попита той без особена надежда.

— Не съм — отвърна Уилт.

— Друго не съм и очаквал от теб, Уилт — каза инспекторът. — Както и да е, водете го в участъка. Аз ще дойда по-късно.

Детективите хванаха Уилт под мишниците. Това вече преля чашата.

— Оставете ме на мира! — изкрещя той. — Нямате право да вършите това. Нямате...

— Уилт — извика инспектор Флинт, — давам ти последен шанс. Ако не тръгнеш мирно и тихо, ще те обвиня тук, на място, в убийството на жена ти.

Уилт тръгна мирно и тихо. Не му оставаше друго.

* * *

— Витлото ли? — попита Сали. — Нали проблемът беше в руля?
— Сбъркал съм — рече Гаскел. — Виж, катерът се накланя, тъй че бедата не може да е в руля. Трябва нещо да се е оплело във витлото.

— Например?

— Например блатни растения.

— Защо не слезеш да погледнеш?

— С тия очила? — възрази Гаскел. — Няма да видя нищо.

— Знаеш, че не умея да плувам — рече Сали. — Имам поне това оправдание.

— Аз умея да плувам — обади се Ева.

— Ще те вържем с въже, за да не се удавиш — рече Гаскел, — ще трябва само да се гмурнеш и да опипаш дали има нещо отдолу.

— Знаем какво има отдолу — рече Сали. — Най-обикновена тиня.

— Какво има около витлото — каза Гаскел. — Ако нещо се е оплело, да го махнеш.

Ева слезе в кабината и си облече банския.

— Ама наистина, Гаскел, понякога си мисля, че го правиш нарочно. Най-напред беше рулят, сега се оказва, че е витлото.

— Е, трябва всичко да опитаме. Не можем просто да седим със скръстени ръце — отвърна Гаскел. — Нали трябва да се върна утре в лабораторията.

— Да беше помислил по-рано — рече Сали. — Сега ни липсва само проклетият Албатрос^[1].

— Според мен вече си го имаме — каза Гаскел, когато Ева излезе от кабината и си сложи шапка за плуване.

— Къде е въжето? — попита тя.

Гаскел надникна в един сандък и намери някакво въже. Омота го около кръста ѝ и Ева цамбурна във водата.

— Ух, че е студено! — закиска се тя.

— Това е, защото Гълфстрийм не стига дотук — рече Гаскел.

Ева заплува и докосна дъното с крака.

— Ужасно е плитко, пък тинята е страшно дълбока!

Тя зацапа по дъното, придържайки се към въжето, и се зае да опипва под кърмата на катера.

— Нищо не напипвам — извика тя.

— Може би е по-нататък — каза Гаскел, взирайки се отгоре.

Ева потопи глава под водата и напипа руля.

— Това е рулят — каза Гаскел.

— Разбира се — отвърна Ева, — знам това, глупчо. Не съм тъпа!

Тя изчезна под катера. Този път намери перката, но около нея нищо не беше оплетено.

— Просто тинята е много дълбока, това е всичко — рече тя, когато пак се подаде на повърхността. — Има тиня по цялото дъно.

— Не виждам нищо чудно в това — заяде се Гаскел, докато Ева цамбуркаше наоколо. — Нали сме заседнали в тинеста плитчина.

Ева се гмурна отново, но витлото се оказа съвсем чисто.

— Нали ти казах — рече Сали, когато изтеглиха Ева на палубата. — Ти я накара да направи това само за да я видиш в найлоновия бански, цялата омазана с тиня. Хайде, рожбо на Ботичели, ела при Сали да те измие.

— О, Боже — рече Гаскел, — пенисът се надига от вълните.

Той се върна при мотора и го изгледа колебливо. Може би се бе задръстил горивопроводът. Не беше много вероятно, но нали трябваше да предприеме нещо. Не можеха да стоят вечно в плитчината.

Във фордека Сали сапунисваше Ева.

— А сега долнището, скъпа — рече тя и дръпна връвчиците на банския.

— О, Сали. Недей, Сали!

— Я какво си имаме тук?

— Ох, Сали, ужасна си!

Гаскел се бореше с гаечния ключ. Терапията-чрез-докосване беше почнала да му въздейства. Пластмасата също.

През това време директорът на колежа правеше всичко възможно, за да умиротвори членовете на попечителството, които настояваха да бъдат обстойно осведомени от какви принципи се ръководи катедрата по хуманитарна просвета при набирането на своите преподаватели.

— Нека да ви обясня — търпеливо поде той, обхващайки поглед попечителството, в което бе постигнато добро равновесие между деловите интереси и социалната ангажираност. — В разпоредбата за образованието от 1944 година се постановява, че всички чираци трябва да бъдат освобождавани от работните си места веднъж седмично, за да посещават определени часове в техническите колежи...

— Това ни е известно — обади се един строителен предприемач. — Всички знаем, че това е огромно пилене на време и обществени средства. Тази страна щеше за е далеч по-добре, ако чираците бяха оставени да си гледат работата.

— Курсовете, които посещават — побърза да продължи директорът, преди да е възразил друг член с будна обществена съвест, — са ориентирани към занаятите, с изключение на един час, един задължителен час по хуманитарна просвета. Бедата при хуманитарната просвета е, че всъщност никой не е наясно какво точно означава това.

— Хуманитарната просвета означава — поде госпожа Чатъруей, която се славеше като радетел за прогресивно образование и в това си качество имаше съществен принос за повишаване на неграмотността в няколко добри преди нейната намеса начални училища — да осигурим на юношите от не твърде заможните слоеве здрава основа в хуманитарните науки и достъп до разгърнатата културни теми...

— Означава да се научат да четат и да пишат — намеси се един управител на фирма. — Човек няма полза от работници, които не могат да прочетат инструкциите.

— Означава всичко, което си изберем да означава — припряно рече директорът. — Ако сте изправени пред проблема да намерите лектори, готови да прекарат живота си в аудитории, пълни с газопроводчици, зидари или печатари, ненамиращи никакво основание да се намират в тези аудитории и да бъдат занимавани с предмет, който, строго казано, не съществува. Е, в този случай не можете да си позволите много-много да подбирате персонала. Това е същината на проблема.

Попечителството го изглежда подозрително.

— Да не би да намекувате, че преподавателите по хуманитарна просвета не са предани и действително творчески личности, пропити със силно чувство за призвание? — войнствено запита госпожа Чатъруей.

— Не — отвърна директорът, — изобщо нямам това предвид. Просто се опитвам да ви посоча, че тези лектори не са като другите хора. Те или са си поначало чудаци, или свършват като чудаци. Самото естество на професията им е такава.

— Но те до един са висококвалифицирани — рече госпожа Чатърлей, — всичките имат научни степени.

— Именно. Както казвате, всичките имат степени. Те са до един квалифицирани преподаватели, но многобройните стресове, на които са подложени, си казват думата. Нека да се изразя така: ако вземете един хирург, специалист по сърдечна трансплантация, и го накарате да прекарва времето си в подрязване на кучешки опашки, едва ли можете да очаквате да остане с непокътнати способности след десетгодишна работа. Аналогията е точна, повярвайте ми.

— Е, мога да кажа само това възрази строителният предприемач, — че не всички преподаватели по хуманитарна просвета стигат дотам, че да хвърлят убитите си съпруги в дупки за бетонни колони.

— А аз мога да кажа, че съм крайно изненадан от малкия брой на онези, кои то стигат дотам — рече директорът.

Срещата приключи с неопределен резултат.

[1] Персонаж от поемата на С. Г. Колридж „Старши моряк“. — Б.пр. ↑

11.

Докато зората багреше в сиво-зеленикаво небето над източна Англия, Уилт седеше в стаята за разпити в централния полицейски участък, изолиран от външния свят и потопен в изцяло изкуствена обстановка, която включваше маса, четири стола, един детектив сержант и леко жужаща флуоресцентна лампа на тавана. Стаята нямаше прозорци, само бледозелени стени и врата, през която от време на време влизаха и излизаха хора; самият Уилт също излезе на два пъти в компанията на един полицай до тоалетната. В полунощ инспектор Флинт бе отишъл да си легне и мястото му зае сержант Пенте, който настоя да започнат отначало.

— От кое начало? — попита Уилт.

— От самото начало.

— В начало Бог сътвори небето и земята...

— Я не ми се прави на умник — рече сержант Йейтс.

— Това вече е по-ортодоксална употреба на понятието „умен“ — одобрително каза Уилт.

— Кое?

— Умник. Жаргон е, но добър жаргон, ако разбирате какво искам да кажа.

Детективът сержант Йейтс го изглежда внимателно.

— Тази стая е звукоизолирана — рече най-сетне той.

— Забелязах — каза Уилт.

— Тук вътре човек може да се скъса да крещи, без някой да поумнее.

— Да поумнее ли? — рече Уилт със съмнение. — Умът и знанието са две различни неща. Някои отвън може и да не знае, че...

— Затваряй си устата! — тросна се сержант Йейтс.

Уилт въздъхна.

— Да бяхте ме оставили да поспя малко...

— Ще поспиш, когато ни разкажеш защо си убил жена си, къде си я убил и как си я убил.

— Едва ли има смисъл да ви казвам, че не съм я убил.

Сержант Йейтс поклати глава.

— Не, определено няма смисъл — рече той. — Знаем, че си я убил. Ти самият също го знаеш. Знаем и къде е и ще я измъкнем оттам. Знаем, че ти си я хвърлил там. Поне това си призна, ако не друго.

— Колко пъти да ви повтарям, че хвърлих надуваема...

— Госпожа Уилт беше ли надуваема?

— Мамка му — рече Уилт.

— Добре, значи забравяме тия дивотии за надуваемата кукла...

— Де да можех и аз да забравя — въздъхна Уилт. — Ще се зарадвам само когато я изкопаете оттам. Разбира се, с толкова бетон върху нея не може да не се е спукала, но все още ще се познава, че е надуваема пластмасова кукла.

Сержант Йейтс се наведе през масата.

— Слушай какво ще ти кажа. Когато наистина измъкнем госпожа Уилт оттам, не си въобразявай, че тя няма да бъде разпозната — той млъкна и изгледа втренчено Уилт. — Освен ако не си я обезобразил.

— Да съм я обезобразил? — възкликна Уилт с глух смях. Последния път, когато я видях, нямаше нужда от обезобразяване, и без това изглеждаше адски зле. Беше облечена с оная лимонена пижама и цялото й лице беше наплескано с... той се поколеба.

Върху лицето на сержанта се четеше любопитство.

— С кръв ли? — подсказа той. „Кръв“ ли щеше да кажеш?

— Нищо подобно — рече Уилт. — Канех се да кажа пудра. Бяла пудра и алено червило. Казах й, че изглежда страшно кофти.

— Май чудничко сте си живели с нея — забеляза сержантът. — Аз нямам навика да казвам на жена си, че изглежда страшно кофти.

— Ами вероятно нямате жена, която изглежда страшно кофти — рече Уилт, опитвайки се да умилостиви човека.

— Каква жена имам или нямам, си е моя работа. Моята съпруга е извън обсега на този разговор.

— Късметлийка е тя — рече Уилт, — де да беше така и с моята.

Когато наближи два часа, те вече бяха оставили външността на госпожа Уилт и бяха стигнали до въпроса за зъбите и за идентифицирането на труповете по зъболекарския картон.

— Вижте — уморено рече Уилт, — разбирам, че зъбите живо ви интересуват, но по това време на нощта аз мога да мина и без тях.

— Да не би да носиш изкуствени зъби?

— Не, не — рече Уилт.

— Ами госпожа Уилт носеше ли?

— Не, тя беше много...

— Благодаря — рече сержант Йейтс, — знаех си, че накрая ще изплюеш камъчето.

— Какво камъче? — запита Уилт, който все още мислеше за зъбите.

— Ами това „беше“. Миналото време. Най-сетне се издаде. Тъй, значи признаваш, че не е жива. А сега да продължим нататък.

— Нищо подобно не съм признал. Вие попитахте: „Носеше ли тя изкуствени зъби?“, а аз казах, че тя не...

— Ти каза „тя беше“. Ей това „беше“ ме интересува. Ако беше казал „тя е“, щеше да е съвсем различно.

— Може би щеше да прозвучи различно — отвърна Уилт поокопитен, — но ни най-малко нямаше да промени фактите.

— И какви са фактите?

— Че жена ми вероятно се размотава някъде жива и здрава...

— Ама как само се издаваш, Уилт — рече сержантът.

— Сега пък казваш „вероятно“, а що се отнася до „жива и здрава“, просто се надявам за твое добро да не се окаже, че все още е била жива, когато са излили бетона отгоре ѝ. Съдът няма да погледне с добро око на това.

— Че кой би погледнал с добро око на такова нещо — рече Уилт.

— Когато казах „вероятно“, имах пред вид, че ако човек прекара в участъка цял един ден и половината нощ и ако разни детективи го разпитват постоянно, без да му дадат да отдъхне поне за минута, накрая почва да се чуди какво наистина е станало с жена му. Може даже да му мине през ума, че макар всички доказателства да сочат обратното, тя може и да не е жива. Преди да ме критикувате, че използвам думи като „вероятно“, се опитайте да си представите, че седите от тази страна на масата. Надали има нещо по-невероятно от това да те обвиняват, че си убил жена си, когато със сигурност знаеш, че не си.

— Слушай, Уилт — рече сержантът, — не те критикувам за езика ти. Повярвай ми, далеч съм от тази мисъл. Просто се опитвам да установя фактите с цялото търпение, на което съм способен.

— Фактите са следните — каза Уилт. — Като кръгъл идиот направих грешката да хвърля надуваема кукла на дъното на дупка, в която някой налива бетон, а в същото време жена ми е решила да замине и...

* * *

— Едно ще ви кажа — рече сержант Йейтс на инспектор Флинт, когато последният пое дежурството в седем сутринта. — Тоя тип излезе костелив орех. Ако не ми бяхте казали, че няма досие, щях да се закълна, че е рецидивист, и то доста печен. Сигурен ли сте, че в централните архиви нямат нищичко за него?

Инспектор Флинт поклати глава.

— Още ли не е почнал да писка за адвокат?

— Не, изобщо не е гъкнал. Казвам ви, че или е луд за връзване, или и друг път се е пекъл на такъв огън.

А Уилт наистина се беше пекъл на огън, и то какъв. Ден след ден, година след година. С „Газопроводчици първа“ и „Печатари трета“, с „Автомеханици втора“ и „Месо втора“. Десет години бе седял пред многобройни класове и бе отговарял на нелепи въпроси, обсъждайки защо Прасчовият рационален подход към живота е за предпочитане пред бруталността на Джак, защо оптимизмът на Панглос е тъй незадоволителен, защо Оруел не е пожелал да застреля проклетия слон или да обеси оня злодей, като през цялото това време парираше словесните им опити да го стреснат, объркат и покарат до състоянието, в което е бил горкият Пинкертън, когато се е самоубил в колата си. В сравнение със „Зидари четвърта“ сержант Йейтс и инспектор Флинт изглеждаха като детска залъгалка. Ако го останеха да поспи малко, той щеше да продължи да ги оплита с нелогичните си приказки.

— По едно време мислех, че съм го притиснал до стената — рече сержантът на Флинт, докато се съвещаваха в коридора. — Тъкмо го бях докарал до зъбите.

— Зъбите ли? — попита инспекторът.

— Просто обяснявах, че винаги можем да идентифицираме труп по зъболекарския картон и тогава той почти си призна, че тя не е жива.

После обаче пак се измъкна.

— Значи зъбите? Интересно. И аз ще тръгна по тази шипка. Може да се окаже слабото му звено.

— Дано да имате късмет — каза сержантът. — Отивам да си легна.

* * *

— Зъбите ли? — рече Уилт. — Нали няма да почваме отначало? Мислех, че сме изчерпали тази тема. Предишният искаше да знае дали Ева е имала зъби в минало време. Казах му, че...

— Уилт — прекъсна го инспектор Флинт. Не ме интересува дали госпожа Уилт е имала зъби, или не. Предполагам, че трябва да е имала. Искам само да знам дали все още ги има. В сегашно време.

— По всяка вероятност да — търпеливо рече Уилт. — По-добре питайте нея, като я откриете.

— А като я открием, тя ще бъде ли в състояние да ни каже?

— Откъде да знам, дявол да го вземе? Мога само да кажа, че ако по някаква необяснима причина е изгубила всичките си зъби, това направо ще ме разори. Ще има да плащам на зъболекари до края на живота си. Тя и без друго има манията постоянно да ги чисти с конци, които после хвърля в тоалетната чиния. Нямате си представа колко пъти съм си мислел, че съм хванал глисти.

Инспектор Флинт въздъхна. Сержант Йейтс може и да бе имал известен успех със зъбите, но на него определено не му вървеше с тази тема. Той премина към други въпроси.

— Хайде да повторим какво се случи на купона у Прингсхаймови — рече той.

— Хайде да не повтаряме — каза Уилт, който до този момент бе съумял да скрие своите прежеждия с куклата в банята. — Вече ви го описах пет пъти и почна да става банално. Освен това купонът беше противен. Едно стадо вманиачени интелектуалци, които се пъчат с нищожното си его.

— Смяташ ли се за интровертен тип, Уилт? За малко нещо самотник?

Уилт се замисли сериозно над въпроса, поне малко по-смислен от темата за зъбите.

— Не бих отишъл толкова далеч — рече той накрая. — Тих човек съм наистина, но съм и общителен. Как иначе ще се справям с групите, на които преподавам?

— Но не обичаш купоните, а?

— Ако са като купона у Прингсхаймови, не ги обичам.

— Да не би да се възмущаваш от сексуалното поведение на посетителите? Може би го те отвращава?

— Сексуалното им поведение ли? Не знам защо тъкмо на него се спряхте. Всичко у тях ме отвращава. Да вземем дрънканиците за освобождението на жените — за някоя като госпожа Прингсхайм това просто означава, че може да се държи като разгонена кучка, докато съпругът ѝ цял ден се мъчи като грешен дявол над разни епруветки и вечер се прибира, за да сготви, да измие, и е късметлия, ако има достатъчно енергия да лъсне бастуна, преди да заспи. Е, ако говорим за истинското освобождение на жените, това е вече друга работа. Нямам нищо против...

— Да спрем за малко — прекъсна го инспекторът. — Ти каза две неща, които ме интересуват. Първо, за съпругите, които се държат като разгонени кучки. Второ, това, че лъскаш бастуна.

— Аз ли? — възкликна Уилт с негодувание. — Изобщо не говорех за себе си.

— Така ли?

— Точно така.

— Значи не мастурбираш?

— Вижте, инспекторе, пъхате си носа в области от моя личен живот, които никак не ви засягат. Ако искате да знаете повече за мастурбацията, прочетете доклада „Кинси“. Не питайте мен.

Инспектор Флинт с мъка се овладя. Той опита нова линия.

— Значи когато госпожа Прингсхайм легна на леглото и поиска да има сношение с теб...

— „Чукане“ е думата, която тя използва — поправи го Уилт.

— И ти ѝ отказа?

— Именно — рече Уилт.

— Това не е ли малко странно?

— Кое по-точно — че тя легна там или че аз ѝ отказах?

— Че ти ѝ отказа.

Уилт го погледна така, сякаш не вярваше на ушите си.

— Странно ли? — възкликна той. — Странно ли? Я си представете, че някоя жена влезе тук, хвърли се по гръб на тая маса, вдигне си полата и каже: „Чукай ме, сладурче, скъсай ме от чукане!“ Ще скочите ли отгоре ѝ с вик „Ухааа, давай, сладурче“? За вас това ли не е странно?

— Бога ми, Уилт — изръмжа инспекторът, — не си играй с търпението ми.

— Можехте да ме забаламосате — рече Уилт. — Знам само, че вашите понятия за това кое поведение е странно и кое не е, за мен лично са съвсем неразбираеми.

Инспектор Флинт стана и излезе от стаята.

— Ще го убия това копеле, Бога ми, ще го убия! — извика той на дежурния сержант.

Зад гърба му в стаята за разпити Уилт отпусна глава на масата и мигновено заспа.

* * *

В колежа отсъствието на Уилт бе усетено по най-различни начини. Господин Морис се видя принуден да вземе „Газопроводчици първа“ в девет часа и излезе от стаята час по-късно с чувството, че напълно е проумял внезапния порив на Уилт към убийство. Заместник-директорът бе зает да отбива тълпи от криминални репортери, жадни да научат нещо повече за човека, който помага на полицията в разследването на едно толкова зловещо и интригуващо престъпление. Директорът пък вече се разкайваше за критиките, които бе отправил към катедрата по хуманитарна просвета пред членовете на попечителството. Госпожа Чатъруей му обясни по телефона, че е намерила забележките му за крайно неуместни и даже намекна, че може да поиска разследване на ръководството на въпросната катедра. Ала все пак с най-големи тревоги бе свързано събранието на управителния съвет!

— В петък ще имаме посещение от Националната атестационна комисия — съобщи пред събранието доктор Мейфийлд, ръководителят

на катедрата по социология. — При сегашните обстоятелства тя едва ли ще одобри общата диплома за научен профил.

— Ако изобщо имат ум в главите, няма да я одобрят при никакви обстоятелства — обади се доктор Борд. — Градски изследвания и средновековна поезия, как ли не! Известно ми е, че академичният еkleктизъм е на мода в паши дни, но между Хелън Уодъл и Луис Мъмфорд няма абсолютно нищо общо. Освен това на тази диплома определено ѝ липсва академично съдържание.

Доктор Мейфийлд се наежи. Именно академичното съдържание бе силната му страна.

— Не разбирам как можете да твърдите това — рече той. — Новият курс е структуриран така, че да отговаря на нуждите на курсистите, търсещи тематичен подход.

— Клетите невежи създания, които успяваме да отклоним от университетите, за да се запишат в този курс, изобщо няма да разпознаят един тематичен подход, даже и да е под носа им — рече доктор Борд. — Като се замисля, и аз не бих го разпознал.

— Всички си имаме слаби страни — благо каза доктор Мейфийлд.

— Именно — рече доктор Борд. — При подобни обстоятелства по-добре да си ги признаваме, отколкото да скалпваме всевъзможни степени за курсистите, които, ако съдим по оценките им, поначало не са надарени със здрав разум. Бог ми е свидетел, че напълно поддържам благоприятните шансове в образованието, но...

— Там е работата — намеси се доктор Кокс, ръководител на научната катедра, — че в случая цел на посещението не е въпросният курс. Доколкото разбирам, те по принцип са дали одобрението си за въвеждането на обща диплома за научен профил. Просто идват да огледат материални те условия, които колежът предоставя, и присъствието на толкова много детективи от отдел „Убийства“ надали ще им направи добро впечатление. Този син фургон е крайно смущаващ.

— Във всеки случай с покойната госпожа Уилт, вградена в основите... — започна доктор Борд.

— Правя всичко възможно да накарам полицията да я махне от...

— От конспекта ли? — попита доктор Борд.

— От обекта — рече доктор Мейфийлд. — За нещастие май са ударили на камък.

— Как така?

— Натъкнали са се на твърда скала на три метра дълбочина.

Доктор Борд се усмихна.

— Човек може да се попита защо е нужно да се изливат деветметрови колони за основата, след като на три метра има твърда скала — промърмори той.

— Мога да ви кажа само това, което научих от полицията рече доктор Мейфийлд. — Обещаха да направят всичко възможно, за да напуснат обекта до петък. А сега бих искал просто да повторим с вас как ще протече срещата. Посещението ще започне в единайсет часа с разглеждане на библиотеката. После ще се разделим на групи, за да обсъдим специализираните библиотеки и материалните условия, като особено наблегнем на нашата способност да предоставяме индивидуално обучение...

— Не мисля, че този въпрос се нуждае от особено наблягане — каза доктор Борд. — С малкото курсисти, които вероятно ще съберем занапред, почти сигурно ще имаме най-голям брой преподаватели на курсист в цялата страна.

— Ако възприемем този подход, комисията ще остане с впечатлението, че не държим особено на новия курс — рече доктор Мейфийлд. — Трябва да излезем с обединен фронт, на дадения стан не можем да си позволим разногласия между нас. От въвеждането на този курс може би зависи дали ще получим статут на политехнически колеж.

* * *

Разногласия имаше и сред хората, които копаеха на обекта. Бригадирът си беше у дома, натъпкан с успокоителни поради нервната криза, която му бе докарало участието в циментирането на убитата жена, така че операцията ръководеше Барни.

— Ами тая ръка беше ей там, нали разбирате... — рече той на дежурния сержант.

— От коя страна?

— Отдясно — каза Барни.

— В такъв случай ще копаем отляво. При това положение няма опасност да прережем ръката, ако е издадена навън.

Копаха отляво и прерязаха главния електрически кабел, който захранваше столовата.

— Забравете проклетата ръка — рече сержантът, — ще копаем отдясно, пък каквото стане. Дано само да не срежем кучката на две.

Минаха отдясно и удариха на твърда скала на три метра дълбочина.

— Това здравата ще ни забави — каза Барни. — Кой би помислил, че там ще има скала.

— Кой би помислил, че някой перко ще пъхне благоверната си в основата на учебното заведение, в което работи — каза сержантът.

— Страхотия! — съгласи се Барни.

* * *

Междувременно преподавателите се бяха разделили на фракции, както обикновено. Питър Брейнтри бе начело на убедените в невинността на Уилт. Към тях се присъединиха и новите леви, с основанията че всеки, който е в конфликт с ченгетата, има право. Майор Милфийлд реагира съответно и поведе десни те срещу Уилт, приемайки автоматично, че всеки, подкрепян от левите, е на крив път и че полицията тъй или иначе си знае работата. Въпросът бе повдигнат на профсъюзното събрание, свикано за обсъждане на годишните заплати. Майор Милфийлд призова профсъюза да подкрепи кампанията за връщане на смъртното наказание. Бил Трент го парира, изразявайки солидарност с брат Уилт. Питър Брейнтри предложи да основат фонд за набиране на средства, за да помогнат на Уилт да плати съдебните такси. Доктор Ломакс, ръководител на търговската катедра, се обяви против това и изтъкна, че Уилт е очернил доброто име на професията, разчленявайки трупа на жена си. Брейнтри каза, че Уилт никого не е разчленявал, че дори полицията не му приписва такива действия, и че съществува закон срещу клеветата. Доктор Ломакс си взе думите назад. Майор Милфийлд настоя, че има сериозни основания да се мисли, че Уилт е убил жена си и че в Русия няма закон

за гарантиране неприкосновеността на личността. Бил Трент каза, че в Русия няма и смъртно наказание. Майор Милфийлд каза: „Глупости!“ В края на краищата след дълги дебати предложението на майор Милфийлд за бесенето беше прието благодарение на механично мнозинство с присъединяването на снаббителския отдел, а предложенията на Брейнтри и на новите леви бяха отхвърлени и събранието продължи да дискутира увеличаване на заплатите с четирийсет и пет процента, за да бъдат преподавателите в техническия колеж в съответствие с квалифицираната си професия. Когато приключиха, Питър Брейнтри отиде в полицейския участък да провери дали Хенри няма нужда от нещо.

— Дали е възможно да се видя с него — обърна се той към сержанта на бюрото.

— Опасявам се, че не, сър — отвърна сержантът. Господин Уилт все още пи помага в разследването.

— Но не мога ли да му донеса някои неща? Той не се ли нуждае от нещо?

— Нуждите на господин Уилт са добре задоволени — отвърна сержантът и мислено отбеляза, че онова, от което Уилт явно се нуждае, е психиатричен преглед.

— Но не трябва ли да има адвокат?

— Когато господин Уилт поиска адвокат, ще му бъде позволено да се срещне с такъв — рече сержантът. — Уверявам ви, че до момента не е поискал.

* * *

Уилт наистина не бе поискал. След като най-сетне му разрешиха да поспи три часа, той излезе от килията си в дванайсет часа и закуси обилно в бюфета на участъка. После се върна в стаята за разпити, изтощен, небръснат и със засилено чувство, че е в центъра на невероятни събития.

— А сега, Хенри — рече инспектор Флинт, пускайки официалния тон една октава по-ниско с надеждата, че Уилт ще откликне, — да поговорим за тая кръв.

— Коя кръв? — попита Уилт, оглеждайки стерилната стая.

— Кръвта по стените на банята в дома на Прингсхаймови. Кръвта по площадката на стълбите. Знаеш ли как попаднала там? Имаш ли някаква представа?

— Никаква — рече Уилт. — Мога само да предположа, че на някой му е текла кръв.

— Именно — каза инспекторът, — и на кого по-точно?

— Ами кажете вие — рече Уилт.

— Знаеш ли какво открихме?

Уилт поклати глава.

— Не се ли сещаш?

— Не — каза Уилт.

— Открихме петна от кръв върху едни сиви панталони в твоя гардероб — рече инспекторът. Петна от кръв, Хенри, петна от кръв.

— Нищо чудно — възрази Уилт. — Искам да кажа, че ако човек потърси достатъчно усърдно, непременно ще намери петна от кръв във всеки гардероб. Работата е там, че на онзи купон не носех сиви панталони. Бях с джинси.

— Джинси ли? Сигурен ли си?

— Да.

— Значи петната от кръв в банята нямат нищо общо с петната по твоите сиви панталони?

— Инспекторе — рече Уилт, далеч съм от мисълта да ви уча как да си вършите работата, но нали имате технически отдел, специализиран в сравняването на петна от кръв. Мога ли да ви предложа да се възползвате от уменията на служителите му, за да установите...

— Уилт — каза инспекторът. — Уилт, когато стигна дотам, че да се допитвам до теб как да водя разследване за убийство, не само ще поискам съвета ти, но направо ще си подам оставката.

— Е? — рече Уилт.

— Какво е?

— Съвпадат ли? Съвпадат ли петната от кръв?

Инспекторът го изглежда сурово.

— Ами ако ти кажа, че съвпадат? — попита той.

Уилт сви рамене.

— Не съм в позиция да споря — рече той. — Ако кажете, че съвпадат, ще приема, че е така.

— Изобщо не съвпадат — каза инспектор Флинт, — но това нищо не доказва — продължи той, преди Уилт да успее да се наслади на този факт. — Абсолютно нищо. Трима души липсват. Първо, госпожа Уилт на дъното на оная дупка... не, не го казвай, Уилт, само не го казвай. После доктор Прингсхайм и шибаната госпожа Прингсхайм.

— А, това ми харесва — одобрително рече Уилт, — определено ми харесва.

— Кое ти харесва?

— Шибаната госпожа Прингсхайм. Много ѝ приляга.

— Знаеш ли, Уилт — меко рече инспекторът, — някой ден просто ще прекалиш.

— С вашето търпение ли? — попита Уилт.

Инспекторът кимна и запали цигара.

— Да ви кажа, инспекторе — рече Уилт, който започна да се чувства господар на ситуацията, — пушите прекалено много. Не е полезно за вас. Трябва да опитате...

— Уилт — каза инспекторът, — за двайсет и пет години служба нито веднъж не съм прибегвал до физическо насилие по време на разпит, но ето че идва определено време, определено време и място и определен заподозрян, когато и при най-добро желание...

Той стана и излезе. Уилт се облегна на стола и погледна флуоресцентната лампа. Щеше му се да престане да бръмчи. Започваше да го изнервя.

12.

Ситуацията в протока Ийл, тъй като Гаскел се бе заблудил и съвсем не бяха в Жабешкия залив или протока Фен — също започваше да изнервя всички. Опитите на Гаскел да поправи мотора постигнаха обратния ефект. Палубата бе оплескана с гориво и рече ли да тръгне по нея, човек се хлъзгаше на всяка крачка.

— За Бога, Джи, като те гледа човек, все едно си пускал петролна сонда — каза Сали.

— За всичко е виновен шибаният горивопровод — отвърна Гаскел, — оттам е всичко.

— А защо ти трябваше да го отваряш?

— За да видя дали не е запушен.

— Е, вече знаеш. И какво ще направиш сега? Ще седиш със скръстени ръце, докато свършим храната? Трябва да измислиш нещо.

— Защо аз? Защо ти не предложиш някакво решение?

— Да беше мъж на място...

— Мамка му — рече Гаскел — Чуйте гласа на освободената жена. Опре ли до дебелия, изведнъж трябва да бъде мъж. Какво ти става, мъжка жено? Ти ни докара тук, тъй че сега ти се оправяй. Не ме карай да бъде мъж с главно М, когато работата се оплеска. Вече съм забравил как става.

— Трябва да има начин да потърсим помощ — рече Сали.

— Как не! Просто се качи най-горе и огледай плажа от птичи поглед. Ще видиш папур, колкото ти душа иска.

Сали се качи на покрива на кабината и внимателно огледа хоризонта. Той отстоеше на десетина метра и представляваше море от тръстики.

— Ей там се вижда нещо като църковна камбанария — каза тя.

Гаскел се качи при нея.

— Наистина е църковна камбанария. Е, и какво?

— Ако изпратим светлинни сигнали, някой може да ги забележи.

— Блестяща идея. На едно тъй гъсто населено място като върха на камбанария непременно има хора, които чакат нашите сигнали.

— Не можем ли да изгорим нещо? Някой ще види пушека и...

— Да не си луда? Само запали нещо при цялото това гориво, разплискано наоколо, и тогава ще видят нещо, не ще и дума. Например експлодиращ катер с хвърчащи на всички страни трупове.

— Може да напълним един съд с гориво, да го пуснем през борда и да го отблъснем по водата, преди да го запалим.

— И да подпалим тръстиките? Какво, по дяволите, искаш да направиш? Холокост ли?

— Джи, сладурче, но ти изобщо не ми помагаш.

— Просто мисля с главата си, това е всичко — отвърна Гаскел.
— Ако продължиш да излизаш с такива блестящи хрумвания, ще ни забъркаш в още по-голяма каша от тая, в която вече сме забъркани.

— Не виждам защо — каза Сали.

— Аз ще ти кажа защо — рече Гаскел, — защото ти взе, че открадна тая шибана „Вечерница“. Затова.

— Не съм откраднала катера, просто...

— О, кажи го на ченгетата. Само им го кажи. Почни да палиш тръстиките и те веднага ще довтасат и ще почнат да задават въпроси. Например чий е този катер и как така ти плаваш с него, когато е чужд... Трябва да се измъкнем оттук без много шум.

В този миг заваля.

— Сега пък дъжд. Само това ни липсваше — каза Гаскел.

Сали слезе в кабината, където Ева разчистваше след обета.

— Божичко, Джи е безнадежден. Най-напред ни насади в тази плитчина на майната си, после прецака мотора, а сега казва, че не знае какво да нрави.

— Защо не отиде да потърси помощ? — попита Ева.

— Как? С плуване ли? Джи не може да доплува толкова далеч, ако ще животът му да зависи от това.

— Може да вземе гумения сал и да гребе, докато стигне до открито място — каза Ева. — Няма да му се наложи да плува.

— Гумения сал ли? Добре ли чух, че каза гумен сал? Какъв сал?

— Ами онзи в сандъка при спасителните жилетки. Трябва само да го надуем и...

— Милинка, колко си практична! — възкликна Сали и се втурна навън. — Джи, Ева се сети как да отидеш да потърсиш помощ. В сандъка при спасителните жилетки има надуваем сал.

Тя прерови сандъка и измъкна сала.

— Ако мислиш, че ще тръгна където и да е с тази измишльотина, по-добре помисли пак — рече Гаскел.

— Че какво му е на сала?

— В това време ли? Опитвала ли си се някога да управляваш такова нещо? Достатъчно зле е в слънчев ден, когато няма никакъв ветреца. А в тая буря веднага ще се озова в тръстиките, а и без друго дъждът ми замъглява очилата.

— Добре де, ще изчакаме вятърът да спре. Поне вече знаем как да се измъкнем оттук.

Тя се върна в кабината и затвори вратата. Отвън Гаскел приклекна до мотора и забърника в него с гаечния ключ. Само ако можеше да го накара да проработи!

— Мъжете — поде Сали презрително — все се пъчат, че са по-силният пол, но когато нещата се сплескат, ние, жените, трябва да ги измъкваме от кашата.

— Хенри също е непрактичен — каза Ева. — Бива го най-много да смени някой бушон. Дано да не се тревожи за мен.

— Ами, сигурно го е ударил на секс — рече Сали.

— Не, Хенри не е такъв.

— Е, значи оправя Джуди.

Ева поклати глава.

— Тогава просто беше пиян. Преди никога не е правил такова нещо.

— А ти откъде знаеш?

— Нали ми е съпруг.

— Съпруг, дрън-дрън. Просто те използва да миеш чиниите, да готвиш и да чистиш вместо него. Я кажи, какво ти дава той? Кажи де!

Ева се помъчи да сложи ред в неясните си мисли. Хенри наистина не ѝ даваше кой знае какво. Поне не можеше да се изрази с думи.

— Той се нуждае от мен — рече тя накрая.

— А, нуждаел се значи. А ти се нуждаеш от нуждата му, нали? Това е реториката на женския феодализъм. Щом спасиш живота

някому, после трябва да си му благодарна, че ти е позволил да го спасиш, тъй ли? Зарежи го тоя Хенри, той е мухльо.

Ева настръхна. Хенри може и да не беше нещо особено, но не й беше приятно да го обиждат.

— И Гаскел не е мъж за чудо и приказ — каза тя и отиде в кухнята.

Зад нея Сали легна на койката и разгърна един брой на „Плейбой“.

— Гаскел има гущери — обади се тя.

— Гущери ли?

— Пари, милинка. Мангизи. Онова, което кара света да се върти, както се пее в „Кабаре“. Да не мислиш, че се омъжих за него заради черните му очи. Ха, ха! Отдалеч мога да подуша едно милионче, само да се мерне.

— Никога не бих се омъжила за някого заради парите му — строго рече Ева. — Трябва да съм влюбена в един мъж. Наистина трябва.

— Прекалено много филми си гледала. Ти мислиш ли, че Гаскел беше влюбен в мен?

— Не знам, сигурно е бил.

Сали се изсмя.

— Ева, сладурчето ми, колко си наивна. Чакай да ти кажа нещо за Джи. Той си е пластмасов маниак. И шимпанзе ще чука, ако е облечено в пластмаса.

— О, не може да бъде! — рече Ева. — Това не го вярвам.

— Да не мислиш, че те карам да вземаш хапчета ей така, за нищо? Както се мотаеш в тоя найлонов бански, на Гаскел просто лигите му текат. Ако не бях тук, досега да те е изнасилил.

— Трудничко ще му бъде — каза Ева, — вземала съм уроци по джудо.

— Добре де, щеше поне да се опита. Всичко пластмасово го подлудява. Според теб за какво му беше оная кукла, а?

— Ами и аз се чудех.

— Можеш да престанеш да се чудиш — рече Сали.

— Все още не разбирам какво общо има това с факта, че си се омъжила за него — каза Ева.

— Ще ти поверя една малка тайна. Гаскел беше изпратен при мен...

— Изпратен ли?

— От доктор Фрийборн. Гаскел се консултирал с него за своя малък проблем и доктор Фрийборн ми го прати.

Ева я гледаше озадачена.

— И какво трябваше да направиш ти за него?

— Аз бях сурогат — каза Сали.

— Сурогат ли?

— Нещо като консултант по сексуалните проблеми — отвърна Сали. — Доктор Фрийборн ми изпращаше клиенти и аз им помагах.

— На мен такава работа едва ли ще ми допадне — каза Ева. — Не бих могла да разговарям с мъже за секс. Не се ли чувстваше неудобно?

— Е, свиква се, пък и има къде по-лоши начини да си изкарваш прехраната. И тъй, Джи дойде при мен с проблемчето си и аз го оправих, ама буквално го оправих, след което се оженихме. Делово споразумение. Паричките в брой.

— Искаш да кажеш, че...

— Искам да кажа, че аз си имам Гаскел, а Гаскел си има пластмасата. Това е еластична връзка. Брак по взаимна изгода.

Ева преглътна тази информация с известни затруднения. Някак си не изглеждаше редно.

— Ами неговите родители какво казаха? — попита тя. — Той разказа ли им как си му помогнала и тъй нататък?

— Какво казаха ли? Какво да кажат? Джи им обясни, че сме се запознали на един летен семинар и на дъртия Прингси за малко да му паднат алчните очички. Ех, сладурче, какъв женкар беше тоя тлъст късак! Можеше да продаде абсолютно всичко. Да пробута хладилници на ескимосите. И тъй, той ме прие. Виж, с мама Прингсхайм беше по-друго. Цупеше се и пуфтеше, и охкаше, но този малък свинчок държеше на своето. Двамата с Джи се върнахме в Калифорния, Джи се зае да изучава и пластмасата и оттогава двамката сме си все биоразтворими.

— Радвам се, че Хенри не е такъв — рече Ева. — Не бих могла да живея с обратен мъж.

— Миличка, Джи не е обратен. Нали ти казах, той просто си пада по пластмасата.

— Е, ами то е все едно да е обратен! — възрази Ева.

Сали си запали пура.

— Всички мъже се възбуждат от нещо рече тя. — Толкова са манипулируеми. Трябва само да им намериш цаката. Много са ми ясни тия работи.

— Хенри не е такъв. Щях да знам, ако беше.

— Ами куклата? Ето колко знаеш за твоя Хенри. Сега да не ми кажеш, че е голям любовник?

— Женени сме от дванайсет години. Съвсем естествено е да не го правим тъй често, както отначало. Толкова сме заети.

— Заети — клозети. Докато ти робуваш у дома, какво прави Хенри?

— Преподава в колежа. Има много часове и вечер се връща изморен.

— Часове — гъзове. Сега сигурно ще ми кажеш, че не и кръшкач, а?

— Не разбирам за какво говориш — рече Ева.

— Вероятно си има нещо настрана. Опъва секретарката си на бюрото.

— Той няма секретарка.

— Ами тогава някоя курсистка кокетка. Взимат си дипломите с чукане, нали ги знам. Виждала съм как става. Мен не можеш ме заблуди, достатъчно дълго съм била из разни колежи.

— Сигурна съм, че Хенри никога не би...

— Всички така говорят, а после хоп! Развод и младо гадже, а на теб ти остава да чакаш критическата и да зяпаш съседа през щорите.

— В твоята уста звучи така ужасно — каза Ева.

— Ами то си е ужасно, цицорестото ми сладурче. Направо си е ужасно. Трябва да предприемеш нещо, преди да е станало късно. Трябва да се освободиш от Хенри. Скъсай с него и си гледай кефа. Иначе сме обречени да робуваме на мъжете.

Ева седна на койката и се замисли за бъдещето. Май не й обещавахе кой знае какво. Оттук нататък сигурно нямаше да имат деца, а и надали щяха да забогатеят. Ще продължат да живеят на „Парквю авеню“ и да изплащат ипотеката, а Хенри може би щеше да я

остави заради някоя друга и какво тогава? Дори да не я напуснеше, животът все пак се изнизваше неусетно край нея.

— Уф, само да знаех какво да направя — рече тя след малко.

Сали се надигна и обвини раменете и е ръка.

— Защо не дойдеш с нас в Щатите през ноември? — каза тя. — Ако знаеш как ще го ударим на живот!

— О, няма да мога — отвърна Ева. — Няма да е честно спрямо Хенри.

* * *

Инспектор Флинт не страдаше от подобни угризения. Упорството на Уилт при усърдните разпити му показва, че той просто е по-корав, отколкото изглежда.

— Разпитваме го вече трийсет и шест часа — каза той на съвещанието на отдел „Убийства“ в полицейския участък — и не сме изкопчили още нищо от него. Ще бъде дълга и трудна работа и искрено се съмнявам дали ще успеем да го пречупим.

— Казах ви, че е костелив орех — обади се сержант Пенте.

— Абе, истински пън — каза Флинт. — И тъй, трябва ни конкретни доказателства.

В стаята се разнесе кикот, който бързо заглъхна. На инспектор Флинт не му беше до шеги.

— Доказателства, непоклатими доказателства, само това ще го пречупи. Това е единственото, което може да го изправи пред съда.

— Ама нали имаме доказателство — рече Йейтс. — То е на дън...

— Благодаря, сержант, много добре знам къде е. Аз обаче говоря за друго — доказателства за тройно убийство. За госпожа Уилт вече знаем. Ами семейство Прингсхайм? Смятам, че е убил и тримата и че другите два трупа са... — Той изведнъж млъкна, отвори досието, което лежеше на масата пред него, и измъкна оттам „Бележки върху насилието и разпадането на семейството“. Погледна ги за миг, после поклати глава. Не — промълви той, — не е възможно.

— Кое, сър? — попита сержант Йейтс. — С това копеле всичко е възможно.

Инспектор Флинт обаче не се издаде. Идеята, която изведнъж го бе осенила, бе прекалено ужасна.

— Както вече казах — продължи той, сега ни трябва веществени доказателства. Тези, с които разполагаме, са изцяло косвени. Искам повече данни за Прингсхаймови. Искам да знам какво е станало на оня купон, защо е станало и кой е бил там, а както сме я подкарали с Уилт, няма да измъкнем нищо от него. Снел, ти иди в Биохимическия факултет в университета и виж какво можеш да научиш за доктор Прингсхайм. Разбери дали някои от колегите му са били на купона. Разпитай ги. Донеси ми списък на приятелите му, на хобитата му, на гаджетата му, ако е имал. Проучи дали е имало някаква връзка между него и госпожа Уилт, която би могла да ни подсказе евентуален мотив. Джаксън, ти иди на „Роситър гроув“ и виж какво можеш да научиш за госпожа Прингсхайм...

Когато съвещанието приключи, из града плъпнаха детективи със задача да изготвят досие на семейство Прингсхайм. Свързаха се даже с американското посолство, за да разберат дали за тази двойка се знае нещо в Щатите. Разследването на убийството им започваше не на шега.

Инспектор Флинт се върна в кабинета си със сержант Йейтс и затвори вратата.

— Йейтс — каза той, — това е поверително. Не исках да го спомена пред другите, но имам гадното чувство, че знам защо този тип е толкова наперен. Да си виждал някога убиец, който да издържи трийсет и шест часов разпит, без да му мигне окото, след като знае, че сме установили къде е тялото на жертвата му с точност до последния инч?

Сержант Йейтс поклати глава.

— Все съм виждал нагли типове, особено откак премахнаха бесенето, ама този обира всички точки. Буйстващ психопат е, ако питате мен.

Флинт отхвърли тази мисъл.

— Психопатите се огъват лесно — възрази той. — Те признават убийства, които не са извършили, или убийства, които са извършили, но все нещо признават, а този Уилт се е запънал като магаре. Седи срещу мен и ми дава акъл как да водя следствието! Я погледни това той отвори досието и извади записките на Уилт. Да забелязваш нещо по-особено?

Сержант Йейтс прочете бележките два пъти от край до край.

— Е, явно няма високо мнение за нашите методи — рече той най-сетне. — Не ми се нрави това за ниското интелектуално равнище на средностатистическия полицаи.

— А какво ще кажеш за втора точка, подточка „г“? — попита инспекторът. — „Нарастваща употреба на сложни методи от страна на престъпниците — например различни тактики за отвличане на вниманието.“ Тактики за отвличане на вниманието! Това нищо ли не ти подсказва?

— Да не искате да кажете, че се опитва да отвлече вниманието ни от истинското престъпление към нещо друго?

Инспектор Флинт кимна.

— Искам да кажа, че съм готов бас да хвана, че когато най-сетне стигнем до дъното на оная шибана дупка, ще намерим надуваема кукла с вагина, издокарана с дрехите на госпожа Уилт. Така мисля.

— Но това е безумие!

— Безумие ли? Напротив, дяволски хитро го е измислил — рече инспекторът. — Затова си седи най-спокойно и се прави на глупак, понеже знае, че ни е пратил за зелен хайвер.

Замаяният сержант Йейтс се отпусна на един стол.

— Но защо? Защо изобщо му е трябвало да привлича внимание към убийството? Защо просто не си е кротувал и не се е държал нормално?

— Какво, и да съобщи, че госпожа Уилт е изчезнала? Забравяш за Прингсхаймови. Една съпруга изчезва — голяма работа! Да, ама двама от нейните приятели също изчезват и оставят къщата си обърната с краката нагоре и оплескана с кръв. Тая работа вече се нуждае от обяснение, няма как. И тъй, той ни подмамва по лъжлива следа...

— Но това изобщо няма да му помогне — възрази сержантът. — Добре де, дори да изкопаям надуваема кукла, каква полза за него? Това не значи, че ще прекратим разследването.

— Може би не, но така ще спечели една седмица, а през това време другите трупове ще се разтворят.

— Мислите, че е използвал вана с киселина, като в случая с Хей? — попита сержантът. — Колко ужасно!

— Разбира се, че е ужасно. Ти да не би да мислиш, че убийството е красиво нещо? Както и да е, него го пипнаха само защото тъпият педал сам им казал къде да търсят. Ако си беше държал езика зад зъбите още една седмица, нямаше да намерят абсолютно нищо. Всичко щеше да се е разтворило напълно. Освен това не знаех какво е използвал Уилт. Знам само, че е интелектуалец, тарикат и си въобразява, че ни води за носа. Най-напред го прибираме за разпит, може би дори го арестуваме и след всичко това — хоп, изкопаваме надуваема кукла! Ще изглеждаме като последните идиоти, ако се изтъпанчим в съда с надуваема кукла като доказателство за убийство. Ще станем за смях пред целия свят! И тъй, съдът ще отхвърли случая и какво ще стане, когато го приберем втори път, за да го разпитаме за истинските убийства? Ония от движението за граждански свободи ще впият зъби в гърлата ни като прилепи вампири.

— Това май обяснява защо досега не е пропищял за адвокат — рече Йейтс.

— Ами разбира се. За какво му е адвокат сега? Но я да го приберем втори път всички адвокати ще се хвърлят един през друг да му помагат. Ще вдигнат страшна врява за полицейското насилие и мъченията на невинни жертви. Просто няма да можем да си чуем гласа. За проклетите адвокати това ще е манна небесна. Първо надуваеми кукли, после никаква следа от труповете. И тъй, той ще се измъкне.

— Всеки ще рече, че това човече е психар — каза сержантът.

— Или гений, мамка му — рече Флинт с горчивина. — Господи, какъв случай! — Той яростно загаси цигарата си.

— Какво искате да направя? Да опитам ли да го притисна пак?

— Не, аз ще се заема с него. Ти иди в колежа и извади душата на шефа му, докато ти каже какво мисли за Уилт. Гледай да изкопчиш някоя мръсотийка за тоя негодник. В миналото му все трябва да има нещо, което можем да използваме.

Той тръгна по коридора и влезе в стаята за разпити. Уилт седеше на масата и нахвърляше бележки на гърба на една бланка. Не може да се каже, че се чувстваше като у дома си в участъка, но вече бе започнал да свикна с обстановката и мислите му се обърнаха към проблема с изчезването на Ева. Трябваше да признае, че петната от кръв в банята на Прингсхаймови го бяха разтревожили. За да убие времето, бе решил

да формулира мислите си писмено и тъкмо с това се занимаваше, когато инспектор Флинт влезе в стаята и хлопна вратата.

— Е, умник си ти, Уилт — рече той, като седна и дръпна бележките към себе си. — Можеш да четеш и да пишеш и имаш логичен, изобретателен ум, тъй че я да видим какво си написал тук. Коя е тази Етел?

— Сестрата на Ева — отвърна Уилт. Омъжена е за зеленчукопроизводител в Лутън. — Ева понякога ѝ гостува за седмица.

— Ами „кръв в банята“?

— Просто се чудех откъде се е взела там.

— А „свидетелства за бързо заминаване“?

— Опитвах се да обобщя мислите си за състоянието, в което е оставен домът на Прингсхаймови — каза Уилт.

— Опитваш се да ни бъдеш от помощ, а?

— Аз съм тук, за да ви помагам в разследването. Това е официалният термин, нали?

— Може и да е официалният термин, Уилт, но в този случай не отговаря на фактите.

— Едва ли отговаря много често — рече Уилт. — Това е един от изразите, които прикриват множество грехове.

— И престъпления.

— А по една случайност съсипват и репутацията на човека — продължи Уилт. — Надявам се, че си давате сметка какво правите с моята репутация, като ме държите тук. Достатъчно тежко е да знам, че ще прекарам остатъка от живота си, сочен от всички като човека, който е издокарал надуваема кукла с пътка в дрехите на жена си и я е пуснал в дупка. Не е нужно в добавка да ме мислят за убиец.

— Там, където ще прекараш остатъка от живота си, на никого няма да му пука какво си направил с оная кукла — рече инспекторът.

Уилт веднага се възползва от това признание.

— А, намерили сте я най-сетне — нетърпеливо рече той. — Чудесно, значи вече съм свободен да си вървя.

— Сядай и си затваряй устата! — изръмжа инспекторът. — Никъде няма да ходиш, а оттук ще излезеш само в голяма черна кола. Още не съм свършил с теб. Всъщност едва сега започвам.

— Боже, пак старата песен — каза Уилт. — Знаех си, че ще искате да започнем от самото начало. На вас от полицията само

първичните причини са ви в главата. Причина и следствие, причина и следствие. Кое се е явило най-напред, яйцето или кокошката, протоплазмата или демиургът? Предполагам, че този път ще ме питате какво е казала Ева, когато сме се обличали, за да отидем на купона.

— Този път — рече инспекторът — искам да ми кажеш защо натика проклетата кукла в онази дупка.

— Това вече е интересен въпрос — поде Уилт, но веднага замълча.

При настоящите обстоятелства едва ли щеше да е разумно да се старае да обясни на инспектор Флинт какво точно бе имал наум, когато пусна куклата в дупката. Инспекторът изобщо нямаше вид на човек, който лесно ще разбере, че един съпруг може да си представя, че убива жена си, без някога да осъществи фантазиите си. Преди да се втурне в тази неизследвана територия на ирационалното, щеше да е по-добре да изчака Ева да се появи лично на сцената. В нейно присъствие Флинт може би щеше да прояви съчувствие към него. Без Ева обаче това със сигурност нямаше да стане.

— Хайде да кажем, че просто съм искал да се отърва от тая гадост — продължи той.

— Хайде да не казваме нищо подобно — рече Флинт. — Да кажем, че си имал скрит мотив да я пхнеш в дупката.

Уилт кимна.

— Ще стигна и дотам — рече той.

Инспектор Флинт кимна насърчително.

— Така си и мислех. Е, какъв беше мотивът?

Уилт внимателно подбра думите си. Навлизаше в дълбоки води.

— Да кажем, беше един вид репетиция.

— Репетиция ли? Каква репетиция?

Уилт се замисли за миг.

— Интересна дума е „репетиция“ — каза той. — Идва от латинското *repetitio*, което значи „повторение“...

— Пет пари не давам откъде идва пресече го инспекторът, — искам да знам къде отива.

— Ако се замисли човек, звучи малко като „погребение“ — каза Уилт, продължавайки семантичния разбор.

Инспектор Флинт налага въдицата.

— Погребение ли? Чие погребение?

— Ами нечие — безгрижно отвърна Уилт. — Повторение, погребение... Да, може да се каже, че тъкмо това се случва, когато ексхумираш труп — изваждаш го повторно на бял свят.

— За Бога — извика инспекторът, — докога ще го усукваш? Каза, че си репетирал нещо и искам да знам точно какво!

— Една идея, съвсем обикновена идея — отвърна Уилт, — една от онези нетрайни рожби на фантазията, които пърхат като пеперуди из летния пейзаж на ума, носени от полъха на асоциациите, връхлитащи като внезапен порой... да, добре казано. Доста ми харесва.

— На мен пък хич не ми харесва — рече инспекторът и го изгледа свирепо. — Искам само да знам какво си репетирал. Това вече ще ми хареса.

— Нали ви казах. Една идея.

— Каква идея?

— Ами просто идея — рече Уилт. — Съвсем обикновена...

— Бога ми, Уилт — кресна инспекторът, — ако пак започнеш с шибаните пеперуди, ще престъпя навика, който не съм престъпил цял живот, и ще ти извия проклетия врат!

— Този път нямаше да спомена пеперудите — рече Уилт с укор, — щях да кажа, че имах идея да напиша книга...

— Книга ли? — изръмжа инспекторът. — И каква по-точно? Стихосбирка или криминален роман?

— Криминален роман — отвърна Уилт, благодарен за подсказването.

— Ясно — рече инспекторът. — Значи си се канел да напишеш трилър. Нека се опитам да отгатна сюжета. Един преподавател в технически колеж мрази жена си и решава да я убие...

— Продължавайте — каза Уилт, — дотук се справяте чудесно.

— Така си и мислех — рече Флинт с явна наслада. — Е, този преподавател си въобразява, че е голям умник и може да изиграе полицията. И без друго няма високо мнение за полицаите. И тъй умникът хвърля надуваема кукла в дупка, която ще бъде запълнена с бетон, надявайки се, че полицията ще загуби сума време, докато я и смъкне оттам, а междувременно заравя жена си другаде. Впрочем къде зарови госпожа Уилт, Хенри? Хайде да приключим с тая работа веднъж завинаги. Къде я навря? Само ми кажи. Ще ти олекне, като си признаеш.

— Никъде не съм я навирал. Хиляди пъти ви го казах. Колко пъти още трябва да ви повтарям, че нямам представа къде е!

— Едно ще ти кажа, Уилт — рече инспекторът след малко, когато си върна дар словото. — Все съм виждал нагли типове през живота си, ама на теб шапка ти свалям. Ти си най-хладнокръвното копеле, което съм имал нещастieto да срещна.

Уилт поклати глава.

— Знаете ли, жал ми е за вас, инспекторе — рече той, просто ми е жал. — Истината просто ще ви извади очите, а вие не я виждате.

Инспектор Флинт стана и излезе от стаята.

— Ей, ти — каза той на първия детектив, който му попадна. — Иди в стаята за разпити и почни да задаваш въпроси на онова копеле. Няма да спираш, докато не ти кажа.

— Какви въпроси?

— Всякакви. Каквото ти дойде на ума. И най-вече го питай защо е пъхнал надуваема кукла в оная дупка. Това е всичко. Питай го отново и отново. Ще го пречупя аз тоя тип!

Той се прибра в своя кабинет, тръсна се на стола и се помъчи да си събере мислите.

13.

Сержант Йейтс влезе в кабинета на господин Морис.

— Съжалявам, че ви безпокоя отново — рече той, — но имаме нужда от някои подробности за Уилт.

Ръководителят на катедрата по хуманитарна просвета вдигна поглед от програмата, в която се взираше с измъчено лице. Досега правеше отчаяни опити да намери кой да вземе „Зидари четвърта“. Прайс не можеше, защото имаше час с „Механици втора“, а Уилямс не би ги взел за нищо на света. Предния ден се бе прибрал у дома с нервно разстройство на стомаха и заплашваше да повтори изпълнението, ако някой му споменеше отново за „Зидари четвърта“. При това положение оставаше единствено господин Морис, който нямаше нищо против сержант Йейтс да го безпокои колкото си иска, след като това означаваше, че няма да се наложи да се изправя пред проклетите зидари.

— На драго сърце ще ви помогна — каза той с приветливост, която бе в любопитен контраст с изтерзания му поглед. — Какви подробности желаете да научите?

— Просто общите ви впечатления от човека рече сержантът. — Имаше ли нещо необичайно у него?

— Необичайно ли? — господин Морис се замисли за миг. Не можеше да се сети за нищо необичайно у Уилт, освен готовността му да преподава на най-ужасните групи година след година, и то съвсем безропотно. — Предполагам, че онова, което е добило размерите на фобия към „Повелителят на мухите“, може донякъде да се нарече необичайно, по аз самият никога не съм харесвал...

— Бихте ли изчакали за миг, господине — каза сержантът, като усърдно записваше в бележника си. — Споменахте фобия, нали?

— Всъщност имах предвид...

— Към мухи ли?

— Към „Повелителят на мухите“. Това е книга — рече господин Морис, който вече се колебаеше дали постъпи разумно, като спомена

този факт. Полицаяте не бяха особено чувствителни към онези тънкости на литературния вкус, от които бе съставено собственото му понятие за култура. — Надявам се, че не съм казал нещо неуместно.

— Напротив. Точно такива малки подробности ни помагат да си изградим представа за съзнанието на престъпника.

Мистър Морис въздъхна.

— Когато господин Уилт дойде при нас от университета, и за миг не ми е минавало през ума, че ще се окаже такъв.

— Разбира се. Господин Уилт казвал ли е някога обидни неща за жена си?

— Обидни ли? За Бога, не. Пък и нямаше нужда да го нрави. Ева сама се zlepоставяше. — Той хвърли отчаян поглед през прозореца към машината, която копаяше новата дупка.

— Значи според вас госпожа Уилт не беше много приятна жена?

Господин Морис поклати глава.

— Беше ужасна жена — рече той.

Сержант Йейтс наплюнчи края на писалката си.

— „Ужасна“ ли казахте, сър?

— Ами да. Веднъж взе участие в един мой вечерен курс по първоначални драматични умения.

— Първоначални? — рече сержантът и си записа думата.

— Да, макар че в случая с госпожа Уилт щеше да е по-уместно да се каже „първобитни“. Тя се хвърли в ролята с прекалено голяма жар, за да бъде убедителна. Нейната Дездемона спрямо моя Отело е нещо, което никога няма да забравя.

— Значи беше буйна жена, а?

— Нека да го кажа по следния начин — рече господин Морис, — ако Шекспир бе написал пиесата така, както госпожа Уилт я интерпретираше, накрая Отело щеше да е удушеният.

— Разбирам — отвърна сержантът. — Значи не е харесвала цветнокожите.

— Нямам представа какви бяха възгледите ѝ по расовия въпрос — рече господин Морис, — говоря за физическата ѝ сила.

— Яка жена ли беше?

— Много — каза господин Морис прочувствено.

Сержант Йейтс изглеждаше озадачен.

— Вижда ми се странно такава жена да се остави без борба господин Уилт да я убие — рече той замислено.

— На мен ми се вижда направо невероятно — съгласи се господин Морис. — Нещо повече, това показва наличието на отчаяна смелост у Хенри, каквато никога не съм подозирал у него, съдейки по поведението му в нашата катедра. Мога само да предположа, че го е направил в миг на умопомрачение.

Сержант Йейтс веднага се хвана за тези думи.

— Значи вие сериозно смятате, че не се е ръководил от здравия си разум, когато е убил жена си?

— Здрав разум ли? Не виждам нищо здравомислещо в това да убиеш жена си и да хвърлиш тялото ѝ в...

— Искah да кажа — поправи се сержантът, — значи вие смятате, че господин Уилт е луд.

Господин Морис се поколеба. В неговата катедри имаше мнозина, които би определил като умствено неуравновесени, но никак не му се искаше да разгласява този факт. От друга страна, това можеше да помогне на клетия Уилт.

— Да, така ми се струва — рече той накрая, защото беше добросърдечен човек. — Напълно е побъркан. Между нас да си остане сержант всеки, който е готов да преподава на тези непоносими млади разбойници, които идват при нас не може да е съвсем е всичкия си. Миналата седмица Уилт се сдърля е един от печатарите и го удариха по лицето. Мисля, че това може да има нещо общо е последвалите му деяния. Разчитам, че ще приемете думите ми като най-строго поверителни сведения. Не бих искал да...

— Разбира се — рече сержант Йейтс. — Е, да не ви губя повече времето.

Той се върна в полицейския участък и докладва на инспектор Флинт какво бе успял да разкрие.

— Луд за връзване — оповести сержантът. — Това е мнението на шефа му. Беше съвсем категоричен.

— В такъв случай той няма право да го държи на работа — каза Флинт. — Трябвало е да уволни тоя звяр.

— Да го уволни ли? От колежа? Знаете, че не могат да уволняват преподаватели. Там трябва да направиш наистина голяма дивотия, за да те натирят.

— Например да убиеш трима души. Е, от мен да зависеше, щях да им изпратя обратно тоя хубавец.

— Да не би още да се държи?

— Да се държи ли? Че той премина в настъпление. Първо докара мен до нервна криза, а сега и Болтън казва, че иска да го сменят. Не издържал повече на напрежението.

Сержант Йейтс се почеса по главата.

— Просто акълът ми не го побира — рече той. — Всеки ще реши, че е невинен. Чудя се кога ли ще почне да настоява за адвокат.

— Никога — каза Флинт. — За какво му е адвокат? Ако там имаше адвокат, който да го съветва, щях да измъкна истината от Уилт още преди часове.

* * *

С настъпването на вечерта в пролива Ийл се разрази истинска буря. Дъждът барабанеше по покрива на кабината, вълните се блъскаха в корпуса и катерът се килна на десния борд и заседна още по-дълбоко в тинята. Въздухът в кабината бе напоен с цигарен дим и лоши чувства. Гаскел бе отворил бутилка водка и вече бе доста пиян. За да убиват времето, играеха на думи.

— Моята представа за ада — рече Гаскел, — е да бъдеш затворен с двойка бентаджийки.

— Какво е бентаджийка? — попита Ева.

Гаскел се вторачи в нея.

— Не знаеш ли?

— Ами знам за бентове, например в Холандия...

— Мечето ми, колко си наивна — рече Гаскел. — Бентаджийка е...

— Я зарежи тая работа, Джи — прекъсна го Сали. — Кой е на ред?

— Аз — каза Ева. — Н... Е... значи „не“.

— Добавям към него Ф... Е... Л... Е... Н... и става Гаскел — каза Сали.

Гаскел сръбна още водка.

— Що за игра играем, дявол да го вземе? На думи или на откровения?

— Ти си наред — каза Сали.

Гаскел добави пред нейното „О“ „Д“. Д... И... Л...

— Опитай дали ти е по мярка.

Ева погледна критично изписаната дума.

— Нали не може лични имена — каза тя. — Преди малко не ми признахте Скуизи.

— Ева, цицоранчето ми, „дилдо“ не е лично име, а неприлична вещ. Това е сурогатен пенис.

— Какво?

— Няма значение — обади се Сали. — Хайде, ти си наред.

Ева разгледа своите букви. Омръзнали й бяха постоянните подсказвания, пък и все още искаше да разбере какво значи бентаджийка. А също и сурогатен пенис. Накрая изписа Л... Ю... Б... О... В... около О-то.

— Любовта е прекрасно нещо — рече Гаскел и пак нареди около Л-то буквите Д... И... Л... Д... О...

— Ама не може две — каза Ева. — Вече имаме едно дилдо.

— Това е различно — каза Гаскел. — С мустаци.

— Че каква е разликата?

— Питай Сали. Тя си пада по пенисите.

— Тъпанар такъв — рече Сали и добави П... Е... Д... А... към Л-то. — Имам предвид теб.

— Точно както казах. Ударихме го на откровения — каза Гаскел. — Защо просто не си направим групова изповед. Нека истината да лъсне, каквато си е.

Ева използва В, за да образува думата „верен“. Гаскел я последва с „курва“, а Сали изписа „ненормалник“.

— Страхотно — обади се Гаскел. — Азбучен идзин.

— Направо ме убиваш, вундеркинд такъв — каза Сали.

— Ти себе си гледай — отвърна Гаскел и плъзна ръка по бедрото на Ева.

— Долу лапата — каза Ева и го отблъсна.

Тя добави Г, Р и Х към Я — „грях“. Гаскел изписа „швестер“.

— Само не ми казвай, че е лично име.

— Е, аз поне не съм чувала тази дума — отвърна Ева.

Гаскел я изглежда втренчено и прихна да се смее.

— Сега вече чух всичко — рече той. — Като например че кунилинктус е лекарство против кашлица. Колко тъп може да бъде човек?

— Виж в огледалото и ще разбереш — каза Сали.

— О, да. Тъп съм, то се знае, щом се ожених за проклета курва и лесбийка, която постоянно краде чуждите съпруги и катери и какво ли още не. Но нашата цицорана тук обира всички точки. Тя е тъй дяволски лицемерна, та даже се преструва, че не е бентаджийка...

— Казах ти, че не зная какво значи това — рече Ева.

— Ами нека те осведомя, дебеланке. Бентаджийка значи лесбийка.

— Мен ли наричаш лесбийка? — възкликна Ева.

— Да — рече Гаскел.

Ева го зашлеви с всички сили по лицето. Очилата на Гаскел хвъркнаха, а той самият падна на пода.

— Почакай, Джи... — започна Сали, но Гаскел вече се бе изправил на крака.

— Много добре, тлъста кучко — каза той. — Щом искаш истината, ще я получиш. Първо, ти мислиш, че мъжленцето ти Хенри се е пъхнало в оная кукла без чужда помощ, но нека да ти кажа...

— Гаскел, затваряй си устата! — извика Сали.

— Друг път ще я затворя! Писна ми от теб и от гадните ти номера. Не стига, че те измъкнах от оня бардак...

— Не е вярно! — изкрещя Сали. — Това беше клиника, клиника за извратени типове като теб!

Ева не ги слушаше, а се взираше в Гаскел. Той я бе нарекъл лесбийка и бе казал, че Хенри не се е пъхнал в куклата по своя воля.

— Я ми кажи за Хенри! — извика тя. — Как попадна той в онази кукла?

Гаскел посочи Сали.

— Ами тя го пъхна там. На горкия тъпчо не му стига акъл, за да...

— Ти ли го пъхна там? — обърна се Ева към Сали. — Ти ли?

— Той се опита да ме накара, Ева. Опита се да...

— Не ти вярвам! — извика Ева. — Хенри не е такъв!

— Казвам ти, че се опита...

— Значи ти го пхна в куклата? — изкрещя Ева и се хвърли през масата към Сали.

Масата се преобърна с трясък, Гаскел се шмугна встрани към койката, а Сали изхвърча навън. Ева се изправи на крака и се втурна към вратата. Подведоха я, излъгаха я, изиграха я, а Хенри подложиха на такова унижение! Сега ще убие тая кучка Сали! Тя излезе на палубата. Сали се мерзелееше като тъмен силует напред. Ева заобиколи мотора и се хвърли към нея. В следващия миг се подхлъзна на сплесканата с гориво палуба, а Сали се стрелна край нея и бързо влезе в кабината, хлопна зад себе си вратата и я заключи.

Ева Уилт се изправи. Докато дъждът се стичаше по лицето ѝ, илюзиите, които я бяха поддържали през последната седмица, за миг се изпариха. Тя се видя като една глупава дебелана, зарязала съпруга си в гонитба на бляскав живот, който се бе оказал фалшив, престорен, изграден върху превзето дърдорене и измамно богатство. В добавка Гаскел я беше нарекъл лесбийка. Ева изведнъж осъзна с дълбока погнуса какво всъщност означаваше терапията-чрез-докосване. Олюлявайки се, тя отиде до един сандък на палубата и седна върху него.

Самоомерзението, което изпитваше, бавно се превърна в гняв и студена омраза към Прингсхаймови. О, ще им даде да разберат. Ще има да се разкайват, че са я срещнали. Тя стана, отвори сандъка, измъкна спасителните жилетки и ги хвърли през борда. После наду гумения сал, пусна го във водата и го възседна. Остави се водата да я носи и се отпусна на сала. Той се клатеше обезпокоително, но Ева не изпитваше страх. Бе се заела да си отмъсти на Прингсхаймови и вече не я беше грижа какво ще стане с нея. Тя гребеше по малките вълни, бутайки спасителните жилетки пред себе си. Вятърът биеше в гърба ѝ и салът се носеше с лекота. След пет минути тя заобиколи тръстиките и вече не се виждаше от корабчето. Отпред в тъмното беше откритата вода, лодките и отвъд тях — твърда земя.

Но скоро разбра, че вятърът я носи настрани в тръстиките. Дъждът бе спрял ѝ Ева лежеше на сала, задъхвайки се от усилието. Щеше да ѝ е по-лесно без спасителните жилетки. Вече се бе отдалечила достатъчно от корабчето. Тя ги скри в тръстиките, но се поколеба. Може би трябваше да остави една. Ева успя да я измъкна от

пакета и да я навлече. После легна ничком на сала и загреба към разширяващия се канал.

Сали се облегна на вратата на кабината и изгледа Гаскел с ненавист.

— Идиот такъв! — каза тя. — За какво ти трябваше да си отваряш гадната уста? И какво ще правиш сега, дявол да го вземе?

— Като начало ще се разведа с теб — отвърна Гаскел.

— Ще те разоря от издръжки.

— Хич не си го мисли. Няма да видиш пукнат цент — рече Гаскел и отпи от водката.

— Най-напред ще видя трупа ти — каза Сали.

Гаскел се ухили.

— Моя труп ли? Ако някой умре тук, това ще си ти. Цицорестото сладурче е жадно за кръв.

— След малко ще й мине.

— Така ли мислиш? Ами опитай да отвориш вратата, щом си толкова сигурна. Хайде де, отключи я!

Сали се дръпна по-далеч от вратата и седна.

— Този път наистина здравата я загази — каза Гаскел. — Избрала си си шампионка по борба.

— Излез навън и я успокой — рече Сали.

— Как пък не! По-скоро бих играл на сляпа баба с носорог — той легна на койката, доволно ухилен. — Знаеш ли, страшно е смешна цялата ситуация. Този път освободи неандерталка. Женско освобождение в палеолита. Тя е Тарзан, а ти си Джейн. Да, набавила си си див звяр от джунглата.

— Много смешно — каза Сали. — А твоята роля каква е?

— Аз съм Ной. Е, поне бъди благодарна, че тя няма пушка.

Той придърпа една възглавница под главата си, обърна се и заспа. Сали остана да седи, взирайки се злобно в гърба му. Беше уплашена. Реакцията на Ева бе тъй бурна, че напълно изличи доверието й в собствената изобретателност Гаскел беше прав. В поведението на Ева Уилт имаше нещо първично. Сали потръпна при мисълта за тъмната фигура, устремена към нея на палубата. След малко стана, отиде в камбуза и намери дълъг остър нож. После се върна в кабината,

провери дали вратата е добре залостена, легна на своята койка и се помъчи да заспи. Сънят обаче не идваше. Отвън се чуваха най-различни шумове. Вълните плискаха в борда. Вятърът виеше. Господи, колко объркано беше всичко! Сали стисна по-здраво ножа и се замисли за Гаскел и за думите му за развод.

* * *

Питър Брейнтри седеше в кантората на адвоката Госдаик и обсъждаше проблема с Уилт.

— Прибраха го в понеделник, а днес е четвъртък. Безспорно нямат право да го държат толкова дълго, без да се е срещнал с адвокат.

— Ако той самият не пожелае и ако полицаите искат да го разпитват, а той е готов да отговаря на въпросите им и отказва да потърси законните си права, не виждам какво бих могъл да направя — каза Госдаик.

— Сигурен ли сте, че положението е такова? — попита Брейнтри.

— Доколкото разбирам, положението е точно такова. Господин Уилт не е пожелал да се види с мен. Разговарях с дежурния инспектор, вие сам ме чухте, и изглежда съвсем ясно, че по някаква необяснима причина господин Уилт е готов да помага на полицията, докато присъствието му в полицейския участък се смята за необходимо. Ако някой откаже да потърси собствените си законни права, може да обвинява единствено себе си за положението, в което се намира.

— Но напълно ли сте сигурен, че Хенри е отказал да се види с вас? Не е ли възможно от полицията да лъжат?

Господин Госдаик поклати глава.

— Познавам инспектор Флинт от дълги години. Не е човек, който ще попречи на един заподозрян да се възползва от правата си. Не, господин Брейнтри, съжалявам. Искам да ви помогна, но да ви кажа честно, при тези обстоятелства не съм в състояние да направя нещо. Предпочитанието на господин Уилт към компанията на полицейските служители е съвсем необяснимо за мен, но ме лишава от възможност да се намеся.

— Нали не мислите, че го малтретират?

— Да го малтретират? Скъпи приятелю, явно сте гледали твърде много стари филми по телевизията. В тази страна полицаите не си служат с насилствени методи.

— Да, но бяха доста брутални с някои от нашите курсисти, които участваха в демонстрации — изтъкна Брейнтри.

— А, курсистите са друго нещо, особено курсистите, които участват в демонстрации. Те наистина си получават заслуженото. Политическите провокации са едно, а домашните убийства от типа, в който явно се е забъркал вашият приятел господин Уилт, попадат в съвсем различна категория. Мога честно да заявя, че в цялата си практика не съм попадал на случай, при който полицаите да не се отнасят към домашен убиец с голямо внимание и дори с известно съчувствие. В края на краищата те самите са почти до един семейни, пък и господин Уилт има научна степен, а това винаги помага. Ако сте професионалист — а каквото и да говорят някои хора, преподавателите в техническите колежи също са професионалисти, макар и полупризнати, — можете да бъдете сигурен, че полицията няма да прибегне до нежелателни действия. Уверявам ви, че господин Уилт е в пълна безопасност.

* * *

Уилт наистина се чувстваше в безопасност. Той седеше в стаята за разпити и съзерцаваше с интерес инспектор Флинт.

— Мотивът ли? Това вече е интересен въпрос — каза той. — Ако ме бяхте попиташ защо изобщо се ожених за Ева, бих се затруднил да обясня. Просто тогава бях много млад и...

— Уилт — рече инспекторът, — не те питам защо си се оженил за нея. Питам те защо реши да я убиеш.

— Не съм решавал да я убия — отвърна Уилт.

— Значи беше спонтанно, така ли? Моментен импулс, на който не можа да устоиш? Безумна постъпка, за която сега съжаляваш?

— Нищо подобно. Първо, не беше действие, а чиста фантазия.

— Значи все пак признаваш, че тази мисъл ти е минавала през ума?

— Инспекторе — рече Уилт, — ако се поддавах на всеки импулс, който ми е минавал през ума, отдавна щях да съм осъден за педофилия, содомия, кражба с взлом, нападение с цел нанасяне на тежка телесна повреда и масово убийство.

— Искаш да кажеш, че всички тези импулси са ти минавали през ума?

— По едно или друго време — отвърна Уилт.

— Явно имаш дяволски странно съзнание.

— Кое то впрочем споделям с огромната част от човечеството. Сигурен съм, че и вие в мигове на съзерцание...

— Уилт — рече инспекторът, — аз нямам мигове на съзерцание. Или поне нямах, докато не те срещнах. Значи признаваш, че си мислел да убиеш жена си...

— Казах, че идеята ми е минавала през ума, особено когато ми се е налагало да разходя кучето. Това е игра, която играя със себе си, но нищо повече.

— Игра ли? Извеждаш кучето на разходка и умуваш как да убиеш госпожа Уилт? Аз това не го наричам игра. Наричам го предумисъл.

— Нелошо казано — отвърна Уилт с усмивка. — Предумисъл. Представете си Ева как седи в поза лотос на килимчето във всекидневната и си мисли прекрасни неща. Аз пък водя скапаното псе на разходка и си мисля ужасии, докато Клем се облекчава на тревата в Гренвил гардънс. И в двата случая крайният резултат е един и същ. Ева става да готви вечерята и да мие чинии, аз се прибирам, гледам телевизия или чета и после си лягам. Нищо не се променя, всичко си остава както е било.

— Вече не — каза инспекторът. — Жена ти е изчезнала от лицето на земята заедно с блестящ млад учен и съпругата му, а ти седиш тук и чакаш да бъдеш обвинен в убийството им.

— Кое то не съм извършил — рече Уилт. — Е, случват се такива неща. Пръстът на съдбата се раздвижва и изписва...

— Майната му на пръста на съдбата. Къде са те? Къде си ги натикал? Рано или късно ще ми кажеш.

Уилт въздъхна.

— Ще ми се да можех — рече той, — повярвайте ми. Сега вече имате пластмасовата кукла и...

— Все още нямаме нищо, ама нищичко. Продължаваме да пробиваме твърдата скала. Ще извадим онова, което е долу, най-рано утре.

— Значи имам на какво да се надявам — каза Уилт. — Предполагам, че тогава ще ме пуснете да си вървя.

— Как ли пък не. В понеделник ще те изпратя на съда.

— Без каквото и да е доказателство за убийство? Без труп? Не можете да направите това.

Инспектор Флинт се усмихна.

— Уилт — рече той, имам новина за теб. Не се нуждаем от труп. Можем да те задържим по подозрение, да те изправим пред съда и да те намерим за виновен без наличието на труп. Може и да си умен, но явно не познаваш законите.

— Е, в такъв случай ви е лесно. Значи можете да излезете на улицата, да хване те някой минувач, да го довлечете тук и да го обвините в убийство без каквато и да е улика?

— Улика ли? Че малко ли улики имаме? Имаме опръскана с кръв баня с разбита врата. Имаме празна къща, обърната с краката нагоре и някакво проклето нещо, завряно в онази дупка, а ти си мислиш, че нямаме улики. Май здравата си се объркал.

— Така ставаме двама — каза Уилт.

— И още нещо ще ти кажа, Уилт. Бедата при копелета като теб е, че сте прекалено хитри. Много се престаравате и така сами се издавате. Ако бях на твоето място, щях да направя две неща. Знаеш ли кои са те?

— Не — отвърна Уилт, — нямам представа.

— Първо, щях хубавичко да измия банята, и второ, щях да стоя настрана от оная дупка. Нямах да се опитвам да пускам лъжлива следа с бележките и да се постарая нощният пазач непременно да ме забележи, и да цъфна посред нощ в дома на господин Брейнтри, до ушите окалян. Щях да си опека добре работата и да си кротувам.

— Но аз изобщо не знаех за оная кръв в банята, а ако не беше проклетата кукла, нямах и да припаря до дупката. Щях просто да си легна, а вместо това се натрясах и се държах като идиот.

— Нека да ти кажа още нещо, Уилт — рече инспекторът. — Ти си идиот, адски хитър наистина, но все пак идиот. Имаш нужда от психиатър.

— Да, това все пак би било някакво разнообразие — каза Уилт.

— Кое?

— Да се срещна с психиатър, вместо да седя тук и да понасям обиди.

Инспектор Флинт го изглежда замислено.

— Сериозно ли говориш? — попита той.

— За кое?

— Ами за психиатъра. Готов ли си да бъдеш прегледан от квалифициран специалист?

— Защо не? — каза Уилт. Готов съм на всичко, само и само времето да минава по-бързо.

— Съвсем доброволно, нали разбираш. Никой не те кара насила, но щом сам искаш...

— Чуйте, инспекторе, на драго сърце ще се срещна с психиатър, ако това ще ми помогне да ви убедя, че не съм убил жена си. Можете да ме проверите и с детектор на лъжата. Можете да ме натъпчете с ония хапчета, които карат човек да говори истината. Можете да...

— Няма нужда да прибъгваме до такива неща — каза инспектор Флинт и се изправи. — Един добър психиатър ще свърши отлична работа. И не си въобразявай, че можеш да се измъкнеш, като се преструваш на невменяем. Те много добре разбират кога човек се прави на луд.

Той тръгна към вратата, но изведнъж спря. После се върна и се наведе през масата.

— Кажи ми, Уилт — рече той. — Само едно нещо ми кажи. Как тъй си седиш тук толкова спокойно? Жена ти е изчезнала, имаме доказателства за убийство, имаме нейно копие, ако може да се вярва на думите ти, заринато под десет метра бетон, а на теб окото ти не мига. Как го правиш?

— Инспекторе — отвърна Уилт, — ако бяхте преподавали на газопроводчици в продължение на десет години и през това време ви бяха задавали всичките тия идиотски въпроси, които задават на мен, щяхте да разберете. Освен това не познавате Ева. Когато се срещнете с нея, ще ви стане ясно защо не съм разтревожен. Ева е напълно способна сама да се грижи за себе си. Може и да не е много умна, но има вродено умение да оцелява.

— За Бога, Уилт, щом е живяла дванайсет години с теб, все трябва да е имала нещо такова.

— И още как. Ева ще ви допадне, когато се запознаете с нея. Просто ще си паснете отлично. И двамата сте лишени от въображение и имате мания да се занимавате с дреболии. Можете да вземете купчинка пръст, направена от червей, и да я превърнете в същински Еверест.

— Червей ли? Уилт, направо ми се гади от теб — каза инспекторът и излезе.

Уилт стана и се поразтъпка из стаята. Беше му дотегнало да седи на едно място. От друга страна, бе доволен от поведението си. Беше надминал себе си и се гордееше, че се държи така добре в ситуация, която човечето хора ще сметнат за ужасна. Ала за Уилт това бе първото истинско предизвикателство, с което се сблъскваше от много време насам. Някога такова предизвикателство бяха газопроводчиците и зидарите, но той се бе научил как да се справя с тях. Човек трябваше просто да ги прикотка. Да ги остави да говорят, да задават въпроси, да ги развлича, да приема неуместните им забележки и сам да пуска такива, но най-вече да отхвърля предубежденията им. Когато твърдяха нещо с абсолютна убеденост, например че от Кале нататък са само чернилки, човек трябваше просто да се съгласи и да добави, че половината велики мъже в английската история са били чужденци като Маркони или лорд Бийвърбрук, и че даже майката на Чърчил била американка, после да продължи, че всъщност първите англичани са били уелсци, викинги и датчани, оттам да премине през индийските доктори до Националната здравна служба, контрола на раждаемостта и всяка друга тема под слънцето, която ще ги накара да млъкнат смаяни, мъчейки се отчаяно да измъдрят някой решаващ аргумент, за да му докажат, че греши.

Инспектор Флинт не беше по-различен. Беше по-настойчив, но тактиката му бе абсолютно същата. Освен това тъй здраво бе оплел конците, че на Уилт даже му беше забавно да го гледа как се мъчи да му лепне престъпление, което не бе извършил. Това го караше да се чувства почти значителен и така мъжествен, както много отдавна не се бе чувствал. Беше невинен, това не подлежеше на съмнение. В един свят, в който всичко не съмнително, несигурно и неустановено, неговата невинност бе безспорен факт. За пръв път в зрелия си живот

Уилт знаеше, че е абсолютно прав и това знание му даваше неподозирана сила. Освен това бе напълно убеден, че по някое време Ева ще се появи жива и здрава и съвсем ще свие знамената, когато разбере до какви последици е довела импулсивността ѝ. И така ѝ се падаше, задето му подхвърли оная отвратителна кукла. Ще има да се кае за това до края на живота си. Да, ако някой загазеше от цялата работа, това щеше да е милата Ева с нейното командорене и неизчерпаемата ѝ активност. Доста щеше да се поизпоти, докато обясни всичко на Мейвис Мотръм и на съседите. Уилт се усмихна при тази мисъл. Дори в колежа щяха да се видят принудени да се отнасят с него другояче занапред, да го уважават повече. Уилт познаваше либералната съвест твърде добре и бе сигурен, че ще изглежда като мъченик при завръщането си. Ако не и като герой. Всички щяха да се разчекнат от старание да убедят самите себе си, че всъщност не са го смятали за виновен. Щяха да му дадат и повишение, не защото бе добър преподавател, а за да облекчат гузната си съвест. Да, щяха да посрещнат с радост блудния син.

14.

Но засега в колежа и дума не можеше да става за радостно посрещане на блудния син. Предстоящото посещение на комисията в петък, което очевидно щеше да съвпадне с изравянето на покойната госпожа Уилт, предизвикваше нещо твърде напомнящо паника. Управителното тяло заседаваше почти непрекъснато и паметните записки се разпространяваха с такава скорост, че преди човек да е прочел едната, пристигаше следващата.

— Не можем ли да отложим посещението? — попита доктор Кокс. — Не виждам как ще обсъждам с тях библиографии в кабинета, докато пред прозореца изравят от земята госпожа Уилт на парчета.

— Помолих полицията да действа колкото може по-незабележимо — каза доктор Мейфийлд.

— Със забележителна липса на успех, поне засега — обади се доктор Борд. — Толкова бият на очи, че няма накъде повече. Ето, вижте, около дупката се въртят поне десет души.

Заместник-директорът внесе по-ведра нотка.

— Навярно ще се зарадвате да чуете, че успяхме да поправим прекъснатия кабел за захранването на столовата — обяви той пред събранието, — така че поне ще получим хубав обед.

— Де да бях в състояние да ям — рече доктор Кокс. Сътресенията през последните няколко дни никак не допринесоха за подобряване на апетита ми, пък и като сетя за горката госпожа Уилт...

— Опитайте се да не се сецате за нея — каза заместник-директорът, но доктор Кокс поклати глава.

— Вие се опитайте да не се сецате за нея, докато онази проклета машина боботи по цял ден под прозореца на кабинета ви.

— Като стана дума за сътресения — обади се доктор Борд, — още не мога да проумея как така машинистът на този механичен тирбушон не беше убит на място, когато преряза електрическия кабел.

— Като се имат предвид проблемите, пред които сме изправени, не мисля, че този въпрос е от съществено значение в настоящия

момент — каза доктор Мейфийлд. — Сега е важно да подчертаем пред членовете на комисията, че това е интегриран курс с фундаментална субструктура, основана тематично на едновременното присъствие на културни и социологични фактори, които далеч не са вътрешно несъизмерими, и отличаваща се със солиден дял академично съдържание, предназначено да даде на курсистите интелектуален и церебрален...

— Кръвоизлив? — подсказа доктор Борд.

Доктор Мейфийлд му отправи унищожителен поглед.

— Наистина смятам, че сега не е време за фриволности — гневно рече той. — Или сме предани на идеята за общата диплома за научен профил, или не сме. Освен това разполагаме само с един ден, за да структурираме нашето тактическо настъпление пред комисията. И тъй, какво ще изберем?

— Има ли значение? — попита доктор Борд. — Какво общо има нашата преданост или отсъствието ѝ със структурирането, по липса на по-добра дума, на тъй нареченото тактическо настъпление пред комисията, която всъщност настъпва към нас, тъй като пътува от Лондон към нашия колеж, а не обратното?

— Господин заместник-директор — каза доктор Мейфийлд, — наистина съм принуден да протестирам. Отношението на доктор Борд на този последен етап от играта е съвсем неразбираемо. Ако доктор Борд...

— Можеше да разбере поне една десета от жаргона, който доктор Мейфийлд очевидно смята за английски е език, навярно щеше да успее по-добре да изрази мнението си — прекъсна го доктор Борд. — Прилагателното „неразбираем“ важи за синтаксиса на доктор Мейфийлд, а не за моето отношение. Винаги съм твърдял...

— Господа — каза заместник-директорът, — мисля, че на този етап ще е най-добре да избегнем кавгите и да се заловим за работа.

Настъпи кратка тишина, нарушена от доктор Кокс:

— Не мислите ли, че можем да помолим полицията да постави параван около онази дупка? — попита той.

— Непременно ще им дам тази идея — каза доктор Мейфийлд. Преминаха към въпроса за банкетa.

— Уредил съм да се раздадат много напитки още преди обeда — каза заместник-директорът, — а самият обeд ще бъде по-късно, за да

имат възможност да изпаднат в подходящо настроение, тъй че следобедните сесии да се посъкратят и да преминат, както се надяваме, по — гладко.

— Стига само от снабдителския отдел да не сервират супа „добра съпруга“ — рече доктор Борд.

Всички се разотидоха в злъчно настроение.

* * *

Така протече и срещата на господин Морис с криминалния репортер на „Сънди поуст“.

— Изобщо не съм казвал, че ръководното ми правило е да наемам на работа маниакални убийци! — кресна той на репортера. — Освен това всичко, което казах, трябваше да си остане строго поверително.

— Но нали действително сте заявили, че според вас Уилт е побъркан и че на доста лектори от катедрата по хуманитарна просвета им хлопа дъската?

Господин Морис го изгледа с омерзение.

— Ако трябва да бъда точен, казах, че някои от тях са...

— Изкукуригали? — подсказа репортерът.

— Нищо подобно! — извика господин Морис. — Просто са, е, да речем, леко неуравновесени.

— От полицията не ми предадоха вашите думи така. Те казаха, цитирам...

— Хич не ме интересува какво са ви предали от полицията. Аз знам какво съм казал и какво не съм и ако намекувате...

— Нищо не намекувам. Вие сте направили изявление, че половината ви преподаватели са смахнати и аз се опитвам да проверя това.

— Да го проверите ли? — изръмжа господин Морис. — Приписвате ми думи, които никога не съм казвал, и наричате това проверка?

— Казахте ли ги, или не? Само това ви питам. Ако изразявате мнение за персонала си...

— Господин Макартър, какво мисля за моя персонал си е лично моя работа. Тя няма нищо общо с вас или с тоя парцал, който представлявате.

— Три милиона души с интерес ще прочетат мнението ви в неделя сутрин — отвърна господин Макартър. — И хич няма да се учудя, ако тоя тип Уилт заведе дели срещу вас, стига да се измъкне от дранголника.

— Да заведе дело ли? Че за какво, по дяволите, би могъл да ме съди?

— Като начало за това, че сте го нарекли маниакален убиец. Заглавието „РЪКОВОДИТЕЛ НА КАТЕДРАТА ПО ХУМАНИТАРНА ПРОСВЕТА НАРИЧА ПРЕПОДАВАТЕЛ МАНИАКАЛЕН УБИЕЦ“ като нищо ще ви струва петдесет хиляди. Много ще се учудя, ако получи по малко.

Господин Морис се видя докаран до просяшка тояга.

— Дори вашият вестник няма да напечата такова нещо — измънка той. — Искам да кажа, че Уилт като нищо ни даде и вас под съд.

— О, ние сме свикнали да ни съдят за клевета. За нас тия дела са като „Отче наш“, пък и не ни одрусват много. Е ако проявите малко повече готовност за сътрудничество...

Той остави намека недоизречен, за да даде възможност на господин Морис да го смели.

— Какво искате да знаете? — попита той с твърде нещастно изражение.

— Имате ли някакви сочни историйки за нас? — попита господин Макартър. — Нали знаете за какво става дума: Оргии по време на лекции и други такива. Това винаги грабва публиката — хлапаци, които са го ударили на секс и разни подобни. Дайте ни една добра историйка и ще ви оставим на мира за Уилт.

— Вън от кабинета ми! — изрева господин Морис.

Господин Макартър се изправи.

— Ще съжалявате — рече той и се упъти към столовата на курсистите, за да изрови някоя мръсотийка за господин Морис.

* * *

— Никакви тестове възмутено — рече Уилт. — Те са измама.

— Така ли мислите? — запита доктор Питман, консултант психиатър към Фенлъндската болница и професор по криминална психология в университета.

Яйцевидният му череп просто се хвърляше на очи.

— Според мен това е очевидно — отвърна Уилт. — Ако ми покажете мастилено петно и аз си помисля, че прилича на баба ми, просната в локва кръв, наистина ли смятате, че ще бъда тъй глупав, та да ви го кажа? Трябва да съм съвсем смахнат, за да направя подобно нещо. Не, ще ви отговоря, че ми прилича на пеперуда, кацнала на мушката. И всеки път ще е същото. Най-напред ще си помисля на какво ми прилича и после ще кажа нещо съвсем различно. И какво ще разберете от това?

— Все пак и в този случай могат да бъдат направени известни заключения — отвърна доктор Питман.

— Защо тогава са ви нужни мастилени петна? — каза Уилт. Доктор Питман си отбеляза интереса на Уилт към кръвта и петната. — Може да се тръгне от формата на черепа.

Доктор Питман мрачно изтри очилата си. Не обичаше заключенията, направени от формата на черепа.

— Господин Уилт — рече той, — аз съм тук по ваша молба, за да установя вменяемостта ви и най-вече за да изразя мнение дали ви смятам способен да убиете жена си и да се отървете от тялото ѝ по особено жесток и отблъскващ начин. Няма да позволя на нито една ваша дума да повлияе на моето окончателно и обективно решение.

Уилт изглеждаше озадачен.

— Струва ми се, че не си оставихте много възможности за маневри. След като отхвърлихме всички механични средства от рода на тестовите, според мен остават само думите ми, за които можете да се заловите. Освен ако, разбира се, не смятате да се заемете с издатините по черепа ми. Впрочем това не е ли малко отживял метод?

— Господин Уилт — рече доктор Питман, — фактът, че очевидно притежавате садистични наклонности и ви доставя удоволствие да изтъквате физическите недъзи на хората, в никакъв случай не би ме накарал да заключа, че сте способен на убийство...

— Много благородно от ваша страна — каза Уилт, — въпреки че, да си призная честно, според мен всеки е способен на убийство при

добри, или по-точно при лоши обстоятелства.

Доктор Питман потисна импулса си да му каже, че е свършено прав. Вместо това се усмихна с издадената си челюст.

— Определяш ли себе си като рационален човек, Хенри? — попита той.

Уилт се начумери.

— Придържайте се към „господин Уилт“, ако обичате. Това може и да не е платена консултация, но все пак предпочитам известна официалност.

Усмивката на доктор Питман се изпари.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Не, не бих се нарекъл рационален човек — отвърна Уилт.

— Значи ирационален?

— Нито само едното, нито само другото. Просто човек.

— Нима човекът не е или едното, или другото?

— Доктор Питман, това спада към вашата област, а не към моята, но според мен човекът е способен да разсъждава разумно, ала не и да действа в изцяло разумни граници. Човекът е животно, еволюирало животно, макар че, като се замислим, всички животни са еволюирали, ако вярваме на Дарвин. Да речем, човекът е опитомено животно, което е запазило някои черти на дивата природа...

— А какво животно сте вие, господин Уилт? — попита доктор Питман. — Опитомено или диво?

— Ето че пак стигаме дотук. Тези прелестно прости двойствени категории, които сякаш са завладели изцяло съвременния ум. Или — или. Киркегор, като би казала оная кучка Сали Прингсхайм. Не, аз не съм изцяло опитомен. Питайте жена ми. Тя може да изрази мнение по въпроса.

— В какво отношение не сте опитомен?

— Пърдя в леглото, доктор Питман. Обичам да пърдя в леглото. Това е тръбният зов на човекоподобната маймуна в мен, която утвърждава териториалния си императив по единствения възможен за нея начин.

— Единствения възможен за нея начин?

— Вие просто не познавате Ева — каза Уилт. — Когато се запознаете, ще видите, че утвърждаването е нейната силна страна, не моята.

— Да не би да се чувствате потиснат от госпожа Уилт?

— Аз съм потиснат от госпожа Уилт.

— Значи ви тормози? Поема доминираща роля?

— Ева си è, доктор Питман. Тя няма нужда да поема каквото и да било. Тя просто è.

— И какво è, ако мога да знам?

— Тук е въпросът — рече Уилт. — Кой ден сме днес? На това място човек губи представа за времето.

— Четвъртък.

— Е, щом днес е четвъртък, Ева е Бърнард Лийч.

— Бърнард Лийч ли?

— Керамикът, доктор Питман, прочутият керамик — отвърна Уилт. — Утре пък ще е балерината Марго Фонтейн, а в събота, когато играем бридж със семейство Мотръм, ще е Омар Шариф. В неделя обикновено е Елизабет Тейлър или Една О'Брайън, а в неделните следобеди двамата излизаме на разходка с колата и тогава тя е Ева Уилт. Това е кажи-речи единственият момент от седмицата, когато се срещам с Ева Уилт, и то само защото шофирам и тя няма какво да прави, освен да седи мирно и да ми трие сол на главата.

— Започвам да разбирам схемата — каза доктор Питман. — Значи госпожа Уилт е била... е склонна да играе роли. Това е допринесло за изграждането на една нестабилна връзка, при която вие не сте могли да възприемете ясно изразена и утвърдена роля като съпруг...

— Доктор Питман — каза Уилт, — един жироскоп може и всъщност трябва да се върти, но запазвайки на практика неотменима стабилност. Ако разбирате принципа на жироскопа, ще ви стане ясно, че нашият брак не е лишен от стабилност. Може да е дяволски неудобно да се прибираш в дом, където те чака една центробежна сила, но в никакъв случай не е нестабилно.

— Но нали току-що ми казахте, че госпожа Уилт не приема доминираща роля. Сега пък твърдите, че тя е силна личност.

— Ева не е силна. Тя е сила. Има известна разлика. Що се отнася до личността, при нея те са толкова много и тъй разнообразни, че е трудно да ги следиш всичките. Да кажем, че тя се хвърля в образа на личността, която си е избрала, с невинаги уместна настойчивост и упоритост. Спомняте ли си онази поредица от филми на Гарбо, която

показаха по телевизията преди няколко години? Е, Ева в продължение на три дни след това беше Дамата с камелиите и в сравнение с нея сцената на смъртта по телевизията беше като светивитово хоро. То не беше скоротечна туберкулоза, не беше чудо.

— Започвам да разбирам как стоят нещата — каза доктор Питман, като си отбеляза, че Уилт е патологичен лъжец със садомазохистични наклонности.

— Радвам се, че поне някой го разбира — рече Уилт. — Инспектор Флинт смята, че съм убил нея и Прингсхаймови, обзет от жажда за кръв, а после съм се отървал от труповете по някакъв невъобразим начин. Спомена за киселина, което си е чиста лудост. Откъде, по дяволите, човек да намери азотна киселина в такова количество, че да разтвори цели три трупа, като единият от тях на всичкото отгоре е с наднормено тегло? Това е просто немислимо!

— Абсолютно немислимо — съгласи се доктор Питман.

— А и приличам ли на убиец? — бодро продължи Уилт. — Разбира се, че не. Виж, ако беше казал, че Ева е очистила онези гадове, а по мое мнение някой е трябвало да свърши това още преди години, тогава бих го взел насериозно. Бог да е на помощ на ония клетници, който се случат да са наблизо, когато Ева си науми, че е Лизи Бордън.

Доктор Питман го изглежда хищно.

— Да не би да намекувате, че семейство Прингсхайм са убити от жена ви? — попита той. — Това ли искате да кажете?

— Не — отвърна Уилт, — съвсем не. Казвам само, че когато Ева се залови за нещо, прави го от сърце и не си поплюва. Когато чисти къщата, така я чисти, та пушек се вдига. Чакайте да ви кажа за харпика. Тя, значи, е обявила война на микробите...

— Господин Уилт — рече доктор Питман припряно, — не ме интересува какво прави госпожа Уилт с харпика. Дошъл съм тук, за да разбера вас. Кажете ми, често ли се съешавате с пластмасова кукла? Това обичайно занимание ли е за вас?

— Обичайно ли? — попита Уилт. Какво точно имате предвид под обичайно — нормално занимание или системно повтарящо се? Вашата представа за нормално занимание може да се различава от моята...

— Искам да кажа, често ли го правите? — прекъсна го доктор Питман.

— Да го правя? — възкликна Уилт. — Изобщо не го правя.

— Но доколкото разбирам, вие специално сте подчертали факта, че онази кукла е имала вагина?

— Кой, аз да съм го подчертал? Никаква нужда нямаше да го подчертавам. Тази мръсотия се виждаше с просто око.

— Значи смятате вагините за мръсотия? — попита доктор Питман, подмамвайки жертвата си в по-добре познатата територия на сексуалните отклонения.

— Да, когато са извън контекста — изплъзна му се Уилт. — А когато са пластмасови, може и да ги оставите в контекста и пак ще ги намирам за мръсотия.

В края на разговора доктор Питман просто не знаеше какво да мисли. Той се изправи изморено и тръгна към вратата.

— Забравихте си шапката, докторе — извика го Уилт и му я подаде. — Прощавайте, че ви питам, но специално за вас ли е изработена?

— Е? — рече инспектор Флинт, когато доктор Питман влезе в кабинета му. — Каква е присъдата?

— Присъда ли? Този човек трябва да бъде затворен до живот.

— Искате да кажете, че наистина е маниакален убиец?

— Искам да кажа, че независимо как е убил госпожа Уилт, тя сигурно е била благодарна да се отърве. Дванайсет години брак с такъв човек... Мили Боже, не смея и да си го помисля.

— Е, не напреднахме кой знае колко — каза инспекторът, когато психиатърът си тръгна, изразявайки мнението, че макар умът на Уилт да е скоклив като заек, той не би могъл съвсем честно да го обяви за невменяем. — Просто ще изчакаме да видим какво ще излезе на бял свят утре.

15.

Онова, което излезе на бял свят в петък, бе видно не само от инспектор Флинт, сержант Йейтс, дванайсет други полицаи, Барни и пет-шест строителни работници, но и от неколкостотин питомци на колежа, застанали на стълбите на научния блок, по-голямата част от преподавателите и най-сетне от всичките осем членове на Националната атестационна комисия, които разполагаха с особено добър изглед от прозорците на учебния хотелски салон, използван за обучаване на сервитьори и за посрещане на почетни гости. Доктор Мейфийлд правеше всичко, което бе по силите му, за да отвлече вниманието им от гледката.

— Структурирали сме новия курс така, че максимално да се засили интересът на курсистите — каза той на главата на комисията, професор Баксендейл.

Но професорът не можеше да бъде отклонен току-тъй. Неговият интерес бе засилен максимално от онова, което в момента се преструктурираше от основи те на новия административен блок.

— Какъв неописуем ужас — промълви той, когато Джуди се подаде от дупката.

Противно на надеждите и очакванията на Уилт, тя не се бе спускала. Течният бетон я бе заздравил и ако приживе тя в много отношения приличаше на истинска жена, в смъртта си имаше всички атрибути на истински мъртвец. В ролята на труп на убита жена бе съвсем убедителна. Бетонът бе сплескал перуката ѝ, която се крепеше под ужасен ъгъл спрямо главата. Дрехите ѝ бяха полепнали по нея, а по тях пък бе полепнал цимент; краката ѝ така се бяха изкривили, че изглеждаха сакати, а протегнатата ѝ ръка изразяваше, точно както бе описал Барни, отчаяна, извънредно трогателна молба. Тази ръка крайно затрудни измъкването на Джуди от дупката. Краката също не помогнаха особено, а в добавка бетонът, полепнал по нея, ѝ бе придавал форма и ръст, твърде наподобяващи тези на Ева Уилт.

— Предполагам, че това се има предвид под *rigor mortis* — каза доктор Борд, докато доктор Мейфийлд отчаяно се опитваше да върне разговора към общата диплома за научен профил.

— Мили Боже — промълви професор Баксендейл. Джуди се бе изплъзнала от обятията на Барни и хората му и пак бе хлътнала в дупката. — Само като си помисля какво е изстрадала! Видяхте ли тази празна ръка?

Доктор Мейфийлд я бе видял. Той потръпна. Зад него доктор Борд едва сподави кикота си.

— Има провидение, което оформя нашия край въпреки всичките ни усилия — весело рече той. — Уилт поне си е спестил надгробния паметник. Достатъчно е да я поставят изправена с надпис на гърдите: „Тук стои Ева Уилт, родена еди-кога си, убита миналата събота.“ Приживе бе монументална, в смъртта си стана монумент.

— Трябва да ви кажа, Борд — обади се доктор Мейфийлд, — че намирам чувството ви за хумор за изключително неуместно.

— Няма да могат да я кремират, това поне е сигурно — продължи доктор Борд. — А погребалният агент, който успее да я пхне в ковчег, трябва да е същински гений. Е, предполагам, че с ковашки чук може и да стане.

В ъгъла на стаята доктор Кокс припадна.

— Мисля да си взема още едно уиски, ако нямате нищо против — обади се професор Баксендейл с немощен глас.

Доктор Мейфийлд му наля двойно. Когато се върна при прозореца, Джуди отново се подаваше от дупката.

— На балсамирането това му е лошото — рече доктор Борд, — че излиза прекалено скъпо. Е, не казвам, че онова там е съвършено подобие на Ева Уилт такава, каквато си я спомням...

— За Бога, трябва ли да продължаваш с това? — изръмжа доктор Мейфийлд, но доктор Борд не можеше да бъде спрян току-тъй.

— Да оставим настрана краката, но и гърдите изглеждат някак странно. Зная, че госпожа Уилт имаше големи гърди, но тези сякаш са напompани. Предполагам, че се дължи на газовете. Както знаете, при гниенето се образуват газове, това всъщност обяснява формите й.

Когато комисията най-сетне отиде да обядва, всички бяха загубили апетит, а повечето бяха пияни.

Инспектор Флинт имаше далеч по-малко късмет. Той не обичаше да присъства на ексхумации дори и в най-добрите си времена, да не говорим за случаите, когато трупът показваше такава подчертана склонност да се връща там, откъдето се мъчеха да го извадят. В добавка се двоумеше дали това наистина е труп. Изглеждаше като труп и определено се държеше като труп, макар и твърде тежък, но в коленете имаше нещо, което загатваше, че с изровената находка не всичко е съвсем наред по отношение на анатомията. Създаваше се впечатление за наличие на повече стави и недостиг на плът там, където краката стърчаха напред под прав ъгъл, сякаш с живота госпожа Уилт бе изгубила и капачетата на двете си колене. Тази обезобразеност правеше задачата на Барни тъй трудна и извънредно противна. След като за четвърти път изпуснаха трупа в дупката, самият Барни слезе долу, за да помага, бутайки отдолу.

— Ако пак я изтървете — провикна се той от дълбините, — ще си имате два група. Стискайте здраво въжето, ей сега ще го вържа около врата ѝ.

Инспектор Флинт надникна в дупката.

— Не! — извика той. Не я искаме обезглавена. Трябва ни цяла.

— Че тя си е цяла, пусто да остане — долетя приглушеният отговор на Барни, — за това поне не берете грижа.

— Не можеш ли да вържеш въжето около нещо друго?

— Мога — призна Барни, — но няма да го направя. Кракът може да се откъсне по-лесно от главата, а хич не ща да съм отдолу, когато това се случи.

— Добре де — рече инспекторът. — Ти си знаеш работата.

— Тоя, дето я е хвърлил тук, той си е знаел работата.

Ала и петият опит се провали, както и предишните четири, и Джуди отново полетя в дълбините и се стовари върху краката на Барни.

— Докарайте проклетия кран! — изкрещя той. — Писна ми!

— И на мен — измърмори инспекторът.

Той все още не можеше да определи какво всъщност се опитва да измъкне — кукла, нагласена да изглежда като госпожа Уилт, или

госпожа Уилт, нагласена да изглежда като недовършено творение на умопомрачен скулптор. И малкото колебания относно душевното здраве на Уилт, отлетяха при разкрилата се гледка. Не можеше да бъде нормален човек, положил такива невероятни усилия, за да напъха там и така да осакати все едно какво жена си или пластмасова кукла с вагина.

Сержант Йейтс изрази мислите му на глас.

— Само не ми казвайте, че тоя копелдак не е луд — рече той, когато кранът бе поставен в нужната позиция, а въжето се спусна в дупката и омота врата на Джуди.

— Добре, теглете! — извика Барни.

* * *

В трапезарията само доктор Борд се хранеше с апетит. Осемте членове на комисията не обръщаха внимание на обeda, защото погледите им бяха приковани към сцената долу.

— Според мен би могло да се каже, че за нас тя бе *in statu pupillary*^[1] — каза доктор Борд и си сипа още малко лимонови целувки. В този случай ние се явяваме *in loco parentis*^[2]. Не особено приятна мисъл, господа. Не че тя някога е била блестяща курсистка. По едно време се беше записала в моя вечерен курс по френска литература. Не зная какво успя да схване от „Цветята на злото“, но си спомням как мислеше, че Бодлер...

— Доктор Борд — пиянски изломоти доктор Мейфийлд, — за така наречен културен човек вие сте напълно безчувствен.

— Нещо, което споделям с покойната госпожа Уилт, както изглежда — отвърна доктор Борд, надничайки през прозореца. — И докато сме още на тази тема, нещата май са стигнали до критичната точка. Няма съмнение по въпроса.

Дори доктор Кокс, когото останалите току-що бяха успели да свестят и придумали да хапне малко овнешко, погледна навън. Когато кранът започна бавно да измъква Джуди от дупката, представителите на колежа и членовете на комисията станаха и се залепиха за прозореца. Гледката бе твърде отблъскваща. Съвсем близо до

повърхността левият крак на Джуди се заклеши в някакъв процеп, а протегнатата ѝ ръка се заби в глинещата почва.

— Спри! — неясно извика Барни, но вече бе твърде късно.

Обезкуражен от естеството на товара или останал е погрешното впечатление, че му казват да тегли по-силно, шофьорът на крана опъна въжето. Чу се зловещо скърцане, когато примката се затегна, и в следващия миг бетонната глава на Джуди, увенчана с перуката на Ева Уилт, доби такъв вид, сякаш предвижданията на инспектор Флинт за обезглавяването щяха да се осъществят. В края на краищата тревогите му се оказаха напразни. Джуди бе направена от по-як материал, от — колкото изглеждаше. Докато главата продължаваше да се издига, а тялото си оставаше все така заклещено в дупката, вратът на Джуди спаси положението. Той взе все повече да се разтяга.

— Мили Боже — трескаво рече професор Баксендейл, — няма ли да свърши?

Доктор Борд наблюдаваше явлението с растящ интерес.

— Няма такива изгледи — каза той. — Между другото не ви ли напомня за нещо? Нима и ние, Мейфийлд, не разтягаме така локуми пред нашите курсисти?

Доктор Мейфийлд не отговори. Когато Джуди доби формата на щраус, от разсеяност заровил главата си в кофа с цимент, разбра, че с общата диплома за научен профил е свършено.

— Ама госпожа Уилт наистина се държи — рече доктор Борд, — това поне трябва да ѝ признаем. Никой не би могъл да каже, че ѝ липсва гъвкавост. Доста се е източила. Да, започвам да разбирам какво се е стремил да постигне Модилиани.

— За Бога, престанете — истерично изкрещя доктор Кокс. — Струва ми се, че просто ще си загубя главата!

— Кое то не може да се каже за госпожа Уилт — безсърдечно продължи доктор Борд.

Той бе прекъснат от друго страховито пропукване, когато тялото на Джуди най-сетне отказа да се бори с дупката. Сред дъжд от буци пръст то се стрелна нагоре, за да възобнови по-тясна връзка с главата, и увисна в края на въжето на около шест метра над земята — голо, розово и — тъй като дрехите и бетонът се бяха свлекли от него — забележително естествено на вид.

— Трябва да отбележа поде доктор Борд, с интерес вторачен във вулвата на Джуди, — че досега не изпитвах особена симпатия към некрофилията, ала сега започвам да съзирам привлекателните ѝ черти. Разбира се, днес тя представлява чисто исторически интерес, но в елизабетинската епоха е била една от допълнителните изгоди за палачите...

— Борд — изкрещя доктор Мейфийлд, — все съм виждал мръсни свине през живота си, но...

Доктор Борд си наля още малко кафе.

— Ако не се лъжа, на жаргон му викат да си падаш по студени целувки.

* * *

Застанал под крана, инспектор Флинт избърса пръстта от лицето си и вдигна поглед към полюшващия се над него ужасен предмет. Съвсем ясно видя, че е кукла и също тъй ясно разбра защо на Уилт толкова му се е искало да е отърве от тази гнусотия.

— Пускай я долу. За Бога, свали я долу! — изрева той, когато фотографите от пресата го обкръжиха. Ала шофьорът на крана бе изгубил ума и дума. Той замижа, дръпна погрешен лост и Джуди започна бързо да се издига все по-нагоре. — Спри, спри, това е вещественно доказателство! — крещеше инспекторът, но вече бе прекалено късно.

Въжето се нави докрай и тялото на Джуди достигна след него макарата. Бетонната шапка се разпадна, главата ѝ се плъзна между валяците и тялото ѝ започна да се издува, особено краката.

* * *

— Често съм се чудел как точно изглеждат болните от елфантиазис — каза доктор Борд. — Мисля, че Шели е имал фобия от тази болест.

— Ако не Шели, то доктор Кокс определено имаше фобия. Той бръщолевеше нещо несвързано в един ъгъл, а заместник-директорът го

увещавахе да се стегне.

— Извънредно изразително — разнесе се гласът на доктор Борд над ужасените възклицания, докато Джуди, вече очевидно бременна в дванайсетия месец, продължаваше да се издува. — Не ви ли напомня ранната бронзова епоха, Мейфийлд?

Доктор Мейфийлд отдавна бе загубил дар слово. Той се взираше като обезумял в бързо набъбващата вагина, вече дълга трийсет и пет сантиметра и широка двайсетина. После нещо изпраця и тя внезапно се превърна в пенис, огромен пенис, който все повече се издуваше, на доктор Мейфийлд му се стори, че полудява. Да, очевидно полудяваше.

— Това вече е сензация — обади се доктор Борд. — Чувал съм за операции за смяна на пола при мъже, но...

— Сензация ли? — изкрещя доктор Мейфийлд. — Сензация? Как можеш да седиш така невъзмутимо и да дрънкаш за...

Чу се гръм. Джуди бе стигнала до края на силите си. Същото важеше и за доктор Мейфийлд. Пръв се предаде пенисът, след него доктор Мейфийлд. Докато спуканото тяло на Джуди бързо спихваше, той понечи да се хвърли върху доктор Борд, но в следващия миг рухна на пода, ломотейки несвързано.

Доктор Борд не обърна никакво внимание на колегата си.

— Кой да помисли, че старата ще има толкоз въздух в себе си?^[3] — промърмори той и си допи кафето. Докато заместник-директорът извеждаше навън доктор Мейфийлд, доктор Борд се обърна към професор Баксендейл. — Трябва да ви се извиня заради Мейфийлд — каза той, — май се повреди, горкия, от цялата тая суетня около общата диплома за научен профил, но аз, честно казано, винаги съм го смятал за неуравновесен. Бих го определил като следкоксиална деменция.

Инспектор Флинт шофираше към полицейския участък в състояние, граничещо с умопомрачение.

— Направиха ни на кръгли идиоти! — ръмжеше той на сержант Йейтс. — Нали ги видя как се хият? Нали ги чу копелетата?

Той бе особено вбесен от фотографите от пресата, които го бяха помолили да позира до остатъците от пластмасовата кукла.

— Станахме за смях пред всички! Е, Бога ми, някой ще си плати за това. — Той изхвърча от колата и се втурна по коридора към стаята

за разпити. — Чудесно, Уилт — извика той, — хубава шегичка си направи, няма що! Сега обаче край на глезотиите, минаваме към сериозна работа.

Уилт внимателно огледа раздраната пластмаса.

— Ако питате мен, така е по-хубава — рече той. — Добила е поестествен изглед.

— И ти ще добиеш адски естествен изглед, ако не отговориш на въпросите ми! — изрева инспекторът. — Къде е тя?

— Коя тя? — попита Уилт.

— Шибаната госпожа Уилт. Къде си я заврял?

— Нали ви казах, никъде не съм я завирал.

— Аз пък ти казвам, че си я заврял. Сега или ще ми кажеш къде е тя, или насила ще го измъкна от теб.

— Може и да ме биете, ако искате — рече Уилт, — но няма да има полза.

— О, ще видим дали няма да има — каза инспекторът и си свали самото.

— Искам да се срещна с адвокат — побърза да каже Уилт.

Инспектор Флинт пак си облече самото.

— Откога те чакам да кажеш това. Хенри Уилт, обвинявам те в...

[1] В положение на сирак (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Вместо родител (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Перифраза на думите на лейди Макбет: „Но кой да помисли, че старият имал толкоз кръв в себе си.“ — превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

16.

Ева посрещна зората на следващия ден в тръстиките, надувайки за десети път гумения сал. Или беше пробит, или клапата му не беше в ред. Каквато и да бе причината, напредването бе извънредно бавно и в крайна сметка Ева потърси убежище сред тръстиките. Там, вклинена между стъблата, прекара една твърде кална нощ, като час по час слизаше от спадания сал, за да го надуе, и пак се качваше отгоре му, опитвайки се да отмие тинята и блатните растения, полепнали по тялото ѝ. При някое от тези умивания бе загубила долнището на лимонения плажен костюм, а горнището бе до такава степен съдрано, че призори тя не ни най-малко не приличаше на домакия чистофайница от „Парквю авеню“ № 34, а на финалистка тежка категория в женска борба в кал. В добавка здравата бе измръзнала и много се зарадва, когато слънцето се надигна, вещаейки горещ летен ден. Оставаше да намери проход до сушата или до откритото водно пространство и да накара някой да... В този миг Ева осъзна, че видът ѝ вероятно ще предизвика известен смут. Лимонено жълтият костюм бе достатъчно екстравагантен и тя избягваше да се показва с него по улицата. Без него обаче съвсем не ѝ се явяваше пред хора. А пък и не можеше да остане целия ден в тръстиките. Тя тръгна напред, влачейки сала, като отчасти плуваше, но повече цапаше в тинята и водата. Най-сетне се измъкна от тръстиките и се озова на открито. Видя къща, градина, която стигаше съвсем до брега, и църква. Разстоянието не беше малко, никъде не се мяркаха лодки. Налагаше се да стигне дотам с плуване и да се надява, че стопанката на къщата ще е отзивчива и не на последно място достатъчно едра, за да ѝ даде назаем някакви дрехи, докато се прибере. В този миг Ева откри, че ръчната ѝ чанта е останала някъде в тръстиките. Спомни си, че през нощта чантата бе налице, но вероятно бе изпаднала от дюшека при поредното му надуване. Е, вече нямаше как да се върне да я потърси. Просто трябваше да се справи без нея, да се обади на Хенри и да го извика да я прибере с колата. Той можеше да ѝ донесе и някакви дрехи. Да, точно това трябваше да

направи. Ева Уилт се качи на сала и загреба към отсрещния бряг. Приблизително по средата на пътя салът спадна за единайсети път. Ева го заряза и продължи да се бори с водата, облечена в спасителната жилетка. Тя също затрудняваше придвижването ѝ и в крайна сметка реши да я свали. Махайки ожесточено, се зае да развърже жилетката и след дълги усилия успя да се изхлузи от нея и от остатъка от лимонения костюм. Когато най-сетне се добра до брега, бе изтощена и напълно гола. Дотътри се до някаква върба и се просна запъхтяна на земята. Когато дойде на себе си, стана и се огледа. Намираше се в долния край на градината, къщата бе на стотина метра нагоре по склона. В Евините представи това бе много голям дом, в който едва ли би се чувствала удобно дори в далеч по-добри обстоятелства. Изглежда, имаше заден двор с конюшни и за Ева, чиито познания за провинциалните домове се ограничаваха с видяното по телевизията, това означаваше наличие на прислуга, церемониалност и официален етикет, което би направило нейната поява в евино облекло доста затруднителна. Но от друга страна всичко изглеждаше изоставено. Градината бе буренясала и занемарена: декоративните храсти, вероятно някога подрязани във формата на птици и животни, бяха възвърнали дивото си състояние, образувайки странни и неясно заплашителни форми; ръждясали обръчи се показваха от тревата в неподдържано игрище за крикет; една мрежа висеше унило между колчетата; в изоставената оранжерия бяха оцелели само няколко зацапани стъкла. Имаше и порутен навес с лодка. Изобщо от всичко наоколо се излъчваше нещо злоещо, и най-малко несмекчено от тясната църква, сгушена сред дърветата вляво, и от запуснатото гробище зад старата желязна ограда. Ева надникна иззад плаещата върба и тъкмо се канеше да напусне убежището си, когато френски те прозорци се отвориха и на терасата излезе един мъж с бинокъл, през който погледна към пролива Ийл. Беше в черно расо със закопчана отзад яка. Ева отново се скри зад дървото, обмисляйки какво би могла да предприеме без дрехи. Положението бе конфузно. За нищо на света не би се появила в дома на свещеник гола. Животът на „Парквю авеню“ не я бе научил как да действа в подобни ситуации.

* * *

Но и животът на „Роситър гроув“ не бе подготвил Гаскел за ситуацията, в която се озова, когато Сали го събуди с думите:

— Ной, сладурчето ми, навън е вече сухо. Време е да отлетим от курника.

Той отвори вратата на кабината и излезе на палубата, за да открие, че Ева вече е отлетяла, отнасяйки гумения сал и спасителните жилетки.

— Искаш да кажеш, че си я оставила цяла нощ навън? — възкликна той. — Сега вече здраво нагазихме в лайната. Нищо не е останало; ни гребла, ни сал, ни проклетите жилетки, абсолютно нищичко.

— Откъде да знам, че ще направи такава щуротия, да отпраши и да отнесе всичко — отвърна Сали.

— Ами след като си я оставила цялата нощ навън под проливния дъжд, естествено, все нещо е трябвало да направи. Вероятно вече е умряла от охлаждане. Или се е удавила.

— Но тя се опита да ме убие. Как молах да я пусна вътре? И за всичко си виновен ти, задето се раздрънка за куклата.

— Добре, кажи това на полицията, когато намерят трупа ѝ да се носи по течението. Да те видим как ще им обясниш защо си е тръгнала посред бурята.

— Само се опитваш да ме уплашиш — каза Сали. — Да не би аз да съм я накарала да си тръгне?

— Просто ти казвам, че ще изглежда странно, ако и се е случило нещо. А ти ми кажи как ще се махнем оттук. Ако мислиш, че ще се хвърля да плувам без спасителна жилетка, дълбоко се заблуждаваш. Да не съм лабрадор?

— О, моят герой! — рече Сали.

Гаскел отиде в кабината и надникна в шкафа над печката.

— Освен това имаме проблем с храната и с водата. Вече са на свършване.

— Ти ни забърка в тази каша, сега ти измисли как да се измъкнем — рече Сали.

Гаскел седна на койката и се помъчи да измисли нещо. Все трябваше да има начин да дадат знак, че се намират тук и са в беда. Сушата не можеше да е далече. Доколкото знаеше, твърдата земя е от другата страна на тръстиките. Той излезе и се качи върху покрива на

кабината, но освен камбанарията не видя нищо отвъд тръстиките. Може би ако размахаше парче плат, някой щеше да го забележи. Той слезе, взе една калъфка от възглавница и през следващите двайсет минути я размахва над главата си и вика с цяло гърло. После се върна в кабината, измъкна навигационната карта и дълго се взира в нея, опитвайки се безуспешно да установи къде се намират. Докато сгъваше картата, погледът му попадна върху картончетата за игра на думи, все още разпилени по масата. Букви. Отделни букви. Их, да имаха нещо, което да издигне във въздуха надпис с тези букви! Някакво хвърчило. Гаскел се замисли как би могло да се измайстори хвърчало и накрая се отказа. Като че ли най-добре щеше да е да опитат с димни сигнали. Той грабна една празна консервна кутия от кухнята, сипа малко от разлятото до мотора гориво, натопи носната си кърпа и отново се качи на покрива. Запали кърпата и се опита да възпламени горивото, но когато успя, димът бе твърде малко, а кутията толкова се нагорещи, че не можеше да я държи. Гаскел я ритна във водата, където пламъкът угасна със съскане.

— Какъв си ми гений, сладурче — обади се Сали, — направо си върхът!

— Добре де, ако можеш да измислиш нещо практично, не забравяй да ме уведомиш.

— Ами опитай да плуваш.

— А ти опитай да се удавиш — тросна се Гаскел.

— Би могъл например да направиш дървен сал.

— Да, нали, да насека катера на Шаймахер на парчета. Само това липсваше.

— Веднъж гледах един филм за гаучоси или римляни, кой ги знае какви бяха. Стигнаха до една река и я преплуваха с надут свински мехури — рече Сали.

— Само свиня си нямаме сега — каза Гаскел.

— Могат да се използват торбичките за боклук в кухнята — рече Сали.

Гаскел взе една найлонова торбичка, наду я и завърза края ѝ с канап. После я стисна. Торбичката моментално спадна.

Гаскел седна унило. Не можеше да няма начин да привлече вниманието на хората. Определено не му се искаше да плува през тъмната вода, стиснал надута найлонова торбичка. Той разсеяно

прокара пръсти по картончетата с букви и отново се замисли за хвърчила. Или за балони. Да, балони.

— Имаш ли кондоми? — внезапно попита той.

— Мили Боже, в какъв момент му се прищяло! — изпищя Сали.
— Забрави сега за секса. Напъни се да измислиш как да се измъкнем оттук.

— Вече измислих — отвърна Гаскел, — и капутите са ми нужни.

— Да не ти е щукнало да преминеш реката по понтон от кондоми?

— Балони — уточни Гаскел. — Ще ги надуем, ще напишем на тях букви и ще ги пуснем във въздуха.

— Гениалното ми сладурче — възкликна Сали и отиде в тоалетната. Върна се с една чантичка. — Ето ги. Пък аз си помислих, че ме желаеш.

— Дните на виното и розите отлетяха безвъзвратно — рече Гаскел. — После да ми напомниш да се разведе с теб.

Той скъса едно от пакетчетата, наду презерватива и завърза края му с възелче.

— Защо?

— Защото си лесбийка — каза Гаскел и посочи към изкуствения пенис. — И клеptomанка, освен това натикваш други мъже в кукли. Ти кажи как се нарича това, а аз ще го използвам в съда. А, да не забравяме и нимфоманията ти.

— Няма да посмееш. Семейството ти ще бъде направо очаровано от скандала.

— Ще видиш дали няма да посмея — рече Гаскел и наду още един кондом.

— Перверзник!

— Бентаджийка!

Сали присви очи. Май говореше сериозно за развод. Ако Гаскел се разведеше с нея в Англия, каква издръжка щеше да получи тя? Трохи. Нямаха деца, а и доколкото ѝ бе известно, британските съдилища не бяха никак щедри. Също като Гаскел и семейството му. Богати и стиснати. Тя седна и го изгледа внимателно.

— Дай си лака за нокти! — нареди Гаскел, когато вече бе приключил и по кабината се носеха десетина импровизирани балона.

— Я се застреляй! — рече Сали и излезе на палубата.

Взираше се в тъмната вода и мислеше за плъховете и за смъртта, за перспективата отново да бъде бедна и освободена. Парадигмата на плъховете. Светът е гадно място. Хората са предмети, които могат да бъдат използвани и захвърлени. Такава бе философията на Гаскел и сега той се канеше да захвърли Сали. А едно подхлъзване по лепкавата палуба би могло да разреши проблемите ѝ. Сега бе нужно само Гаскел да се подхлъзне и да се удави, а тя щеше да бъде свободна и богата, и никой никога нямаше да узнае какво е станало. Просто нещастен случай. Естествена смърт. Гаскел можеше да плува и не биваше да се допускат грешки. Провалеше ли се веднъж, втора възможност нямаше да има. Той щеше да е нащрек. Трябваше да го направи така, че да е сигурно и на всяка цена да изглежда естествено.

Гаскел излезе на палубата с кондомите, вързани заедно. На всеки от тях бе изписана с лак за нокти по една буква, тъй че да образуват надпис ПОМОЩ SOS ПОМОЩ. Той се качи на покрива на кабината и ги метна във въздуха. Те се издигнаха за миг, подхванати от лекия бриз, но веднага след това увиснаха и паднаха във водата. Гаскел ги изтегли за канапа и опита пак. Отново паднаха през борда.

— Ще изчакам да се засили вятърът — каза той и върза канапа за перилото, където кондомите останаха да се поклащат.

После влезе в кабината и легна на койката.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита Сали.

— Ще поспя. Събуди ме, когато излезе вятър. — Той си свали очилата и се зави с одеяло.

Сали седна на сандъка отвън и се замисли за смърт от удавяне. В леглото.

* * *

— Уважаеми Госдайк — каза инспектор Флинт, — познаваме се от дълги години и съм готов да бъда откровен с вас. Просто не знам какво да мисля.

— Но вие сте го обвинили в убийство — рече адвокатът Госдайк.

— В понеделник ще го прибера в ареста. Засега продължавам да го разпитвам.

— Но нали сам си е признал, че е заровил кукла с човешки ръст...

— Облечена в дрехите на жена му, Госдайк. В дрехите на жена му. Не забравяйте този факт.

— На мен ми се струва недостатъчно. Откъде сте сигурен, че е извършено убийство?

— Трима души изчезват безследно. Оставят след себе си две коли, къща, зарината в неизмити чаши и остатъци от купон... не, просто трябваше да видите тази къща... банята и площадката на стълбите, оплескани с кръв...

— Може да са заминали с чужда кола.

— Не са. Доктор Прингсхайм не обичал да пътува с кола, шофирана от друг. Научихме това от колегите му от биохимическия факултет. Категорично не одобрявал английските шофьори. Не ме питайте защо.

— Ами влаковете? Автобусите? Самолетите?

— Проверихме вече, всичко по два пъти. Нито един човек, отговарящ на тяхното описание, не е напуснал града с каквато и да е форма на обществен или частен транспорт. А ако мислите, че са тръгнали с велосипеди, пак грешите. Колелото на доктор Прингсхайм си е в гаража. Не, забравете версията за заминаване. Те не са живи и оня шмекер Уилт много добре го знае.

— Все още не разбирам откъде сте толкова сигурен — рече мистър Госдайк.

Инспектор Флинт запали цигара.

— Хайде да разгледаме действията, за които сам си е признал, и да видим какви изводи можем да направим. И тъй Уилт взема кукла с човешки ръст...

— Откъде?

— Не е толкова важно откъде.

— На мен ми каза, че за пръв път видял тази кукла в дома на Прингсхаймови.

— Може и така да е. Готов съм да му повярвам. Но откъдето и да я е взел, неизменно си остава, че най-напред я наглася да прилича на госпожа Уилт. После я пуска в онази дупка при колежа, за която знае, че ще бъде запълнена с бетон. Нарочно прави така, че нощният пазач да го види. Съвършено е наясно, че по това време колежа е затворен.

Оставя един велосипед, целия нашарен с негови отпечатъци, и с негова книга в коша. Подхвърля още една следа с разпилените край дупката записки. Накрая цъфва в дома на Брейнтри посред нощ, целият окалян, и разправя, че бил спукал гума, което изобщо не е вярно. Е, не ми разправяйте, че не е имал нещо наум, докато е вършил всичко това.

— На мен ми каза, че просто се е опитвал да се отърве от куклата.

— А на мен ми каза, че е репетирал убийството на жена си. Сам си призна.

— Да, но само във фантазията си. Версията, която чух, бе, че се е опитвал да се избави от куклата — настоя Госдайка.

— Защо тогава му е трябвало да я помпа, да я облича и да я оставя така, че непременно да я забележат, когато започнат да наливат бетона? Защо не я е покрил с пръст, ако не е искал да бъде намерена? Защо просто не е изгорил тая гадост или не я е захвърлил край шосето? Всичките му действия просто нямат смисъл, освен ако не ги разглеждаме като съзнателен план да се отвлече вниманието от истинското престъпление — инспекторът замълча за миг. — Аз така виждам нещата. Явно на онзи купон е станало нещо, за което не знаем. Може би Уилт е заварил жена си в леглото с доктор Прингсхайм. Тогава ги е убил, а госпожа Прингсхайм се е появила ненадейно и е убил и нея.

— Как? — попита Госдайка. — Нали не сте открили чак толкова много кръв.

— Удушил я е. Удушил е и жена си, а Прингсхайм е пребил до смърт. И какво прави след това? Скрива труповете някъде, прибира се вкъщи и пуска лъжливата следа с куклата. В неделя се отървава от истинските трупове...

— Къде?

— Един Бог знае, но рано или късно ще го разбере. Знам само, че човек, който е в състояние да измисли такъв план, непременно е изнамерил някакво дяволско място, където да скрие истинските жертви. Няма да се учудя, ако науча, че в неделя е използвал незаконно крематориума. Но каквото и да е направил, можем да не се съмняваме, че добре си е свършил работата.

Ала Госдайка не можеше да бъде убеден току-така.

— Ще ми се да зная откъде черпите тази увереност — каза той.

— Уважаеми Госдаик — уморено рече инспекторът, — вие прекарахте два часа с вашия клиент. Аз прекарах с него почти цяла седмица и ако нещо научих от това преживяване, то е, че този тип знае какво върши. Всеки нормален човек в неговото положение щеше да е обезпокоен, разтревожен и направо уплашен. Всеки невинен човек, изправен пред факта, че жена му е изчезнала, а ние разполагаме с улики за убийство, щеше да получи нервна криза. Но Уилт не. Седи си там, извънредно нагъл, и ми дава акъл как да водя разследването. Е, как да не съм убеден, че е виновен, виновен и още как! Той го е направил и го знае. И нещо повече, аз ще го докажа.

— Той май вече е започнал малко да се тревожи — отбеляза Госдаик.

— И има защо — каза инспекторът. — До понеделник сутрин ще изтръгна истината от него, каквото и да струва и на двама ни.

— Инспекторе, — рече Госдаик, като се изправи, — трябва да ви предупредя, че посъветвах клиента си да не казва нито дума и ако се появи в съда със следи от побой...

— Уважаеми Госдаик мислех, че ме познавате по-добре. Не съм кръгъл глупак и ако по вашия клиент има някакви следи в понеделник сутрин, те няма да са нанесени нито от мен, нито от моите хора. Гарантирам ви.

Адвокатът Госдаик напусна полицейския участък доста объркан. Не можеше да не признае, че версията на Уилт не бе особено убедителна. Госдаик нямаше голям опит с убийци, но дълбоко подозираше, че мъжете, които открито заявяват, че са си представяли как убиват съпругите си, в крайна сметка признават, че наистина са го извършили. Освен това опитът му да накара Уилт да заяви, че е пуснал куклата в дупката, за да си направи груба шега с колегите си от техническия колеж, бе излязъл съвсем неуспешен. Уилт отказа да излъже, а Госдаик нямаше опит с клиенти, заинатени да казват истината.

Инспектор Флинт се върна в стаята за разпити и изгледа Уилт, придърпа един стол и седна.

— Хенри, — рече той с дружелюбие, каквото всъщност не изпитваше, — сега двамата с теб ще си побъбрим.

— Пак ли? — възкликна Уилт. — Господин Госдаик ме посъветва да не казвам нищо.

— Той винаги така съветва клиентите, за които знае, че са виновни — благо рече инспекторът. — Съгласен ли си да говориш?

— Защо не? Невинен съм, а така времето минава по — бързо.

17.

Беше петък и както всеки делничен ден църквичката в Уотърсуик пустееше. И както всеки делничен ден викарият, преподобният Сейнт Джон Фрауд, беше пиян. Двете неща вървяха заедно — липсата на паство и нетрезвото състояние на викария. Това бе стара традиция, още от времената на контрабандата с алкохол, когато брендите за пастора е било почти единствената причина затъntenите селца да имат свещеник. Подобно на повечето английски традиции и тази отмираще трудно. Църковните власти се грижеха в Уотърсуик да попадат свещеници чешити, чието прекалено въодушевление ги правеше неподходящи за по-порядъчните енории, а пък те, за да се утешат заради затъntenостта и липса на интерес към духовното, се пропиваха. Преподобният Сейнт Джон Фрауд не измени на тази традиция. Той изпълняваше задълженията си със същия англокатолически фундаменталистки плам, който го бе направил извънредно непопулярен в Ешър, и отвърщаше пиянския си взор от деянията на малцината енорияши, които — понеже брендите вече не се търсеше толкова — се задоволяваха от дъжд на вятър да вкарват нелегални индийски имигранти.

След като закуси с бъркани яйца и ирландско кафе и се замисли над безчинствата на някои свои колеги, описани във вестника от миналата неделя, той изведнъж с потрес забеляза нещо да се поклаща над тръстиките при протока Ййл. Приличаше на балончета, бели балончета с формата на наденичка, които се показваха и пак изчезваха. Преподобният Сейнт Джон Фрауд потръпна, затвори очи, пак ги отвори и се замисли за добродетелите на въздържанието. Ако не се лъжеше при това не знаеше дали му се иска да се лъже, или не утринното небе бе осквернено от грозд презервативи, надути като балони, които се клатушкаха там, където съгласно естеството на нещата никога не се бе клатушкал никакъв презерватив. Във всеки случай викарият се надяваше, че това наистина е грозд. Дотолкова бе свикнал да вижда нещата двойно и тройно, че не можеше да е сигурен

дали онова, което му приличаше на грозд, не е само един презерватив или даже нито един.

Той се затътри в работния си кабинет, за да си вземе бинокъла, а после излезе на терасата, за да разгледа по-добре. Странният феномен бе изчезнал. Преподобният Сейнт Джон Фрауд скръбно поклати глава. Хубавичко се бе подредил, пък и черният му дроб явно бе в плачевно състояние, щом получаваше халюцинации толкова рано сутрин. Той се прибра в къщата и се помъчи да съсредоточи вниманието си върху случая с оня архидякон в Онгар, който се бе подложил на операция за смяна на пола, преди да пристане на своя предстоятел. От случая ставаше отлична проповед, стига да му хрумнеше подходяща поука.

* * *

От другия край на градината Ева Уилт видя неговото оттегляне и се зачуди какво да предприеме. Нямаше намерение да се представя в настоящия си вид. Нуждаеше се от дрехи или поне от някакво покривало. Тя се огледа в търсене на временно одеяние и накрая се спря на бръшляна, покрил оградата на гробището. Като държеше под око свещеническия дом, тя се подаде иззад върбата, прибяга до оградата и се вмъкна през вратата в църковния двор. Наскуба цял наръч бръшлян от стъблото на едно дърво и като го крепеше несръчно пред себе, пое на прибежки по буренясалата пътека към църквата. През по-голямата част от пътя дърветата я скриваха от къщата, но веднъж-дваж излезе на открито и се наложи да се снишава и да притичва от един надгробен паметник до друг. Когато най-сетне стигна до портала на църквата, дишаше на пресекулки, а усещането ѝ за непристойността на положение то се бе изострило десеторно. Ако перспективата да се представи в къщата дибидюс гола бе в разрез с нормите на общественото благоприличие, то влизането в църква в този вид си беше чисто кощунство. Тя застана на портала и трескаво се помъчи да събере кураж, за да влезе. В дрехарницата не може да нямаше стихари, предназначени за църковния хор, и облечена в стихар вече можеше да се представи в дома. Но дали бе така? Ева не беше съвсем сигурна как би погледнал на представянето ѝ в стихар свещеникът. Божичко, каква неловкост! Най — сетне се претраши да отвори портата на църквата и

влезе. Вътре беше студено, влажно и празно. Притискайки бръшляна към себе си, тя отиде до вратата на дрехарницата и натисна дръжката. Беше заключено. Ева постоя там трепереща и се мъчеше да измисли нещо. Накрая излезе и застана на слънце, за да се стопли.

* * *

В стаята на персонала в колежа гласът на доктор Борд се извисяваше над всички.

— Като пресметнем всичко, мисля, че излязохме с чест от положението — каза той. — Директорът винаги е заявявал, че иска да прослави колежа и може да се каже, че успя с помощта на нашия приятел Уилт. Вестниците отделиха щедро внимание на събитието. Не бих се изненадал, ако приливът на курсисти нарасне главоломно.

— Комисията не одобри материалната ни база — заяви господин Морис, — и посещението й едва ли може да се опише като небивал успех.

— Според мен членовете й доста спечелиха от цялата работа — рече доктор Борд. — Не всеки ден човек има шанса да присъства едновременно на ексхумация и екзекуция. Второто обикновено предхожда първото, пък и да видиш как нещо, което съвсем очевидно е жена, само за секунди се превръща в мъж такава мигновена смяна на пола, ако си послужим с един модерен израз, си е много психарско преживяване.

— А какво става е горкия Мейфийлд? — попита ръководителят на катедрата по география. Доколкото разбрах, още е в психиатричната клиника.

— Задълго ли? — попита с надежда доктор Борд.

— Депресиран е. И страда от нервно изтощение.

— Нищо чудно. Всеки, който може да употребява езика... тоест да злоупотребява с езика като него, просто си търси белята. Що за глагол е „структурирам“?

— Той възлагаше големи надежди на общата диплома за научен профил и това, че я отхвърлиха.

— При това съвсем основателно — рече доктор Борд. — На мен някак ми убягва образователната стойност на тъпченето на

второразредни курсисти с петоразредни идеи по такива разнородни теми като средновековната поезия и градските изследвания. Много полезно би било за тях да прекарват времето си, наблюдавайки как полицията изравя предполагаем труп на жена, покрита с бетон, как ѝ разтягат врата, скъсват ѝ дрехите, обесват я и най-после я надуват, докато гръмне. На това му викам образователно преживяване. В него се съчетават археологията и криминалистиката, зоологията и физиката, анатомията и икономиката. И всичко това при извънредно силен интерес от страна на курсистите. Ако трябва да имаме общи дипломи за научен профил, нека да бъдат наситени с подобна виталност! Пък би било и практично. Мисля да си поръчам такава кукла.

— Но все още остава неразрешен въпросът с изчезването на госпожа Уилт — каза господин Морис.

— О, милинката Ева — рече доктор Борд с копнеж. — След като видях толкова много от онова, което смятах за нейната особа, ако имам удоволствието, да я срещна пак, ще се отнеса към нея с най-голямо внимание и любезност. Удивително гъвкава жена с интересни пропорции. Мисля, че ще кръстя моята кукла Ева.

— Но полицията, изглежда, все още смята, че тя е убита.

— Такава жена е безсмъртна — възрази доктор Борд. — Тя може и да изгърми, но споменът за нея никога няма да угасне.

* * *

В кабинета си преподобният Сейнт Джон Фрауд споделяше мнението на доктор Борд. Едва ли някога щеше да се изличи от съзнанието му споменът за едрата и очевидно гола жена, която се подаде иззад върбата в дъното на градината му като нелепо дебела нимфа и се придвижи на прибежки през църковния двор. Явявайки се тъй скоро след надутите презервативи, новото видение засили подозрението му, че напоследък попрекалява с алкохола. Той заряза проповедта, която подготвяше за ренегата архидякон на Онгар — бе решил да я започне с думите „По делата им ще ги познаете“, — стана и надникна през прозореца към църквата, като се чудеше дали да не излезе да провери спотайва ли се наистина там една едра дебела и гола жена, когато вниманието му изведнъж бе привлечено към тръстиките

отвъд реката. Отново бяха там, този път нямаше никакво съмнение. Той грабна бинокъла и свирепо го насочи. Сега се виждаха много ясно, отколкото първия път, много по-зловещи. Слънцето се бе издигнало високо в небето, а над пролива Ийл се стелеше лека мъгла, тъй че презервативите бяха добили лъчезарен блясък, нереална прозирност, един вид одухотвореност. И, което бе още по-лошо, на тях явно пишеше нещо. Посланието се виждаше съвсем ясно, макар да бе неразбираемо. То гласеше ПОПОSOM. Преподобният Сейнт Джон Фрауд отпусна бинокъла, пресегна се за бутилката уиски и заумува какво ли може да означава тона ПОПОSOM, изписано с ярки букви на небесния свод. Когато пресуши третата набързо налята чаша, вече бе решил, че вероятно и спиритизмът си има добрите страни, но защо човек винаги попада на духове чужденци, правещи правописни грешки. Междувременно вятърът промени реда на буквите. Когато викарият погледна отново, посланието гласеше МОЩПОП. Той потръпна. За каква мощ и какъв поп ставаше дума?

— Греховете на духа — укоризнено се обърна той към четвъртата си чаша уиски, преди да се консултира с оракула още веднъж.

МОПОПОS бе заменено от ПОПЩОМ, а то пък се превърна в ПЩЩМPISMO, което бе още по-лошо. Преподобният Сейнт Джон Фрауд захвърли бинокъла и бутилката и коленичи, за да се помоли за избавление или поне за някакво напътствие при тълкуването на посланието. Ала всеки път, когато се изправяше, за да види дали молбата му е била удовлетворена, комбинацията от букви бе все тъй безсмислена или даже застрашителна. Какво означаваше SOMПОМП например? Или пък ЩОSMOПЩ? Най-сетне, твърдо решен сам да открие същинската природа на явлението, викарият си облече расото и пое по лъкатушната градинска пътека към навеса за лодки.

— Ще се каят за този ден — промърмори той, когато се качи в лодката и взе веслата.

Преподобният Сейнт Джон Фрауд имаше непоклатими възгледи относно употребата на противозачатъчните средства. Това бе един от крайгълните камъни на неговия англокатолицизъм.

* * *

В кабината на катера Гаскел спеше дълбоко. Около него Сали правеше разни приготовления. Тя се съблече и си сложи найлоновия бански. После извади от чантата си квадратно парче копринен плат, постла го на масата, взе една кана от кухнята и я напълни с речна вода, навеждайки се през борда. Накрая отиде в тоалетната и се гримира пред огледалото. Когато се появи отново, беше с изкуствени мигли, устните ѝ бяха наситеночервени, а бледото ѝ лице бе потъмняло от плътен слой грим. В ръка държеше плувна шапка. Тя се подпря с една ръка на вратата на камбуза, издада хълбок напред.

— Гаскел, сладурчето ми — извика тя.

Той отвори очи и я погледна.

— Какво има, по дяволите?

— Харесва ли ти, сладурче?

Гаскел си сложи очилата. Колкото и да не му се искаше да признае, видяното наистина му хареса.

— Ако си мислиш, че номерът ще мине, много се лъжеш...

Сали се усмихна.

— Спести си многословието. Адски съм ти навита, биоразтворимо сладурче. — Тя пристъпи и седна на койката до него.

— Какво смяташ да правиш?

— Да се помирим, щурчо. Ти заслужаваш нещо по-различно. — Тя го погали нежно. — Като в доброто старо време. Помниш ли?

Гаскел си спомни и усети как се размеква. Сали се наведе и го притисна към койката.

— Сурогатната Сали — рече тя и почна да разкопчава ризата му.

Гаскел се гърчеше под нея.

— Ако мислиш, че...

— Ти нищо не мисли, щурчо — каза Сали и разкопча дънките му. — Само еректирай.

— О, Боже — въздъхна Гаскел.

Парфюмът, пластмасата, подобното на маска лице и ловките ѝ ръце събудиха стари фантазии. Той лежеше отпуснато и се взираше в нея, докато тя го събличаше. Дори когато Сали го обърна по корем и събра ръцете му зад гърба, той не оказа съпротива.

— Вързано сладурче — тихо рече тя и се пресегна за парчето коприна.

— Не, Сали, недей — немощно възрази той.

Сали се усмихна мрачно и завърза ръцете му, като грижливо омота коприната около китките, преди да я затегне. Когато завърши, Гаскел изскимтя:

— Причиняваш ми болка.

Сали пак го обърна по гръб.

— Но ти обичаш това — каза тя и го целуна. После седна и нежно го погали. — Давай, сладурче, давай. Вдигни ме до небесата.

— О, Сали!

— Да, това е моето сладурче, а сега мушамата.

— Няма нужда. По ми харесва без нея.

— Но не на мен, Джи. Тя ми трябва, за да се уверя, че ме обичаш, додето смъртта ни раздели. — Сали се наведе и му сложи презерватив.

Гаскел се взираше в нея. Нещо не беше наред.

— А сега шапката — и тя се пресегна за плувната шапка.

— Шапката ли? — рече Гаскел. — Защо? Не искам да ми я слагаш.

— О, разбира се, че искаш, миличък. С нея изглеждаш съвсем като момиченце. — Тя нагласи шапката на главата му. — А сега в *Sillia inter alia*. — Сали свали банския и се намести върху него.

Гаскел простена и вдигна поглед към нея. Беше прекрасна. Отдавна не се бе случвало да е толкова добра. Но той все още бе уплашен. В очите ѝ имаше нещо, който не беше виждал досега.

— Развържи ме — помоли я той, — заболяха ме ръцете.

Но Сали само се усмихна, въртейки се върху него.

— Когато свършиш, Джи, сладурчето ми. Когато свършиш. — Тя плавно движеше хълбоци. Хайде, лентяй такъв, давай по-бързо.

Гаскел потрепери.

— Свърши ли?

Той кимна.

— Свърших — въздъхна.

— Завинаги, сладурче, завинаги — рече Сали. — Това беше. За последен път.

— За последен път?

— Свършено е с теб, свършено е. Вече се носиш по водите на Стикс.

— Стикс ли?

— С като Сали, Т като Ти, И като Изход, К като Край и С като Смърт. Сега остава само това. — Тя се протегна и взе каната, пълна с мътна речна вода.

Гаскел извърна глава и я погледна.

— Това пък за какво е?

— За теб, сладурче. Кално мляко. — Тя се придвижи по-нагоре и седна на гърдите му. — Отвори си устата.

Гаскел Прингсхайм я зяпна като обезумял. Започна да се гърчи под нея.

— Ти си луда! Ти си се побъркала!

— Стой мирно, няма да боли. Всичко ще свърши бързо, любими. Естествена смърт от удавяне в леглото. Да, първият подобен случай... направо ще влезеш в историята.

— Ах, ти, кучко, кръвожадна кучко...

— Като Цербер, нали — рече Сали и наля водата в устата му.

После остави каната и дръпна шапката върху лицето му.

* * *

Преподобният Сейнт Джон Фрауд гребеше учудващо уверено за човек с половин бутилка уиски в стомаха и гняв в сърцето, и колкото повече приближаваше до презервативите, толкова по-силно се разгаряше гневът му. Въпросът не беше само в това, че напразно се бе изплашил за състоянието на черния си дроб (сега отблизо се виждаше, че презервативи те са си истински). По-важното бе, че се придържаше към доктрината за ненамеса в промисъла за възпроизводството. Според него Бог бе създал един съвършен свят, ако можеше да се вярва на „Битие“, и оттогава този свят вървеше от развала към провала. А човек трябваше да вярва на „Битие“, защото в противен случай останалата част от Библията просто нямаше смисъл. Тръгвайки от тази фундаментална предпоставка, преподобният Сейнт Джон Фрауд следваше хаотично Блейк, Хокър, Лийвис и още редица други теолози мракобесници, като в крайна сметка бе стигнал до убеждението, че чудесата на съвременната наука са творения на лукавия, че спасението се крие в избягване на каквото и да е материално нововъведение, появило се след Ренесанса, и на едно-две отпреди това, и че природата

е далеч по-малко хищна от съвременния механизирен човек. Накратко, беше убеден, че края на света наближава под формата на ядрен холокост и смяташе, че негов християнски дълг е да оповести този факт. Проповедите му по темата се отличаваха с картинен и страховит плам, който бе станал причина за заточаването му в Уотърсуик. Докато гребеше по канала, мислено сипеше огън и жупел върху противозачатъчните средства, абортите и злините на безразборните сексуални връзки. Това бяха все симптоми и причини, и причинни симптоми на моралния хаос, в който се бе превърнал животът на земята. И сякаш това не бе достатъчно, та трябваше да има и екскурзианти. Преподобният Сейнт Джон Фрауд ненавиждаше екскурзиантите. Те оскверняваха малката Едемска градина на неговата енория с плавателните си съдове, с врявата на транзисторите си и с безсрамната си наслада от настоящето. А екскурзиантите, които кощунствено осейваха небето пред прозореца на кабинета му с надуты презервативи и безсмислени послания, бяха същинска мерзост. Когато катерът се показва пред очите му, той съвсем не беше в настроение за шегичи. С яростни загребвания викарият се добра до борда, върза лодката си за парапета и, запретвайки расото над коленете си, стъпи на борда.

* * *

В кабината Сали се взираше в плувната шапка. Тя се издуваше и спадаше, надигаше се и пак прилепваше към лицето на Гаскел, а Сали просто се гърчеше от удоволствие. Тя беше най-освободената жена в света, ама наистина най-освободената! Гаскел умираше и тя щеше да е свободна да разполага с милиончето долари в банката. И никой никога нямаше да узнае какво е станало. Когато той умреше, тя щеше да свали шапката, да го развърже и да изтика тялото му през борда във водата. Гаскел Прингсхайм щеше да е умрял от удавяне — естествена смърт, без капка насилие. В този миг вратата на кабината се отвори и тя видя на прага силуета на преподобния Сейнт Джон Фрауд.

— Какво, по дяволите... — изръмжа Сали и скочи от тялото на Гаскел.

Преподобният Сейнт Джон Фрауд се поколеба. Бе дошъл да си каже проповедта и щеше да я каже, но очевидно се бе натрапил на чисто гола жена с ужасно гримирано лице, и то точно докато тя се любеше с мъж, който — доколкото един бегъл поглед му позволи да забележи — изобщо нямаше лице.

— Аз... — започна той и млъкна изведнъж.

Мъжът на койтоката междувременно се бе претърколил на пода и сега се гърчеше там по твърде необикновен начин. Преподобният Сейнт Джон Фрауд се вторачи в него, дълбоко поразен. Мъжът не само нямаше лице, но и ръцете му бяха вързани на гърба.

— Мили Боже! — каза викарият, потресен от тази сцена, и вдигна поглед към голата жена, търсейки някакво обяснение.

Тя се взираше в него демонично, стиснала голям кухненски нож. Преподобният Сейнт Джон Фрауд заотстъпва препъвайки се към палубата, докато жената настъпваше към него, стиснала ножа пред себе си с две ръце. Очевидно бе съвсем обезумяла. Същото важеше и за мъжа на пода. Той се търкаляше и мятеше глава насам-натам. Шапката за плуване падна, но преподобният Сейнт Джон Фрауд бе твърде зает с бързото отстъпление към своята лодка, за да забележи това. В мига, когато ужасната жена се хвърли към него, той отвърза лодката и загреба, напълно забравил за първоначалната си мисия. Сали стоеше на палубата, крещейки ругатни по негов адрес, а зад нея на вратата на кабината се подаде една фигура. Викарият с радост видя, че мъжът вече имаше лице, макар и не особено приятно, всъщност направо страховито лице, но все пак лице. Той пристъпи към жената, явно тласкан от някакво грозно намерение. В следващия миг намерението бе осъществено. Мъжът се хвърли върху нея, ножът падна на палубата, жената полетя през борда и потъна във водата. Преподобният Сейнт Джон Фрауд не изчака да види какво ще стане по-нататък. Той енергично гребеше към къщи. Каквато и гнусна и разюздана оргия да бе прекъснал, той не желаше да има нищо общо с нея и с разни нацапотени жени с ножове, които го наричаха шибано изчадие на минетчийка и какво ли още не. Нямаше у него съчувствие, когато субектът на тези долни страсти падна във водата. Освен това бяха американци. Преподобният Сейнт Джон Фрауд нямаше време да се занимава с американци. Те vyplъщаваха всички черти на съвременния свят, които го изпълваха с възмущение. Преливащ от ново

отвращение към настоящето и неудържимо желание да потърси утеха в уискито, той се добра до брега и завърза лодката в долния край на градината.

* * *

В катера, който викарият остави зад гърба си, Гаскел най-сетне престана да крещи. Свещеникът, който му бе спасил живота, бе пренебрегнал дрезгавите му вопли за по-нататъшна помощ, а Сали стоеше във водата, която ѝ стигаше до кръста. Да си стои там. Той влезе пак в кабината, обърна се така, че да заключи вратата с вързаните си ръце, а после затърси с какво да среже коприненото шалче. Все още бе много уплашен.

* * *

— Добре — рече инспектор Флинт, — и какво направи тогава?
— Станах и прочетох неделните вестници.
— После?
— Изядох една порция овесени ядки и пих чай.
— Чай ли? Сигурен ли си, че беше чай? Последния път каза кафе.
— Кога?
— Ами последния път, когато го разказа.
— Пих чай.
— После?
— Нахраних Клем.
— С какво?
— С „Чапи“.
— Последния път каза „Бонзо“.
— Този път казвам „Чапи“.
— Хайде, не се двоуми. Кой от двата вида беше?
— Какво значение има, мамка му, от коя храна съм му дал?
— За мен има значение.
— „Чапи“.

— А след като нахрани кучето?
— Избръснах се.
— Последния път каза, че си взел душ.
— Взех душ и после се избръснах. Просто се опитвам да спестя време.
— Не бери грижа за времето, Уилт, разполагаме с всичкото време на света.
— Колко е часът?
— Млъквай! Какво направи по-нататък?
— За Бога, какво значение има? Какъв е смисълът непрекъснато да повтаряме едни и същи неща?
— Затваряй си устата!
— Добре — каза Уилт.
— И какво направи, след като се избръсна?
Уилт го погледна, но не отрони дума.
— Питам те какво направи тогава.
Ала Уилт продължаваше да мълчи. Накрая инспектор Флинт излезе от стаята и прати да повикат сержант Йейтс.
— Млъкна и не ще повече дума да обели уморено — рече той. — Какво ще правим сега?
— Да опитаме ли малко физическо убеждение?
Флинт поклати глава.
— Госдайк го видя. Ако падне и косъм от него, преди да се яви в съда в понеделник, Госдайк ще ни разпердушини, че сме приложили насилие. Не, трябва да намерим друг начин. Той трябва да има някакво слабо място, ама да пукна, ако мога да го намеря. Чудя се как ли го прави?
— Кое?
— Как успява да говори, без да каже нищо. Абсолютно нищо полезно. Тоя тип има повече мнения по всички теми под слънцето, отколкото косми имам аз на главата си.
— Ако го държим буден още четирийсет и осем часа, неминуемо ще рухне.
— Да, ама и аз с него — каза Флинт. — И двамата ще се явим в съда в усмирители ризи.

В стаята за разпити Уилт отпусна глава на масата. Само след минута щяха да се върнат с още въпроси, но и един миг сън бе по-добре от нищо. Сън. Защо не го оставят да поспи! Какво бе казал Флинт? „Веднага щом подпишеш признание, можеш да спиш, колкото си искаш.“ Уилт се замисли над тази забележка и за възможностите, които предлагаше. Признание. Да, но трябваше да е нещо достатъчно правдоподобно, за да им отвори работа и да го оставят да си почине, и същевременно толкова невъзможно, че да бъде отхвърлено от съда. Тактика, която да ги забави, за да има време Ева да се върне и да докаже неговата невинност. Точно както бе дал на „Газопроводчици втора“ да четат „Шейн“, докато той седеше и умуваше как да хвърли Ева в дупката. Трябваше да измисли нещо засукано, което да държи полицията в неистова активност. Как може да ги е убил? Пребил ги е до смърт в банята? Не, нямаше достатъчно кръв. Дори Флинт бе признал това. Тогава? Имаше ли някакъв хубав и не тъй груб начин да се свърши тая работа? Клетият Пинкертън бе избрал мирна смърт, когато бе пхнал маркуч в ауспуха на колата си... Точно така. Но защо? Трябваше да има мотив. Ева се е чукала с доктор Прингсхайм? Какво, с този тиквеник! Глупости! Ева изобщо не би погледнала Гаскел. Само че Флинт нямаше как да знае това. Ами кучката Сали? Да речем, че тримката са се гушнаели заедно? Е, това поне би обяснило защо ги е убил всичките, пък и такъв мотив би бил разбираем за Флинт. Освен това звучеше естествено за този вид купони. Та значи той е грабнал тръбата... Каква тръба? Нямаше нужда от тръба. Били са в гаража, за да не им пречат останалите. Не, не върши работа. Трябваше да е в банята. Ами ако Ева и Гаскел са го правели в банята? Да, така е по-добре. А той е разбил вратата в пристъп на ревност. Чудесно! После ги е удавил. Тогава се е появила Сали и се е наложило да свърши и с нея. Това обясняваше кръвта. Имало е борба, той не е искал да я убие, но тя е паднала и си е ударила главата. Дотук добре. Ала къде бе сложил труповете? Трябваше да измисли нещо наистина добро. Флинт нямаше да повярва, ако му кажеше, че ги е хвърлил в реката или нещо такова. Не, трябваше да е нещо, което би обяснило защо е пуснал куклата в дупката. Флинт бе твърдо убеден, че това с

куклата е било тактика за отвличане на вниманието. Значи трябваше да измисли начин, при който времето да играе важна роня.

Уилт стана и помоли да отиде до тоалетната. Както обикновено полицаят тръгна с него и застана пред вратата.

— Нужно ли е това? — попита Уилт. — Няма да се обеса на верижката на казанчето.

— Абе следя да не си удариш някоя чекия — грубо рече полицаят.

Уилт седна. Да си удариш чекия. Ама че отвратителен израз. Той веднага му напомни за „Месо първа“. „Месо първа“? О, това бе миг на вдъхновение! Уилт стана и пусна водата. Да, „Месо първа“ щеше да им отвори работа за доста време. Той се върна в бледозелената стая с бръмчащата лампа. Флинт вече го чакаше.

— Ще говориш ли сега? — попита той.

Уилт поклати глава. Признанието трябваше да бъде изтръгнато мъчително, за да звучи убедително. Той щеше да се колебае, да понечва да каже нещо, да млъква, да почва пак, да умолява Флинт да спре да го измъчва и тъй нататък. Този тъпак трябваше да бъде прилъган. О да, това поне щеше да го държи буден.

— Пак ли ще започнете отначало? — попита той.

Инспектор Флинт се усмихна зловещо.

— От самото начало.

— Много добре каза Уилт, — така да бъде. Само не ме питайте дали съм дал на кучето „Чапи“ или „Бонзо“. Не мога да понасям разговори за кучешка храна.

Инспектор Флинт лапна въдицата.

— И защо не?

— Изнервям се — отвърна Уилт, потръпвайки.

Инспекторът се наведе напред.

— Кучешката храна те изнервя? — рече той.

По лицето на Уилт се изписа сърцераздирателно колебание.

— Не ме питайте за това — каза той. Моля ви, недейте.

— Кажи от кои вид беше, „Бонзо“ или „Чапи“? — попита инспекторът, нащрек като хрътка, надушила кръв.

Уилт скри лице в ръцете си.

— Нищо няма да ви кажа, нищичко. Защо постоянно ме разпитвате за храна? Оставете ме на мира! — гласът му се надигна

истерично, а с него и надеждите на инспектор Флинт.

Той винаги разбираше кога е налучкал вярната следа. Вече нямаше да я изпусне.

18.

— Божичко — възкликна сержант Йейтс, — нали вчера ядохме на обед свински пастет! Какъв ужас!

Инспектор Флинт си изплакна устата с черно кафе и се изплю в умивалника. Вече бе повърнал два пъти, но още му се гадеше.

— Знаех си, че ще е нещо такова — рече той, потръпвайки, — просто го усещах. Човек, който е в състояние да изиграе номера с куклата, трябва да си е наумил нещо наистина гнусно.

— Ама те може би вече са изядени до шушка — каза сержантът. Флинт го изгледа убийствено.

— А според теб защо е пуснал лъжливата следа, мамка му? — попита той. За да има достатъчно време, през което да бъдат изконсумирани. Забележи, той използва думата „изконсумирани“, не аз. Знаеш ли каква е трайността на свинския пастет?

Йейтс поклати глава.

— Пет дена. Пет дена! Пуснати са по магазините във вторник, което ще рече, че разполагаме с един ден, за да намерим пастета или каквото е останало от него. Искам да бъде иззет всичкия свински пастет в Източна Англия. Искам всяка шибана наденица или пържола, или пай с бъбреци, излезли от месокомбината „Суийтбредс“ през тази седмица, да бъдат намерени и донесени тук. Както и всяка консерва с кучешка храна.

— Кучешка храна ли?

— Много добре ме чу — каза инспектор Флинт, излизайки от тоалетната с несигурна крачка. — А най-добре ще е да добавиш и котешките храни. Когато става дума за Уилт, никога не се знае. Той е способен така да ни забаламоса, че да пропуснем някой съществен детайл.

— Но щом са били смлени на свински пастет, защо да губя време с кучешката храна?

— А според теб къде е сложил остатъците, мамка му? — свирепо попита инспектор Флинт. Ти какво си мислиш, че ще допусне хората

да се оплакват, че са открили зъб или нокът в пастета, който са си купили сутринта. Не е такъв Уилт! Тази свиня мисли за всичко. Удавя ги в собствената им баня. Пъха ги в найлонови чували, които заключва в гаража, а после се прибира у дома и натиква куклата в шибаната дупка. После в неделя се връща, взима ги и прекарва целия ден самичък в месокомбината... Ако искаш да знаеш точно какво е правил в неделя, можеш да прочетеш признанието му. Моят стомах не може да го понесе.

Инспекторът хукна пак към тоалетната. Цяла седмица я караше все на свински пастет. Статистически погледнато, вероятността да е опитал от госпожа Уилт бе извънредно голяма.

* * *

Когато в осем часа сутринта отвориха месокомбинат „Суийтбредс“, инспектор Флинт вече чакаше на вратата. Той нахлу в кабинета на управителя и настоя да говори с него.

— Още не е дошъл — отвърна секретарката. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Искam списък на всички магазини и заведения, които снабдявате със свински пастет, пържоли, пирог с бъбреци, наденици и кучешка храна — отвърна инспекторът.

— Не мога да ви дам такава информация каза секретарката. Тя е крайно поверителна.

— Поверителна ли? Какво, по дяволите, означава това?

— Ами и аз не зная точно. Просто не мога на своя глава да ви предоставя вътрешна информация... — Тя млъкна изведнъж. Инспектор Флинт я зяпаше с доста страховито изражение.

— Е, госпожице — рече той накрая, — може би ще ви е интересно да научите, че онова, което е попаднало във вашия свински пастет, е също много вътрешно. Съдбоносно при това.

— Съдбоносно ли? Не разбирам какво искате да кажете. Нашия пастет се прави от напълно здравословни продукти.

— Здравословни ли? — кресна инспекторът. — Наричате три човешки трупа здравословни? Наричате сварените, обезкостени,

накълцани и сготвени останки от три жертви на убийство здравословни?

— Но ние използваме само... — започна секретарката, ала в следващия миг рухна от стола си в несвяст.

— За Бога — закрещя инспекторът, — кой да очаква, че една безмозъчна гъска, която може да работи в скотобойна, ще излезе толкова гнуслива! Научи името и адреса на управителя и му кажи да дойде тук на бегом.

Той седна на един стол, докато сержант Йейтс търсеше из бюрото.

— Събуди се, събуди се — побутна той секретарката с крак. — Ако някой има право да лежи на работното си място, това съм аз. Три дни и нощи не съм лягал, а на всичкото отгоре съм съучастник в прикриване на убийство.

— Съучастник ли? — рече Йейтс. Не разбирам как.

— Не разбираш ли? А според теб как се нарича това, да помогнеш за премахването на части от жертвата? Укриване на улики?

— Не бях помислил за това — каза Йейтс.

— Аз пък помислих — рече инспекторът. — Всъщност не мога да мисля за нищо друго.

В килията си Уилт спокойно зяпаше в тавана и се чудеше колко лесно се оказва всичко. Достатъчно е да кажеш на хората онова, което искат да чуят, и те са готови начаса да ти повярват, колкото и неправдоподобен да е разказът. Пък и трите безсънни денонощия съвсем бяха приспали недоверието на инспектор Флинт. В добавка Уилт много добре бе подбрал миговете на колебливите си полупризнания, а окончателната му изповед бе изтънчена смес от грандомания и суха деловитост. Той хладнокръвно и точно изложи подробностите на убийството, а при описанието на премахването на труповете разгърна талант на художник, гордеещ се с творението си. От време на време, когато стигаше ли до някой щекотлив момент, изпадаше в налудничава арогантност, гарнирана със самохвалство и страхливост: „Никога няма да успеете да го докажете! Вече сигурно са изчезнали без следа.“ Особена роля изигра харпикът, прибавяйки зловеща нотка на реализъм към уликите, които щяха да бъдат изхвърлени в хиляди тоалетни, почистени след това с въпросния препарат, поръсен като сол от солница. Ева би се зарадвала на тази

подробност, което обаче не можеше да се каже за инспектора. Той дори не долови иронията в забележката на Уилт, че докато търсел Прингсхаймови, те през цялото време са били точно под носа му. Инспекторът бе особено разстроен от хапливото подмятане за стомашно-чревните реакции и от съвета за в бъдеще да се придържа към здравословни храни. Да, въпреки изтощението си Уилт с наслада бе наблюдавал как в кръвясалите очи на инспектора ликуването и злорадото самодоволство се превърнаха в нескрито изумление и най-сетне в явна погнуса. А когато Уилт се изперчи, че никога няма да могат да го закарат на съд без доказателства, отговорът на Флинт надмина всички очаквания.

— Ще те закараме и още как! — дрезгаво извика той. — Единичък пастет от тая партида да е останал, ние ще го намерим и момчетата от лабораторията...

— Ще открия в него само свинско — отвърна Уилт, преди да го повлечат към килията му.

Това поне бе самата истина и ако Флинт не вярваше в нея, грешката си беше негова. Настояваше за признание и го бе получил с благосклонното съдействие на „Месо първа“, чираците касапи, които през толкова много часове по хуманитарна просвета бяха обяснявали на Уилт как работи месокомбинатът „Суийтбредс“, а един следобед даже го заведоха, за да види всичко на място. Милите момчета! А как ги ненавиждаше тогава! Това само показваше колко дълбоко може да греши човек по отношение на хората. Уилт се зачуди дали не е сгрешил по отношение на Ева и дали тя все пак не е вече покойница, но в същия миг заспа.

* * *

От наблюдателницата си в църковния двор Ева видя как преподобният Сейнт Джон Фрауд отиде до навеса, качи се в лодката и загреба към тръстиките. Веднага щом се скри от погледа ѝ, тя пое по пътеката към къщата. След като вече нямаше опасност да се изпречи пред свещеника, бе готова да поеме риска да се натъкне на жена му. Ева се промъкна през портата във вътрешния двор и се огледа. Мястото изглеждаше доста занемарено, а струпаният в един ъгъл

голям куп празни бутилки от джин и уиски показваше, че е много вероятно викарият да не е женен. Продължавайки да притиска бръшляна към себе си, тя отиде до вратата, която очевидно водеше към кухнята, и почука. Никой не отвори. Ева надникна вътре през прозореца. Кухнята бе голяма, много разхвърляна, с всички отличителни белези на ергенско жилище. Ева почука отново на вратата и докато се чудеше какво да направи по-нататък, се чу шум от задаваща се по шосето кола.

Тя се поколеба за миг и натисна бравата. Не беше заключено. Вмъкна се вътре и затвори вратата в мига, когато една кола за мляко спря на двора. Ева чу как млекарят остави няколко бутилки и си замина. Тя тръгна по коридора към хола. Ако намереше телефон, щеше да се обади на Хенри, за да дойде с колата да я прибере. Можеше да го изчака при църквата. Холът обаче се оказа празен. Тя много предпазливо надникна в няколко стаи, но и те се оказаха почти празни, с калъфи върху оскъдните столове и дивани. Къщата бе невероятно мръсна и разхвърляна. Викарият очевидно бе ерген. Най-сетне откри кабинета му и телефон на бюрото. Ева вдигна слушалката и набра Ъпфорд, 66066. Никой не отговори. Хенри сигурно бе в колежа. Тя набра номера на колежа и потърси господин Уилт.

— Уилт ли? — попита телефонистката. — Господин Уилт?

— Да — тихо отвърна Ева.

— Опасявам се, че го няма — каза момичето.

— Как така се опасявате, че го няма? Трябва да е там!

— Ами няма го.

— Но трябва да е там. Много ми е важно да се свържа с него.

— Съжалявам, не мога да ви помогна отвърна девойката.

— Но... — започна Ева и хвърли поглед през прозореца. Викарият се бе върнал и крачеше по градинската пътека към нея. Божичко! — измънка тя и хлопна слушалката, обърна и побягна паникьосана.

Едва в кухнята се сети, че си е оставила бръшляна в кабинета. В коридора прокълняха стъпки. Ева се озърна като обезумяла, отхвърли идеята за вътрешния двор и хукна по каменната стълба към горния етаж. Там спря и се послуша. Сърцето й щеше да изхвъркне. Беше гола и сама със свещеник в чужда къща, Хенри го нямаше в колежа, макар че по това време трябваше да е там, а гласът на телефонистката

звучеше много особено, сякаш имаше нещо нередно в желанието ѝ да говори с Хенри. Ева просто не знаеше какво да предприеме.

В кухнята преподобният Сейнт Джон Фрауд много добре знаеше какво да предприеме: да заличи завинаги спомена за пъклената гледка, към която го помахиха онези скверни неща с безсмислените им послания, носещи се над водата. Той измъкна от шкафа неначената бутилка „Тийчър“ и я занесе в кабинета си. Бе станал свидетел на нещо тъй гротескно, до такава степен порочно и ужасяващо, така лъхащо на преизподня, че чак се двоумеше дали е било истинско преживяване, или кошмар наяве. Мъж без лице с вързани на гърба ръце, жена с изрисувано лице и нож в ръка... ами приказките ѝ, приказките! Преподобният Сейнт Джон Фрауд отвори бутилката и тъкмо се канеше да си сипе една чаша, когато погледът му попадна върху забравения от Ева на стола бръшлян. Той остави шишето и се вторачи във вейките. Това бе нова загадка, която съвсем го порази. Какво правеше цял наръч бръшлян на стола в кабинета му? Със сигурност го нямаше, когато той излезе от къщи. Викарият предпазливо вдигна бръшляна и го сложи на бюрото си. После седна и го загледа с нарастващо безпокойство. В неговия свят ставаше неща, които никак не можеше да проумее. Ами странната фигура, която видя да прибягва между надгробните камъни? Съвсем бе забравил за нея! Преподобният Сейнт Джон Фрауд стана, излезе на терасата и тръгна към църквата.

— В неделя? — извика управителят на „Суийтбредс“. — В неделя? Ние не работим в неделя. Тук няма никой, комбинатът е затворен.

— Е, миналата неделя не е бил затворен и тук е имало някой, господин Кидни^[1] — рече инспекторът.

— Кидли, ако обичате — каза управителят. Кидли, с Л.

Инспекторът кимна.

— Добре, господин Кидли, аз ви казвам, че тоя изверг Уилт е бил тук миналата неделя и...

— А как е влязъл?

— Със стълба, която е подпрял на задната стена откъм паркинга.

— Посред бял ден? Не може да не са го видели.

— В два часа през нощта, господин Кидни.

— Кидли, инспекторе, Кидли.

— Вижте, господин Кидли, след като човек с такова име си е избрал да работи на такова място, просто сам си го търси.

Мистър Кидли го изглежда войнствено.

— И какво искате да кажете, че някакъв извратен маниак е домъкнал тук три трупа миналата неделя и използвайки нашето оборудване, ги е превърнал в готова храна, годна за консумация според наредбата за храните? Но как може да ви мине през главата... Главата ли? Какво е направил с главите? Кажете де!

— Какво правите по принцип с главите, господин Кидли? — попита инспекторът.

— Зависи. Някои отиват заедно с карантията в контейнерите с храна за животни...

— Именно. И Уилт каза, че е направил точно това. А тези контейнери се съхраняват във вашата хладилна камера номер две. Така ли е?

Мистър Кидли кимна с нещастно изражение.

— Така е — призна той, млъкна и се вторачи в инспектора. — Но има разлика от небето до земята между свинска глава и...

— Точно така — бързо рече инспекторът, — и вие навярно мислите, че някой непременно е щял да забележи разликата.

— То се знае, че щяха да забележат.

— Доколкото разбрах от господин Уилт, вие разполагате с извънредно ефикасна мелачка...

— Не! — отчаяно извика господин Кидли — Не, не го вярвам! Невъзможно е! Не е...

— Значи казвате, че не е могъл да го направи...

— Не казвам това. Казвам, че не е бивало да го прави.

— Това е ужасно! Чудовищно е!

— Разбира се, че е ужасно, — съгласи се инспекторът — И все пак е използвал тази машина.

— Но ние поддържахме оборудването си в изрядна чистота.

— Така каза и Уилт. Изрично го подчерта. Обясни, че внимателно почистил всичко, след като свършил.

— Сигурно е така — рече господин Кидли — В Понеделник сутрин всяко нещо си беше на мястото си. Нали чухте какво каза майсторът.

— Чух и оная свиня Уилт, който каза, че си бил направил списък откъде взел всяко нещо, за да го върне после точно на място му. За всичко е помислил.

— А нашата репутация в хигиената? За нея помислил ли е? Цели двайсет и пет години сме прочути с отличното качество на нашите, продукти и сега да ни се случи такова нещо! Печелили сме... — господин Кидли млъкна и рухна на един стол.

— А сега — рече инспекторът — трябва да ми кажете кои заведения и магазини снабдявате. Ще изземем всичкия свински пастет и надениците...

— Да ги изземете? Не можете да ги изземете — изкрещя господин Кидли, — всичките са отишли!

— Отишли? Какво искате да кажете?

— Ами каквото казвам. Няма ги вече. Или са изядени, или са унищожени.

— Унищожени ли? Само не ми разправяйте, че нищо не е останало от тях. Минали са само пет дена, откакто са произведени.

Мистър Кидли се изпъчи.

— Инспекторе, това е фирма с традиции, в която се използват стари методи, тъй че свинският пастет на „Суийтбредс“ си е истински свински пастет. Това не са ви ония натъпкани с консерванти боклуци...

Сега бе ред на инспектор Флинт да рухне на един стол.

— Да разбирам ли, че шибаният ви пастет не е траен? — попита той.

Мистър Кидли кимна и гордо уточни:

— Той е за незабавна консумация. Днес е тук, утре го няма. Това е нашето мото. Разбира се, вие сте виждали рекламата ни...

Инспектор Флинт не я беше виждал.

— Днешен пастет с аромат на минало, пастетът на цялото семейство.

— Съвсем на място казано — рече инспектор Флинт.

* * *

Адвокатът Госдайк изгледа скептично Уилт и поклати глава.

— Трябваше да ме послушате — рече той, посъветвах ви да не говорите.

— Все нещо трябваше да кажа — отвърна Уилт. — Не ме оставяха да спя, непрекъснато ми повтаряха едни и същи тъпи въпроси. Не можете да си представите как се чувствах. Исках да ме докарат до полуда.

— Честно казано, господин Уилт, в светлината на признанието, което сте направили, едва ли е било необходимо. Човек, който е в състояние съвсем доброволно да направи такова изявление пред полицията, очевидно и без това си е луд.

— Ама то не е вярно — рече Уилт, — всичко е чиста измислица.

— С такова изобилие от отблъскващи детайли? Наистина ми е трудно да повярвам. Съвсем сериозно ви говоря. Ами онова за хълбоците и бедрата? Просто стомахът ми се обръща!

— Но това е от Библията — каза Уилт, пък и трябваше да вмъкна някакви подробности, иначе нямаше да ми повярват. Например рязането с трион...

— За Бога, господин Уилт...

— Е, мога само да кажа, че вие не сте преподавали на „Месо първа“. Всичко съм научил от тях. На човек, който им е преподавал, животът не може да поднесе кой знае какви изненади.

Госдайк повдигна вежди.

— Така ли? Струва ми се, че мога да ви извадя от тази заблуда — обяви той тържествено. — В светлината на признанието, което сте направили въпреки моите най-искрени съвети, и в резултат на твърдото ми убеждение, че всяка дума в него е вярна, повече не съм в състояние да защитавам вашите интереси — той събра книгата си и се изправи. Ще трябва да си намерите друг защитник.

— Но, господин Госдайк, нали все пак не вярвате на тия глупости за Ева и свинския пастет? — попита Уилт.

— Дали вярвам? Човек, който може да съчини такова отвратително нещо, е способен на всичко. Да, вярвам, и което е още по-важно, полицията също вярва. В този миг преравят магазините, кръчмите, супермаркетите и кофите за смет в цялото графство в търсене на свински пастет.

— Даже и да намерят, няма да им свърши никаква работа.

— Навярно ще ви е интересно да научите и това, че са конфискували пет хиляди консерви кучешка храна, също толкова консерви котешка храна и са започнали да анализират четвърт тон от най-хубавите колбаси на „Суийтбредс“. Все някъде ще открият следа от госпожа Уилт, да не говорим за семейство Прингсхайм.

— Остава ми само да им пожелаая късмет — рече Уилт.

— Аз също — отвратен каза господин Госдайк и напусна стаята.

Уилт въздъхна. Защо не вземе Ева да се появи най-сетне! Къде ли се е завряла, дяволите да я наемат?

В полицейската лаборатория инспектор Флинт започваше да нервничи.

— Не може ли да поускорите нещата? — попита той.

Шефът на отдела по съдебна медицина поклати глава.

— Все едно да търсиш игла в купа сено — рече той, хвърляйки многозначителен поглед към поредната партида наденици, донесена за анализ. — Дотук няма следа. Може да отнеме няколко седмици.

— Аз не разполагам с няколко седмици — рече инспекторът. — Съдът трябва да се произнесе в понеделник.

— Само за задържането му под стража. А нали имате и самопризнанията му.

Инспектор Флинт обаче изпитваше известни съмнения. Взирайки се в признанието, бе забелязал някои несъответствия, на които в първия миг не бе обърнал внимание заради умората, отвращението и непреодолимото желание да приключи с гнусния разказ, преди да му е приляло. Първо, небрежно надрасканият подпис на Уилт при внимателно вглеждане подозрително приличаше на „Томи Тъкър“^[2], а до него се мъдреше и едно QNED, за което Флинт прозорливо предположи, че означава Quod Non Erat Demonstrandum^[3], а и дори за неговото полицейско въображение в разказа прекалено настойчиво се говореше за свинско. Освен това Уилт специално бе помолил да получи за обед двойна порция свински пастет, настоявайки да е на „Суийтбредс“. Налудничавото човекоядство се вписваше в общата картина, но изглеждаше някак прекалено. Думичката „провокация“ изникна в съзнанието му, а след епизода с куклата Флинт бе особено чувствителен към лошата слава. Той прочете самопризнанието още веднъж, но пак не можа да си състави ясно мнение. Сигурно бе, че Уилт отлично познаваше работата на месокомбината „Суийтбредс“,

както личеше по изобилието от подробности. От друга страна, недоверието на господин Кидли за главите и мелачката му се стори съвсем оправдано при огледа на място. Докато се взираше с боязън в зловещата машина, на Флинт му се видя почти невероятно, че дори Уилт би могъл да... Инспекторът побърза да отърси тази мисъл от себе си и реши отново да поговори с Уилт. Върна се разгорещен в стаята за разпити и нареди да доведат задържания.

— Е, какво става? — попита Уилт, когато пристигна. — Провървя ли ви с кренвиршите? Разбира се, можете в кървавиците да намерите...

— Уилт — прекъсна го инспекторът, — защо си се подписал под признанието с детски почерк?

Уилт седна.

— А, значи го забелязахте най-сетне? Много сте наблюдателен, дума да няма.

— Зададох ти въпрос.

— Долових — каза Уилт. — Да речем, че ми се е сторило уместно.

— Уместно ли?

— Реших да снеса, нали така му викате, за да ме оставите да поспя, тъй че съвсем естествено...

— Да не би да ми казваш, че си съчинил всичко това?

— А вие какво си мислите, по дяволите? Наистина ли вярвате, че мога да натрапя Прингсхаймови и Ева на неподозиращата публика под формата на свински пастет? Дори за вашето лековерие би трябвало да съществуват граници.

Инспектор Флинт впи кръвнишки поглед в него.

— За Бога, Уилт — рече той, — ако открия, че умишлено си скалъпил тази история...

— И какво ще ми направите? — отвърна Уилт. — Вече ме обвинихте в убийство. Какво още искате? Довличате ме тук, унижавате ме, крещите ми, държите ме буден дни и нощи, засипвате ме с въпроси за кучешка храна, обявявате пред цял свят, че ви помагам в разследването на тройно убийство и така карате всеки гражданин на страната да предполага, че съм убил жена си заедно с някакъв гаден биохимик и...

— Млъкни! — изрева Флинт. — Не ме интересува какво мислиш. Интересува ме какво си извършил и какво си казал! Ти направи всичко възможно, за да ме заблудиш...

— Нищо подобно не съм направил — възрази Уилт. — До снощи ви казвах истината и само истината, а вие не я приемахте. Снощи ви поднесох под нелепата форма на свински пастет една лъжа, в която искахте да повярвате. Щом сте жаден за такива дивотии и използвате незаконни методи като лишаване от сън, за да ги получите, не можете да ме упреквате, че съм ви ги поднесъл. Не е нужно да идвате тук и да вилнеете. Ако сте глупав, проблемът си е ваш. По добре да бяхте намерили жена ми.

— Дръжте ме да не убия този гад! — изрева Флинт и изхвърча навън. От кабинета си извика сержант Йейтс. — Отмени изземването на свинския пастет. Партенка е — рече му той.

— Партенка ли? — неуверено попита сержантът.

— Измишльотина! — поясни Флинт. — Той пак го направи!

— Искате да кажете...

— Искам да кажа, че онази фъшкия пак ни прати за зелен хайвер.

— Но откъде е научил как работи месокомбинатът? — Флинт го изгледа сърцераздирателно.

— Ако искаш да знаеш как е станал крачеща енциклопедия, иди го питай сам.

Сержант Йейтс излезе и се върна след пет минути.

— „Месо първа“ — загадъчно обяви той.

— Месо какво?

— Група касапи, на които преподава. Те го били водили там.

— Иисусе! — възкликна Флинт. — На кого не е преподавала тази свиня?

— Най-подробно му били показали всичко.

— Йейтс, направи ми една услуга. Иди и научи имената на всички групи, на които е преподавал. Така ще знаем какво да очакваме занапред.

— Чувах го да говори за „Зидари втора“, „Газопроводчици първа“...

— Всичките, Йейтс, всичките. Не искам да започне да ми разказва как бил хвърлил госпожа Уилт в канализацията само защото е преподавал на „Говночистачи втора“!

Той взе вечерния вестник и хвърли поглед на заглавията.

ПОЛИЦИЯТА ТЪРСИ ИЗЧЕЗНАЛА СЪПРУГА В СВИНСКИ ПАСТЕТ

— Божичко! — простена инспекторът. — Съвсем ни отиде на кино доброто име!

* * *

Директорът на колежа заяви същото на срещата с ръководителите на катедрите.

— Станахме за смях пред цялото общество — рече той. — Първо, вече се шири мнението, че имаме обичай да наемаме преподаватели, които заравят нежеланите си съпруги в основите на новия блок. Второ, загубихме всички шансове да добием политехнически статут, защото ни отказаха повишаване на ранга поради непригодност на материалната база. Професор Баксендейл се изказа съвсем недвусмислено по този въпрос, позовавайки се особено на забележката за некрофилия, изречена от един от преподавателите...

— Аз казах само... — поде доктор Борд.

— Всички чухме какво казахте, доктор Борд. Навярно ще ви е интересно да научите, че когато дойде на себе си, доктор Кокс все още отказва да хапне студено месо. Доктор Мейфийлд си подаде оставката. А сега и това и той вдигна един вестник, на чиято втора страница се мъдреше заглавието:

СЕКСУАЛНО ОБУЧЕНИЕ ПОТРИСА КУРСИСТИ

— Предполагам, че всички сте успели да разгледате фотографията — злъчно рече директорът, сочейки голяма снимка на

висящата от крана Джуди. В статията се казва... всъщност няма значение. Можете сами да си я прочетете. Само бих искал да получа отговори на следните въпроси. Кой е разрешил покупката на трийсет екземпляра от „Последният изход от Бруклин“ за групите на стругарите и шлосерите?

Господин Морис се помъчи да се сети кой бе поел стругарите и шлосерите.

— Трябва да е бил Уоткинс — рече той. Той напусна миналия семестър, работеше на хонорар.

— Слава Богу, че не е бил на пълно работно време — рече директорът. — Второ, кой преподавател има навика да препоръчва на групите от детегледачки постоянно да носят... ъъъ... диафрагми?

— Ами господин Седжуик много си пада по тях — каза господин Морис.

— По детегледачките или по диафрагмите? — пожела да уточни директорът.

— Може би по двете — подхвърли доктор Борд под сурдинка.

— Той е враг на противозачатъчните хапчета — рече господин Морис.

— Ако обичате, предайте на господин Седжуик да се яви в кабинета ми в понеделник в десет часа. Искам да му обясня условията, при които е нает на работа тук. И накрая, кои наши преподаватели използват аудио-визуалните ни средства, за да прожектират порнофилми на старшите секретарки?

Господин Морис поклати решително глава.

— Никой от моята катедра не е правил такова нещо — каза той.

— Тук пише, че такива филми били показвани в часовете за актуални събития — уточни директорът.

— Уентфорд им прожектира „Влюбени жени“ — обади се ръководителят на катедрата по английски.

— Както и да е. И още нещо искам да кажа. Отменят се вечерните занятия по оказване на първа медицинска помощ със специално ударение върху случаите на коремна херния, за което е предложено да купим надуваема кукла. Отсега нататък ще се простираме според чергата си.

— Заради инфлацията ли? — попита доктор Борд.

— Заради това, че образователната комисия от години чакаше удобен случай, за да ни ореже бюджета — отвърна директорът. — Сега той им дойде. Не са оценили по достойнство това, че оказваме голяма услуга на обществото, не оставяйки да се мотаят по улиците — цитирам господин Морис — „голям брой умствено неуравновесени и потенциално опасни психопати“. Край на цитата.

— Предполагам, че е имал предвид чираците — великодушно рече доктор Борд.

— Нищо подобно — каза директорът. Моля господин Морис да ме поправи, ако греша, но според мен той е имал предвид членове на катедрата по хуманитарна просвета.

Съвещанието приключи. Господин Морис побърза да напише оставката си.

[1] Бъбрек (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Герой от популярно детско стихотворение: „Малкият Томи Тъкър за вечеря пее/ Хляб с масло да хапне за него най-добре е./ Щом си няма ножче, как ще среже хляба?/ Щом си няма булка, как ще вдигне сватба?“. — Б.пр. ↑

[3] Кое то не се нуждае от доказателства (лат.). — Б.пр. ↑

19.

Затаена до прозореца на една празна спалня на първия етаж в дома на свещеника, Ева Уилт проследи преподобния Сейнт Джон Фрауд, докато крачеше замислено към църквата. Когато се скри от погледа ѝ, тя отново слезе в кабинета, за да потърси Хенри. Щом го нямаше в колежа, навярно си беше у дома. Тъкмо посягаше към телефона, когато зърна бръшляна. Божичко, съвсем бе го забравила, при това го бе оставила на такова място, че викарият не може да не го беше видял. Какъв конфуз! Тя набра номера на „Парквю авеню“ номер 34 и зачака. Никой не отговаряше и тя отново позвъни в колежа. През цялото време не изпускаше от очи портата на църковния двор, за да не бъде изненадана от внезапната поява на свещеника.

— Фенлъндски колеж за изкуства и технологии — каза телефонистката.

— Пак съм аз — рече Ева, — искам да говоря с господин Уилт.

— Съжалявам, но господин Уилт го няма.

— Но къде може да е? Звъних у дома...

— Той е в полицейския участък.

— Какво? — възкликна Ева.

— В участъка е, помага на полицията в разследването...

— Разследване ли? Какво разследване? — изпищя Ева.

— Не знаете ли? — попита момичето. — Писаха във всички вестници. Убил жена си...

Ева дръпна слушалката от ухото си и ужасено се вторачи в нея. Момичето продължаваше да говори, но тя вече не слушаше. Хенри убил жена си! Но нали тя беше жена му? Каква е тази глупост! Тя не е убита! За един кратък и страшен миг Ева Уилт почувства, че е на път да изгуби разсъдък си. После отново допря слушалката до ухото си.

— Още ли сте там? — попита момичето.

— Ама аз съм жена му! — кресна Ева.

От другата страна последва пауза. После тя чу как телефонистката обяснява на някого, че на телефона е някаква луда

жена, която се представя за госпожа Уилт.

— Казвам ви, че аз съм госпожа Уилт. Госпожа Ева Уилт! — извика тя, но връзката прекъсна.

Ева остави с немощна ръка слушалката. Хенри в полицейския участък... Хенри я бил убил... Божичко! Целият свят е полудял. А тя стои гола в дома на викария в... Изобщо нямаше представа къде се намира. Тя набра 999.

— Спешна помощ. От коя служба се нуждаете? — попита операторът.

— Полицията — отвърна Ева. Нещо изщрака и се чу мъжки глас.

— Тук е полицията.

— Обаждат се госпожа Уилт — рече Ева.

— Госпожа Уилт?

— Госпожа Ева Уилт. Вярно ли е, че съпругът ми е убил... Искам да кажа, дали моят съпруг... О, Боже, просто не зная какво да кажа.

— Казвате, че сте госпожа Уилт, госпожа Ева Уилт? — попита мъжът.

Ева кимна и рече:

— Да.

— Разбирам — каза човекът колебливо. — Сигурна ли сте, че сте госпожа Уилт?

— Разбира се, че съм сигурна. Нали затова се обаждам.

— Мога ли да попитам откъде се обаждате?

— Не зная — рече Ева. Намирам се в една къща и нямам никакви дрехи и... мили Боже! — свещеникът се задаваше по пътеката към терасата.

— Ако може просто да ни дадете адреса.

— Сега не мога да продължа — каза Ева и затвори телефона.

Тя се подвоуми за миг, грабна бръшляна от бюрото и изхвърча от стаята.

* * *

— Казвам ви, че не знам къде е — рече Уилт. — Навярно ще я намерите в списъка на изчезналите лица. Преминала е от царството на материята в царството на абстракцията.

— Какво искаш да кажеш, дявол да го вземе? — попита инспекторът, посягайки към чашата си с кафе.

Беше събота, единайсет часа сутринта, но той държеше на своето. Разполагаше с двацет и осем часа, за да се добере до истината.

— Винаги съм я предупреждавал, че трансценденталната медитация крие потенциални опасности — каза Уилт, който сам бе на границата между съня и будуването. — Ама тя все упорстваше.

— За какво упорстваше?

— Да медитира трансцендентално. В поза лотос. Навярно този път е отишла твърде далеч. Вероятно е преживяла трансмутация.

— Транс... какво? — подозрително попита инспектор Флинт.

— Превърнала се е по някакъв магически начин в нещо друго.

— За Бога, Уилт, ако пак започнеш със свинския пастет...

— Имах предвид нещо по-духовно, инспекторе, нещо красиво.

— Съмнявам се.

— Помислете само! Ето аз седя с вас в тази стая като пряка последица от това че докато разхождах кучето, в главата ми се въртяха черни мисли за убийство на жена ми. От тези часове на празни фантазии си спечелих име на убиец, без да съм извършил убийство. Кой може да каже дали Ева, чиито мисли бяха монотонно неизменно красиви, не си е спечелила подобаващо красива награда? Както бихте се изразили вие, инспекторе, каквото надробиш, такова ще сърбаш.

— Горещо се надявам да е тъй, Уилт — каза инспекторът.

— Но в такъв случай къде е тя? — рече Уилт. Кажете ми! Каква е ползата от безцелни разсъждения...

— Аз ли да ти кажа? — изкрещя инспекторът, разливайки кафето си. — Само ти знаеш в кой трап си я хвърлил или коя бетонобъркачка или крематориум си използвал.

— Говорех метафорично... тоест реторично — каза Уилт. — Опитвах се да си представя в какво би се превърнала Ева, ако нейните мисли се въплътят в реална форма. Моята тайна мечта бе да стана безмилостен човек на действието, решителен мъж, свободен от морални колебания или угризения на съвестта, един Хамлет, преобразен в Хенри V, само че без патриотичния плам, който ни кара да мислим, че не би одобрил Общия пазар, един Цезар...

На инспектор Флинт му дойде много.

— Уилт — изръмжа той, — пет пари не давам какво си искал да станеш ти. Искам само да знам какво е станало с жена ти. Щях да стигна и до харпика — рече инспекторът, внезапно осъзнал една нова страховита възможност. — Да не би...

Уилт поклати глава.

— Вие вашето си знаете. Също като горката Ева! Прозаичен ум, който се стреми да докопа неуловимото и да сграбчи фантазмагориите за несъществуващото им гърло. Съвсем в стила на Ева! Тя никога не би могла да изиграе „Лебедово езеро“. В никоя опера не биха ѝ разрешили да напълни сцената с вода или да инсталира двойно легло, а Ева би държала това да стане на всяка цена.

Инспектор Флинт се изправи.

— Ако я караме така, скоро няма да стигнем доникъде.

— Именно — съгласи се Уилт, — доникъде няма да стигнем. Ние сме това, което сме, и каквото и да правим, не можем да променим този факт. Калъпът, който формира нашата природа, остава непокътнат. Наречете го наследство, наречете го шанс...

— Наречи го врели-некипели — рече Флинт и излезе от стаята. Имаше нужда от сън и възнамеряваше хубаво да се наспи. В коридора срещна сержант Йейтс.

— Имало е спешно обаждане от жена, която разправяла, че е госпожа Уилт — каза сержантът.

— Откъде?

— Не могла да каже къде се намира — рече Йейтс. — Само казала, че не знае и че няма дрехи...

— Аха рече инспекторът. — Пак някоя откачалка. За какво ми губиш времето с такива, дявол да го вземе? Малко ли са ни притесненията?

— Помислих си, че ще искате да знаете. Ще се опитаме да засечем номера.

— Хич не ми пука — рече Флинт и отмина, бързайки да навакса пропуснатия сън.

* * *

Преподобният Сейнт Джон Фрауд прекара тревожен ден. При обстойното претърсване на църквата не намери нищо. Нямаше признаци да е бил вършен скверен ритуал (мина му мисълта за черна литургия). Докато крачеше обратно към дома, той с радост забеляза, че небето над протока е празно, нямаше ги презервативите. Нямаше го и бръшлянът на бюрото. Викарият огледа с мрачно предчувствие мястото, където лежаха вейките, и си сипа уиски. Бе готов да се закълне, че преди да излезе, на бюрото му имаше цял наръч бръшлян. След като допи остатъка от бутилката, главата му се изпълни с фантастични мисли. В къщата се носеха необичайни шумове. Чуваха се особени поскърцвания откъм стълбите и необясними звуци от горния етаж, сякаш някой или нещо се движеше крадешком насам-натам, но когато се качи да провери, шумовете рязко спряха. Викарият надникна в няколко празни стаи. После пак слезе, изправи се в хола и се послуша. След това се върна в кабинета си и се опита да се съсредоточи над проповедта си, но все не можеше да се отърве от усещането, че не е сам. Седнал зад бюрото си, преподобният Сейнт Джон Фрауд обмисляше възможността в къщата да има духове. Несъмнено ставаше нещо странно. В един часа отиде в кухнята, за да обядва, и установи, че от килера е изчезнал половин литър мляко, нямаше ги и останките от ябълковия пай, донесен от госпожа Снейп, която чистеше къщата два пъти седмично. Той се задоволи със затоплена консерва боб и препечен хляб и се затътри на горния етаж за следобедната дрямка. Тогава за пръв път чу гласовете. Или по-точно един глас. Като че ли долиташе от кабинета му. Преподобният Сейнт Джон Фрауд седна в леглото. Ако ушите му не го лъжеха — а с оглед на сутрешните необикновени събития бе склонен да вярва, че го лъжат — би могъл да се закълне, че някой използва телефона му. Той стана и си нахлузи обувките. Някой плачеше. Викарият излезе на площадката на стълбите и се послуша. Хлипането престана. Той слезе и надникна във всички стаи на приземния етаж, но като оставим настрана факта, че калъфът на едно от креслата в неизползваната всекидневна бе изчезнал, нямаше признаци за наличието на жива душа. Тъкмо се канеше да се качи пак горе, когато телефонът иззвъня. Викарият отиде в кабинета и вдигна слушалката.

— Тук е домът на викария в Уотърсуик — промърмори той.

— Обаждаме се от фенлъндския полицейски участък — каза някакъв мъж. — Току-що от вашия номер позвъни една жена, която претендира да е госпожа Уилт.

— Госпожа Уилт? — рече преподобният Сейнт Джон Фрауд. — Госпожа Уилт? Станала е грешка. Не познавам никаква госпожа Уилт.

— Обаждането определено беше от вашия телефон, сър.

Преподобният Сейнт Джон Фрауд се замисли над сведението.

— Много странно — рече той, — аз живея сам.

— Вие ли сте викарият?

— Разбира се, че съм викарият. Тук е домът на викария и викарият съм аз.

— Разбирам, сър. А как се казвате?

— Преподобен Сейнт Джон Фрауд, Ф... Р... А... У... Д.

— Много добре, сър, значи в дома ви със сигурност няма никаква жена?

— Разбира се, че в дома ми няма жена. Намирам намека ви за извънредно недостоеен. Аз съм...

— Съжалявам, сър, но просто ще трябва да проверим тези неща. Получихме обаждане от госпожа Уилт или най-малкото от жена, която твърди, че е госпожа Уилт, и то идваше от вашия телефон...

— Коя е пък тази госпожа Уилт? В живота си не съм чувал за нея.

— Ами как да ви кажа, госпожа Уилт... всъщност е малко трудно за обяснение. Предполага се, че е била убита.

— Убита ли? — възкликна преподобният Сейнт Джон Фрауд. — „Убита“ ли казахте?

— Да речем, изчезнала от дома си при подозрителни обстоятелства. Задържаха я за разпит.

Преподобният Сейнт Джон Фрауд поклати глава.

— Какво злощастие — промърмори той.

— Благодаря ви за помощта — каза сержантът. — Прощавайте за безпокойството.

Преподобният Сейнт Джон Фрауд замислено остави слушалката. Не би искал да сподели със събеседника си откритието, че очевидно споделя дома си с безплатния дух на наскоро убита жена. И без това всички го смятаха за ексцентрик. От друга страна, след по-задълбочен размисъл осъзна, че сцената, която бе видял на катера, несъмнено

носеше всички признаци на убийство. Може би по някакъв необикновен начин бе станал свидетел на вече случила се трагедия, нещо като послесмъртно *deja vu*^[1], ако можеше така да се нарече. Не ще и дума, щом съпругът вече бе задържан за разпит, убийството бе станало преди известно време... В такъв случай... Преподобният Сейнт Джон Фрауд се оплете в серия предположения, в които голяма роля играеха самото време и молбите за помощ от задгробния свят. Може би бе негов дълг да уведоми полицията какво бе видял. Тъкмо се колебаеше и чудеше какво да предприеме, когато отново дочу хлипането, този път съвсем отчетливо. Долиташе от съседната стая. Той стана, пийна малко уиски за кураж и отвори вратата. Посред стаята стоеше снажна жена с разрешени коси, полепнали по раменете ѝ, и разкривено от скръб лице. Бе загърната в нещо като саван. Преподобният Сейнт Джон Фрауд се вторачи в нея с нарастващ ужас. После се отпусна на колене.

— Господу помолим ся — дрезгаво промълви той.

Страховитото привидение тронаво падна на колене, притискайки савана към гърдите си. Двамата коленичиха заедно в молитва.

* * *

— Да проверим ли? Какво, по дяволите, искаш да ми кажеш? — възкликна инспектор Флинт, който съвсем не бе съгласен да го будят следобед, след като не бе спал цели тридесет и шест часа и се мъчеше да си навакса. — Събуждаш ме и ми плямпаш разни дивотии за викарий на име Зигмунд Фройд...

— Сейнт Джон Фрауд — поправи го Йейтс.

— Изобщо не ме интересува. Така или иначе е невероятно! Щом проклетият свещеник казва, че я няма там, значи я няма. Какво искаш да направя?

— Просто си мислех, че трябва да пратим една патрулна кола да провери, нищо друго.

— Какво те кара да мислиш...

— Със сигурност имаше обаждане от жена, която настояваше, че е госпожа Уилт, и то дойде именно от този номер. Досега е позвънила два пъти. Успяхме да направим запис на второто обаждане. Изброи

разни подробности, които звучат автентично. Каза си датата на раждане, адреса, професията на Уилт, дори името на кучето им и това, че имат жълти пердета във всекидневната.

— Е, това всеки идиот може да ти го каже. Достатъчно е да мине покрай къщата им.

— Ами името на кучето? Казва се Клем. Проверих и се оказа вярно.

— А не ти ли каза случайно какво е правила през последната седмица?

— Спомена, че била на катер — отвърна Йейтс. — После затвори телефона.

Инспектор Флинт седна в леглото.

— Катер ли? Какъв катер?

— Не знам, просто затвори. А, още нещо. Каза, че носи четирийсет и втори номер обувки.

— Мамка му! — рече Флинт. — Добре, идвам.

Той се измъкна от кревата и започна да се облича.

* * *

В килията си Уилт зяпаше в тавана. Бе прекарал толкова много часове в разпити, че въпросите още кънтяха в ума му. „Как я уби? Къде я хвърли? Какво направи с оръжието?“ Безсмислени въпроси, повтаряни до безкрай с надеждата, че най-сетне ще го прекършат. Ала Уилт не бе прекършен. Той бе възтържествувал. За пръв път в живота си знаеше, че е непоклонимо прав, докато всички останали изцяло грешаха. Преди винаги бе имал известни колебания. Може би „Зидари втора“ все пак бяха донякъде прави да смятат, че в страната има твърде много чернилки. Може би въвеждането на смъртното наказание би намалило престъпността. Уилт не мислеше така, но нямаше как да е абсолютно сигурен. Само време то можеше да покаже. Ала при делото „Кралицата срещу Уилт за убийството на госпожа Уилт“ съмненията бяха изключени. Той можеше да бъде призован в съда, намерен за виновен и осъден — това нямаше никакво значение. Важното бе, че е невинен и ако го осъдеха до живот, тази чудовищна неправда спрямо него само би засилила съзнанието за собствената му невинност. За

първ път в живота си Уилт се почувства свободен. Сякаш първородният му грях, че е Хенри Уилт, живущ на „Парквю авеню“ номер 34, Ъпфорд, преподавател по хуманитарна просвета във Фенлъндския колеж за изкуства и технологии, съпруг на Ева Уилт и ничий баща, внезапно бе снет от плещите му. Цялото бреме на имуществото, навиците, заплатата и статута, съобразяването с обществените норми, деликатните нюанси в преценката за себе си и за останалите, всички тези неща, които той и Ева бяха придобили, отведнъж изчезнаха. Затворен в килията си, Уилт бе свободен да бъде. Каквото и да станеше оттук насетне, никога вече нямаше да се поддаде на омайния зов на обезличаването. След отявленото презрение и яростта на инспектор Флинт, след обидите и позора, които му се струпаха само за седмица, нима все още се нуждаеше от нечие одобрение? Каквото и мнение да имаха другите за него, можеха да си го заврат отзад. Уилт щеше да следва независима линия и постоянно да разгръща своя несъмнен талант да руши всяка логика. Дадяха ли му доживотна присъда и прогресивен директор на затвора, Уилт само за месец щеше да го вкара в лудницата с благата разумност на отказа си да се подчинява на правилата. Изолирането в отделна килия и оставянето на хляб и вода, ако такива наказания все още съществуваха, изобщо нямаше да го спрат. А пуснеха ли го на свобода, щеше да приложи новооткритите си дарби в колежа. Щеше с удоволствие да се включи в разни комисии и да внася раздори, неизменно представяйки аргументи, противоречащи на всеобщото мнение. В края на краищата животът не беше преследване на цел по най-краткия възможен път, а неизтощима непоследователност, произвол, анархичност и хаос. Правилата се създаваха, за да бъдат нарушавани, а човекът, чийто ум шареше насам-натам като скакалец, винаги бе с един скок пред другите. След като установи това ново правило, Уилт се обърна на една страна и се опита да заспи, но сънят все не идваше. Опита и на другата страна, но все така безуспешно. Мисли, въпроси, несвързани отговори и въображаеми диалози изпълваха съзнанието му. Опита се да брой овце, но по някое време се улови, че мисли за Ева. Милата Ева, ужасната Ева, буйната Ева, неукротимо възторжената Ева. Подобно на него и тя бе търсила Абсолютната, Вечната истина, която завинаги да й спести грижата да мисли самостоятелно. Бе я търсила в грънчарството, в трансценденталната медитация, в джудото, в батутите и най-

идиотски в ориенталските танци. Накрая се бе опитала да я намери в сексуалната еманципация, в движението за освобождение на жените и в тайнството на оргазма, в който да потъне и да се изгуби завинаги. Май наистина бе успяла да го направи, отнасяйки със себе си и проклетите Прингсхаймови. Е, доста обяснения трябваше да даде, ако се появеше отнейде. Уилт се усмихна при мисълта какво ли щеше да каже, когато откриеше до какви последици бе довело последното й увлечение по безграничното. Щеше да се погрижи тя да се разкайва за това до сетния ри час.

* * *

Коленичила на пода на всекидневната в дома на викария. Ева Уилт се бореше с нарастващото убеждение, че сетният й час отдавна е минал. Всички, с които този ден говореше, очевидно я смятаха за покойница. Полицаят, с който се свърза по телефона, никак не бе склонен да повярва на твърденията й, че е жива и че се намира в относително добро състояние, и дори бе поискал да докаже, че е тя. Поразената Ева приключи разговора със силно подкопана вяра в собственото си съществуване, а реакцията на преподобния Сейнт Джон Фрауд към появата й в дома му само засили злочестините й. Горещите му молитви към Всевишния да освободи душата на наскоро представилата се Ева Уилт от настоящата й форма и непоносимо възплъщение, поразиха Ева. Тя коленичи на килима и захлипа, додето викарият я поглеждаше над очилата си, затваряше очи, извисяваше в рвението си треперлив глас, отваряше очи, потръпваше и изобщо се държеше по начин, несъмнено предназначен да породи скръб и униние в предполагаемия труп, а кога го при последния си отчаян опит да накара покойната Ева Уилт да заеме отреденото й място в небесните селения, претупа молитвата „Кратки са дните на родения от жена и пълни с печал“ и поде „Остани с мен“ с множество трели, Ева изостави всички опити за самоконтрол и трогателно заизвива „Бързо пада привечер“. Когато стигнаха до „Нуждая се от присъствието ти всеки час“, преподобният Сейнт Джон Фрауд бе на съвсем различно мнение. Олюлявайки се, той излезе от стаята и потърси убежище в кабинета си. Зад него Ева Уилт, прегърнала новата си роля на

покойница с целия ентусиазъм, с който преди се бе посвещавала на батута, джудото и грънчарството, искаше да знае „де ти е, смърт, жилото, и де ти е, а де, победата“.

— Мигар аз знам, дявол да го вземе — промърмори викарият посегна към бутилката уиски, ала видя, че е празна.

Той седна и запуши ушите си с длани, за да не чува ужасния глас. Всъщност „Остани с мен“ бе последният псалм, който трябваше да избере. Къде по на място би бил „Има зелен хълм надалеч“ — той поне трудно би могъл да бъде изтълкуван двузначно.

Когато псалмът най-сетне свърши, викарият поседя малко, наслаждавайки се на тишината, и тъкмо се канеше да провери дали няма шанс в килера да се спотайва още една бутилка, когато на вратата се почука и Ева влезе в кабинета.

— Съгреших, отче! — изпищя тя, полагайки големи усилия да ридае и да скърца със зъби едновременно.

Преподобният Сейнт Джон Фрауд сграбчи облегалките на креслото и се помъчи да преглътне. Не беше лесно. После, преодолявайки основателния страх от внезапно полудяване, успя да проговори.

— Стани, дете — изпъшка той, докато Ева се гърчеше на килимчето пред него. — Ще изслушам изповедта ти.

[1] Вече видяно (фр.) — Б.пр. ↑

20.

Инспектор Флинт изключи касетофона и изгледа Уилт.

— Е?

— Какво е? — попита Уилт.

— Това тя ли е? Госпожа Уилт ли е?

Уилт кимна.

— Страхувам се, че е тя.

— Какво, по дяволите, значи това? Проклетата жена е жива. Би трябвало да си адски благодарен, а ти седиш насреща ми и казваш „Страхувам се, че е тя.“

Уилт въздъхна.

— Просто си мислех каква бездна има между човека, какъвто го помним, и онова, което е в действителност. Тъкмо бях започнал да си спомням с нежност за нея, а сега...

— Да си бил някога в Уотърсуик?

Уилт поклати глава.

— Не.

— Познаваш ли тамошния викарий?

— Дори не знаех, че там имало викарий.

— И сигурно нямаш представа как е попаднала там?

— Нали я чухте — рече Уилт. — Каза, че е била на катер.

— А ти не познаваш хора с катери, тъй ли?

— Никой от моите познати няма катер, инспекторе. Може би Прингсхаймови имат.

Инспектор Флинт обмисли тази възможност, по скоро я отхвърли. Провериха всички яхтклубове и се оказа, че Прингсхаймови не притежават и не са наемали катер.

От друга страна, в съзнанието му се оформяше подозрението, че е станал жертва на огромен заговор, на умишлен и сложен план да бъде изкаран кръгъл идиот. Подведен от това пъклено изчадие Уилт, той бе наредил ексхумация на надуваема кукла и бе заснет вторачен в нея, поаленият от яд, точно в мига, когато тя сменяше пола си. Бе

организирайл безпрецедентно в историята на страната конфискуване на свински пастет. Никак нямаше да е чудно, ако месарите заведяха дело за щетите, нанесени на безукорната им репутация. Най-сетне бе задържал цяла седмица невинен по всяка вероятност човек. В добавка щяха на него да стоварят отговорността за забавянето и допълнителните разходи по строежа на новия административен блок в колежа. Несъмнено щеше да има и други ужасни последици, но като начало това бе повече от достатъчно. Най-лошото бе, че можеше да вини само себе си. И Уилт. Той изгледа кръвнишки Уилт.

Уилт се усмихна.

— Знам какво си мислите — рече той.

— Не знаеш — каза инспекторът. — Понятие си нямаш.

— Мислите, че всички сме рожби на обстоятелствата, че нещата никога не са онова, което изглеждат, че видимостта често лъже...

— Ще видим дали е тъй — рече инспекторът.

Уилт се изправи.

— Предполагам, че повече няма да съм ви нужен каза той. — Възнамерявам да се прибера у дома.

— Нищо подобно няма да направиш. Идваш с нас да приберем госпожа Уилт.

Излязоха на двора и се качиха в една полицейска кола. Докато се носеха през предградията, край бензиностанции и заводи и после през блаитистите поля, Уилт се сви на задната седалка на колата и почувства как бързо се изпарява усещането за свобода, на което се бе наслаждавал в полицейския участък. С всяка миля то се стопяваше все повече и на негово място изникваше суровата житейска реалност с необходимостта нещо да решаваш, да си изкарваш прехраната, със скуката и вечните дребнави препирни с Ева, партията бридж, Мотръмови в събота вечер и неделните разходки с колата. А инспектор Флинт, който седеше до него, потънал в мрачно мълчание, изведнъж загуби предишния си символичен ореол. Уилт вече не го възприемаше като стимулатор на собствената му самоувереност, като фон, на който да блесне с нелогичния си ум. Флинт бе станал просто другар по нещастие в занаята, наречен живот, почти огледален образ на личната незначителност на Уилт. А напред, отвъд мрачния равнинен пейзаж с черна земя и облачни небеса, го очакваха Ева и остатъкът от живота, който щеше да премине в опити за обяснения и контраобвинения. За

миг на Уилт му се прииска да извика: „Спрете! Искам да сляза!“, но този миг отмина. Каквото и да му предложеше бъдещето, щеше да се справи с него. Не бе разкрил парадоксалното естество на свободата само за да стане наново роб на „Парквю авеню“, на колежа и баналните възторзи на Ева. Той бе Уилт, човекът със скоклив ум.

* * *

Ева бе пияна. Машиналната реакция на преподобния Сейнт Джон Фрауд спрямо страховитата ѝ изповед бе да мине от уиски на деветдесет и шест градусов полски спирт, който пазеше за спешни случаи, а Ева, между разкъсващите пристъпи на разкаяние и излиянията на потресаващи грехове, си бе понаквасила гърлото. Насърчена от спирта, от насърчителната усмивка, замръзнала на лицето на викария, и от нарастващото убеждение, че ако наистина е покойница, вечният живот изисква пълно покаяние (ако не беше покойница, изповедта поне и спестяваше неудобството да обяснява какво търси гола в чужда къща), тя призна греховете си с ентузиазъм, съзвучен на най-съкровениите и нужди.

Точно това бе търсила в джудото, грънчарството и ориенталските танци — опиянение от изкупена вина. Призна си грехове, които бе извършила, и грехове, които не бе извършила, грехове, за които само бе мислила, и грехове, които напълно бе забравила. Бе изневерила на Хенри, бе желала смъртта му, бе копняла по други мъже, беше прелюбодейка, лесбийка, нимфоманка. Тези провинения на плътта бяха допълнени с греховете на нехайството. Ева не пропусна нищо. Студените вечери на Хенри, самотните му разходки с кучето, липсата на признателност за всичко, което бе сторил за нея, фактът, че не бе успяла да бъде добра съпруга, манията ѝ да ръси с харпик... всичко, всичко си призна. Седнал в креслото си, преподобният Сейнт Джон Фрауд кимаше неуморно като играчка, окачена на задното стъкло на кола: повдигаше глава, за да я погледне, когато се признаваше за нимфоманка, и я отпускате при споменаването на харпика, и през цялото време отчаяно се мъчеше да проумее какво бе довело в дома му тази дебела гола (саванът постоянно се свличаше от нея) дама. Каква ти дама — жена, проявяваща всички симптоми на религиозна лудост.

— Това ли е всичко, дете мое? — смотолеви той, когато Ева най-сетне изчерпа репертоара си.

— Да, отче — изхлипа Ева.

— Слава Богу! — пламенно възкликна преподобният Сейнт Джон Фрауд и се зачуди какво да предприеме по-нататък.

Ако половината от чутото бе вярно, той се намираше в присъствието на тъй покварена грешница, че в сравнение с нея бившият архидякон от Онгар бе направо светец. От друга страна, при изреждането на греховете ѝ бе доловил някои противоречия, които го накараха да се поколебае, преди да ѝ даде опрощение. Едно признание, пълно с лъжи, не бе знак за искрено разкаяние.

— Доколкото разбирам ти си омъжена — колебливо поде той, — и Хенри е твойт съпруг пред Бога и пред закона?

— Да — отвърна Ева. — Милият Хенри!

Горкият, помисли си викарият, но беше твърде тактичен, за да го изрече на глас.

— И ти си го напуснала?

— Да.

— Заради друг мъж ли?

Ева поклати глава.

— За да му дам урок — рече тя с внезапна войнственост в гласа.

— Урок ли? — попита викарият, като напрегнато се опитваше да проумее каква поука би могъл да извлече злочестият господин Уилт от нейното отсъствие. — Урок ли каза?

— Да — отвърна Ева, — исках да му покажа, че не може да се справя с живота без мен.

Преподобният Сейнт Джон Фрауд замислено посръбна от питието си. Ако една четвърт от признанията ѝ отговаряше на истината, съпругът ѝ много би трябвало да се радва на живота без нея.

— А сега искаш да се върнеш при него, тъй ли?

— Да — рече Ева.

— Но той не желае да те приеме?

— Той не може да ме приеме. Задържан е в полицията.

— В полицията ли? — възкликна викарият. — А мога ли да попитам защо са го задържали?

— Разправят, че ме е убил — отвърна Ева.

Преподобният Сейнт Джон Фрауд я изглежда, обзет от нова тревога. Сега вече му стана ясно, че госпожа Уилт не е с всички си. Той се озърна за нещо, което да използва като оръжие в случай на нужда, и като не видя нищо, освен един гипсов бюст на Данте, стисна шишето със спирта за гърлото. Ева веднага си подложи чашата.

— Ох, ужасен сте! — рече тя. — Съвсем ме напихте.

— Вярно — каза викарият и побърза да остави шишето.

Стигаше му, че е насаме с яка, пияна, полугола жена, която си въобразяваше, че е убита от съпруга си и признаваше грехове, за които викарият досега само бе чел, та съвсем не беше нужно в добавка тя да реши, че умишлено се опитва да я напие. Преподобният Сейнт Джон Фрауд нямаше никакво желание да го изтъпанчат в следващия брой на неделния вестник „Световни новини“.

— Та значи казваш, че съпругът ти е убил... — подхвана той и млъкна.

Темата не изглеждаше благодатна.

— Как може да ме е убил? — попита Ева. — Ето ме, стоя тук и съм от плът и кръв, нали?

— Вярно — каза викарият. — В това няма съмнение.

— Ами тогава? — рече Ева. — Пък и Хенри и без това не може никого да убие. Не знае как. Не го бива един бушон да смени. Аз трябва да поправам всичко вкъщи — Тя впи съкрушителен поглед във викария. — Вие женен ли сте?

— Не — отвърна преподобният Сейнт Джон Фрауд и в този миг дяволски съжали за това.

— Тогава какво знаете за живота? — заядливо попита Ева. Полският спирт си казваше думата. Започна пристъп на бурно негодувание. — Мъже! Каква е ползата от мъжете? Една къща не могат да сложат в ред. Вижте тази стая! Ама погледнете я! — Тя размаха ръце, за да подчертае думите си, и калъфът, с който се бе увила, се свлече. — На какво прилича!

Ала на преподобния Сейнт Джон Фрауд хич не му беше до стаята. При вида на изправената отпреде му Ева той разбра, че животът му е в опасност. Скочи от креслото, блъсна се силно в една лека масичка, прекатури кошчето за отпадъци и се втурна към хола. Докато препускаше тромаво в търсене на убежище, на входната врата

се позвъни. Преподобният Сейнт Джон Фрауд я отвори и се озова лице в лице с инспектор Флинт.

— Слава Богу, дойдохте най-сетне! — изпъшка той. — Тя е там.

Инспекторът и двама униформени полицаи прекосиха хола. Уилт вървеше след тях със свито сърце. Настана моментът, от който така се бе страхувал. Всичко ставаше толкова просто. Инспектор Флинт не мислеше така. Той влезе в кабинета и се озова срещу една масивна гола жена.

— Госпожа Уилт... — започна той, но Ева се бе вторачила в двамата униформени полицаи.

— Къде е моят Хенри? — извика Ева. — Задържали сте моя Хенри!

Тя се хвърли напред. Инспекторът неблагоприятно се опита да я удържи.

— Госпожа Уилт, ако само... — и не можа да довърши, защото получи удар по слепоочието.

— Долу ръцете! — кресна Ева и призовавайки познанията си по джудо, го тръшна на пода.

Когато се канеше да повтори изпълнението с полицаите, Уилт побърза да пристъпи напред.

— Тук съм, скъпа — рече той.

Ева застина. После започна да трепери и на падналия инспектор Флинт му се стори, че след миг ще се разтопи.

— О, Хенри — каза тя, — какво са ти направили?

— Абсолютно нищо, скъпа — отвърна Уилт. — Хайде, облечи се. Отиваме си у дома.

Ева хвърли поглед към голото си тяло, потръпна и го остави да я изведе от стаята.

Инспектор Флинт се изправи бавно и уморено на крака. Сега вече знаеше защо Уилт бе пуснал оная кукла в дупката и защо бе седял тъй невъзмутимо по време на разпита, продължил дни и нощи наред. След дванайсет години брачен живот с Ева Уилт, подтикът да извършиш убийство, па макар и наужким, навярно е бил неудържим. Очевидно беше и откъде идва умението на Уилт да издържа на кръстосан разпит... Но инспекторът разбираше също, че никога няма да успее да го обясни на някого. В човешките взаимоотношения има тайни, които не се поддават на анализ. Как спокойно се бе изпречил

Уилт пред нея и ѝ бе казал да се облече! Флинт излезе в хола, обзет от неволно възхищение. Поне храброст не можеше да му се отрече на този негодник!

* * *

Пътят до „Парквю авеню“ мина в мълчание. На задната седалка увитата в одеяло Ева спеше с глава, отпусната върху рамото на Уилт. Хенри Уилт седеше гордо до нея. Жена, която можеше да накара инспектор Флинт да млъкне с един удар по главата, струваше колкото собственото си тегло в злато. Освен това сцената в кабинета му даде оръжието, от което се нуждаеше. Гола и пиана в кабинета на викарий... Сега вече нямаше да има никакви въпроси защо е пуснал онази кукла в дупката. Никакви упреци, никакви обвинения. Целият епизод щеше да бъде обречен на забрава. А с него щяха да си отидат и всички съмнения в мъжеството му или в способността му да се справя с живота. Да, за Ева това бе пълно поражение. За миг Уилт почти изпадна в сантиментално настроение и се замисли за любов, ала бързо си спомни колко опасна бе тази тема. По-добре да се придържа към сдържаността и скритата нежност.

— Да не си търсим белята — промърмори той.

* * *

На същото мнение бяха и Прингсхаймови. Когато напуснаха пролива на борда на полицейски катер и се наложи да обясняват пред твърде скептично настроения инспектор Флинт как така са заседнали в пролива Ийл за цяла седмица, и то на чужд катер, показаха странна неразговорливост. Не знаели защо е разбита вратата на банята у дома им. Да не би да е станал нещастен случай? О, тогава били твърде пияни, за да си спомнят. Кукла ли? Каква кукла? Трева? Тоест марихуана? Не, и понятие си нямали. Как, в техния дом!

Накрая инспектор Флинт ги пусна.

— Пак ще се видим, когато получите формулирани обвинения — мрачно предрече той.

Прингсхаймови отидоха на „Роситър гроув“, за да си съберат багажа. На следващата сутрин отлетяха за Америка.

21.

Директорът седеше зад бюрото си, гледаше Уилт и не можеше да повярва на ушите си.

— Повишение ли? — възкликна той. — Наистина ли чух думата „повишение“, изречена от вас?

— Точно така — рече Уилт. — Нещо повече, чухте и израза „ръководител на катедрата по хуманитарна просвета“.

— След всичко, което направихте? Имате наглостта да идвате тук и да настоявате да станете ръководител на катедрата по хуманитарна просвета?

— Да — отвърна Уилт.

Директорът се помъчи да намери достатъчно силни думи, които да изразят чувствата му. Не беше лесно. Пред него стоеше човекът, виновен за цялата серия от бедствия, сложила край на най-съкровенията му надежди. Техническият колеж никога нямаше да стане политехнически, отказът бе окончателен. Освен това разгласяването, орязването на бюджета, битките с образователната комисия, унижението да бъде провъзгласен за директор на куклобци...

— Вие сте уволнен! — извика той.

Уилт се усмихна.

— Грешите, струва ми се — рече той. — Ето какви са моите условия...

— Вашите какво?

— Условия — повтори Уилт. — В замяна на моето назначаване за ръководител на катедрата по хуманитарна просвета, няма да заведа дело срещу вас за неправомерно уволнение, като така ще се избегне и публичното раздухване на въпроса. Ще оттегля делото си срещу полицията за незаконен арест. Договорът, който ми предлагат от „Сънди поуст“ за серия статии за същинското естество на хуманитарната просвета възнамерявам да ги озаглавя „Пропиване с варварство“, ще остане неподписан. Ще отменя лекциите, които обещах да изнеса в Центъра за сексуална просвета. Няма да се явя в

предаването „Панорама“ следващия понеделник. Накратко, ще се откажа от наладите и възнагражденията на публичното разобличение...

Директорът вдигна трепереща ръка.

— Достатъчно — рече той, — ще видя какво мога да направя.

Уилт се изправи.

— Чакам ви до обед — каза той. — Ще бъда в кабинета си.

— Вашия кабинет? — възкликна директорът.

— Преди принадлежеше на господин Морис — отвърна Уилт и затвори вратата.

Останал сам, директорът грабна телефона. Не можеше да има съмнение, че заплахите на Уилт са съвсем сериозни. Трябваше да се действа бързо.

Уилт спокойно отиде в кабинета на катедрата по хуманитарна просвета и застана там, загледан в книгите по рафтовете. Беше си наумил да направи някои промени. „Повелителят на мухите“ щеше да си отиде, а заедно с него и „Шейн“, „Влюбени жени“, есетата на Оруел и „Спасителят в ръжта“ — всичките тези симптоми на интелектуалното снизхождение, тези оплетени червеи на чувствителността. Отсега нататък „Газопроводчици първа“ и „Месо втора“ ще се учат да правят нещата, а не да ги тълкуват. Да четат и да пишат. Да произвеждат бира. Да попълват данъчните си декларации. Да се държат както трябва в полицията, ако ги арестуват. Да живеят с жена, с която е невъзможно да се живее. По последните две теми уроците щеше да изнася лично Уилт. Разбира се, някои от преподавателите ще възразяват и дори ще заплашват с оставка, но това нямаше значение. Дори спокойно можеше да приеме оставките на онези, които се противопоставят на идеите му. В края на краищата не беше нужна диплома по английска литература, за да учиш газопроводчиците как да се справят с живота. Като поразмислеше, той бе научил от тях повече, отколкото те от него. Много повече. Уилт влезе в празния кабинет на господин Морис, седна зад бюрото и се зае да пише паметна записка до преподавателите от катедрата по хуманитарна просвета. Заглавието бе „Бележки върху система за самообучение на групите чираци“. За пети пъти изписваше думата „нейерархична“, когато телефонът иззвъня. Беше директорът.

— Благодаря — отвърна новият ръководител на хуманитарната катедра.

* * *

Ева Уилт излезе от лекарския кабинет и бодро закрачи по „Парквю авеню“. Щом стана сутринта, тя приготви закуска на Хенри, изчисти предната стая с прахосмукачка, излъска всичко в хола и изми прозорците, напръска тоалетната чиния с харпик, после прескочи до Общинския център „Хармония“ и помогна да ксерокопират обява за нова театрална труппа, след това напазарува и плати на млекаря, а накрая отиде на лекар, за да попита има ли смисъл да се подложи на терапия за лечение на безплодие. Оказа се, че има. „Разбира се, ще трябва да се направят изследвания — обясни й докторът, — но няма основания предварително да смятаме, че резултатите ще са негативни. Единствената опасност е, че може да родите шест близначета.“ Ала за Ева това не беше никаква опасност. Нали тъкмо това бе желала — винаги пълна с дечурлига къща. И то всичките родени наведнъж. Хенри щеше да е доволен. И тъй, слънцето грееше по-ярко, небето бе по-ведро, цветята в градините руменееха и покрай „Парквю авеню“ се долавяше нещо ново и свежо. Беше един от добрите дни на Ева Уилт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.